

Deniz Feneri'nin ufkunda AKP görünüyor Almanya'da görülen Deniz Feneri yolsuzluğu davası sonuçlanırken, derneğin iki yöneticisi tutuklandı. Deniz Feneri Derneği ile ilgili yolsuzluk olayının patlak verdiği geçtiğimiz yıldan bu yana RTÜK Başkanı Zahid Akman da dahil olmak üzere AKP çevresindeki birçok kişinin ve Başbakan Erdoğan'ın davada adı geçti.	GÜNCEL 13	Meclis, saldırı tezkeresinin görüşülmesiyle açılacak PKK'ye yönelik askeri saldırıların hayata geçirmek için geçtiğimiz yıl meclisten geçen ve süresi bu yıl 17 Ekim'de dolacak olan tezkerenin süresinin bir yıl daha uzatılması Bakanlar Kurulu'nda kararlaştırıldı. Tezkerenin 1 Ekim'de açılan TBMM'ye sunulması planlanıyor.	GÜNCEL 	Hrant Dink'in öldürülmesine göz yumuldu Trabzon 2. Sulh Ceza Mahkemesi'nde iki astsubayın Dink cinayetinde ihmali olduğu şüphesiyle açılan davada tanık olarak dinlenen Trabzon İl Jandarma Alay Komutanlığı'nda görevli Jandarma Yüzbaşı Hüsamettin Polat, üstlerine bildirdikleri suikast ihbarının üstünün kapatılmaya çalışıldığını söyledi.	GÜNCEL 5
---	---------------------------------------	--	--	---	--------------------------------------

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

•Yıl: 7

•Sayı: 140

•2-16 Ekim 2008

•Fiyatı: 1 YTL

•e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

Yeni demokrasi mücadelesinin yeni mevzisi olan Demokratik Haklar Federasyonu kuruluşunu ilan etti

Mücadelede yeni bir mevzi: Demokratik Haklar Federasyonu

Yeni demokrasi mücadelesi Eylül 2008'de yeni bir mücadele mevzisine kavuştu. Yeni demokrasi güçlerinin 2007 yazında, daha yoğun ve olgun bir zeminde başlayan, demokratik haklar için mücadeleyi merkezileştirme ve büyüme tartışmaları, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nin kurulmasıyla ileri bir aşamaya taşındı. Ülkenin değişik yerlerinde faaliyet yürüten Demokratik Haklar Dernekleri son bir yıldır, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nu kurma çalışmalarına girişmiş ve uzunca bir iç çalışma döneminin ardından Demokratik Haklar Federasyonu'nu kurdular. Bu kapsamda ülkenin değişik bölge ve illerinde çeşitli toplantılar düzenlenmiş ve DHF bizzat bu tartışmalar içerisinde inşa edilmiştir. Bu süreç daha ziyade, aralarında merkezi bir koordinasyonun bulunmadığı dernekleri ve bu derneklere üye kişileri kapsadığı için, son bir yıl-lık değerlendirmeler ve akabinde gelişen pratik süreç, geniş kesimlerin bilgisi dahilinde olmadı. Bu durum Federasyonumuzun tespit ettiği en ciddi eksiklikler. Fakat geçen bir yıllık dönemi ve esasta kurumları merkezileştirmeye kilitlenmiş pratik yönelimi göz önüne aldığımızda, federasyonumuz örgütlenme sürecinin başka türlü olamayacağı ortaya çıkmaktadır. Federasyonumuz yakın zamanda aktif hale gelecek olan resmi internet sitesinde son bir yıllık döneme ait bütün belgeleri geniş kesimlerle paylaşacak. DHF olası eksikliklerini, üyelerinin, ilerci-demokrat-devrimci çevre ve kişilerin, öneri-eleştiri ve katkılarıyla aşacağına inanmaktadır. DHF, kamuoyuna sunacağı belgeleri yoldaşlarımızın ve dostlarımızın katkılarıyla yeniden ve daha üst boyutta şekillendirecek. Federasyonumuz olumlu-olumsuz demeden bütün görüşleri almaya gayret etmektedir. Federasyonumuzun Ekim ayı içerisinde başlatacağı "tanıtım ve örgütlenme kampanyası" bu çerçevede yapılmış bir çağrı olarak algılanmalıdır. DHF kendisini kitleler içerisinde inşa etme kararlılığındadır. Onun için DHF kuruluş sürecini tamamlanmış saymamaktadır. Federasyonumuzun fiili "kuruluş süreci" devam etmekte olup her türlü katkıya açıktır. DHF'nin kuruluşunun gerçek manada böyle gerçekleşeceği inaniyor ve demokratik haklar için mücadeleyi yükseltme çağrımızı yineliyoruz. DHF, halkın demokratik hakları için mücadelede her bir bireyin kendi gerçekliği içerisinde toplumsal gelişime önemli katkılar sunacağını düşünmektedir. DHF bu inançla çeşitli ulus, milliyet ve inançlara mensup işçi-köylü ve emekçileri, gençleri, kadınları, toplumun farklı kesimlerini ve yeni demokrasi mücadelesinden çeşitli vesilelerle ayrı kalmış ama devrimci duruşundan taviz vermemiş bütün ilerci- demokrat- devrimci kişileri çatısı altında örgütlenmeye ve demokratik haklar mücadelesini büyütme-ye davet eder.

Devamı sayfa 8'de

Balıkesir'de Kürtlere linç girişimi

Bu topraklarda kendisinden olmayan herkesi düşman ilan ederek hedef alan ve yaydığı milliyetçi söylemlerle farklı ulus, milliyet ve inanç gruplarına mensup halk kitleleri arasında düşmanlık yaratan devletin yarattığı gerilim Türk vatandaşları linç teşvik ederken, başta Kürt ulusuna mensup kişiler olmak üzere "öteki"leri hedef haline getiriyor. Balıkesir'de Kürt ve Türk gençleri arasında yaşanan tartışmanın boyutlanması ile 2 kişinin hayatını kaybettiği ve birçok kişinin de yaralandığı olaylar sonrasında ülkücülerin kışkırtmaları ile Türk vatandaşları

Kürtlere yönelik linç girişiminde bulundu. Kürt ulusunu bu topraklarda insan olarak görmeyen ve "yabancı", "misafir" olarak değerlendiren devlet, yaydığı ırkçı söylemlerle Türk vatandaşlarını birer Kürt avcısı haline sokmaya çalışıyor. Geçtiğimiz hafta Balıkesir'de iki kişi arasında yaşanan tartışma sonrasında ortaya çıkan tablo bunun önemli bir kanıtı. Türk ve Kürt iki kişi arasında çıkan tartışmada 2 kişi hayatını kaybetti ve 6 kişi de yaralandı. Bu olayın ardından ülkücü grupların provokasyonu ile kışkırtılan yöre halkı Kürt vatandaşların evlerine ve iş yer-

lerine saldırarak linç girişiminde bulundu. İki kişi arasında yaşanan tartışmanın büyümesinden sonra şiddetlenen olayda Oguz D. (23) olay yerinde, Ezer K. (31) ise kaldırıldığı Balıkesir Devlet Hastanesi'nde yaşamını yitirdi. Bu olayların ardından Altınova'da adeta 6-7 Eylül olaylarını anımsatan görüntüler yaşandı. Saldırlar sırasında, 'Şehitler ölmez, vatan bölünmez' sloganı atarak, İstiklal Marşı okuyan yaklaşık bin kişilik grup, Kürtlerin yaşadığı çok sayıda evi taşlayarak, iş yerlerini talan etti ve Kürt vatandaşlara ait araçları yaktı. Altınova'da yaşanan bu saldırı-

ların sırasında boş bir binada sıkıştırılan Kürt vatandaş Seyfettin Gere, bin kişilik bir grubun ırkçı sloganlar atarak kendilerini linç etmek istediklerini belirterek, "Jandarma bizi ablukaya almıştı, ancak yine de can güvenliğimizden endişe ediyorduk. Kalabalığın tek amacı bizi öldürmekti" dedi. Altınova'da uzun süren gerginlikler cenazelerin kaldırıldığı gün de devam etti. Yaşanan olayda yaşamını yitiren Oguz Dörtkardeş'in cenazesinin defnedilmesinin ardından toplanan yaklaşık 500 kişilik bir grup, Kürt vatandaşlara ait iş yerlerini taşladı.

SAYFA 14 GÜNCEL Tarıma yönelik yıkım politikaları devam ediyor

ABD ekonomisindeki kriz derinleşiyor

Dünya ekonomisi son 30 yıldır sık sık yaşadığı ekonomik krizlerle teklüyor. Kimi zamanlar tek tek ülkelerle sınırlı kalan bu ekonomik krizler, kimi zamanlar ise -bugün olduğu gibi- tek bir ülkede patlak vermesine karşın bütün dünyayı sarpıp sarmalar. Kuşkusuz ki bugün esasta dünyanın belli başlı bazı ülkelerinin ekonomilerinde baş gösteren ekonomik krizler bütün dünyaya tesir etmektedir. Öyle ki, ABD'nin hapşırması, dünyanın birçok ülkesinin grip olmasına yetmektedir. Bu duruma neden olan temel olgu ise, kapitalizmin en üst aşaması olan emperyalizmin bugün dünya sahnesinde olmasıdır. Dünyayı bir ahtapot gibi sarpıp sarmalası olan emperyalist güçler -emperyalizm-, dünyanın hemen tüm ülkelerini ve ekonomilerini kendi menfaatleri için

Bush yönetimi içerisine girdikleri ekonomik krizi atlattıkları için çeşitli arayışlar içerisine girdi. Bu kapsamda 700 milyar dolarlık bir yardım paketi hazırlayan Bush hükümetinin bu planı, ABD halkının tepkisine neden oldu.

birbirine bağlamış vaziyettir. Ayn Rand'ın ifadesi ile; "Kapitalizmin dış politikasının özü serbest ticarettir; yani ticarete konulan duvarların, korumacı gümrüklerin kaldırılmasıdır..." Ekono-

mik krizler, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal bir özelliğidir ve açıkça görünüyor ki bugünden itibaren çok daha sık bir şekilde bu tür krizlerle yüz yüze kalacağız. Sorumlusu olmadığı- mız bu krizlerin faturaları bugüne kadar bin bir yolla bizlere kesilir, ödetilirken; zengin elit her seferinde bizlerin omuzlarına basarak, bizlerden alınan paralarla krize karşı önlemler alarak cebini şişirmesini bildi. Aynı filmi tekrar izlememek için gürleyen bu düzene karşı gücümüzü birleştirmek, kurtuluşumuzun yegane anahtarıdır. Emperyalist-kapitalist sisteme, onun sahibi zengin elitlere karşı halkın iktidarını kurmak doğrultusunda birlikte mücadele etme bayrağını yükseltmek için bugün tam zamanı, yarın çok geç olacak!

SAYFA 15

Hızlı paşa Başbuğ basına el attı

Genelkurmay Başkanı Başbuğ ya da son dönemde anıldığı adıyla hızlı paşa, yeni bir icraata daha imza attı. Güdümlemlerindeki basın ve medya kuruluşlarının yayınlarında ordunun çıkarlarına zeval verilecek nitelikte haberlerin yayınlanmaması için bu kuruluşların temsilcilerinin eğitim toplantılarını almasına karar verdi.

SAYFA 4

ABD'nin hedefinde Pakistan mı var?

Son iki yıldır çalkantılı bir süreç yaşayan Pakistan, özellikle Benazir Butto'nun ülkeye dönüşü ve düzenlenen suikastle öldürülmesinin ardından kırılma çizgisine doğru sürükleniyor. Butto'nun ülkeye gelmesinden bu yana ülkede bombalı saldırıların ardı arkası kesilmezken, ABD'nin.

SAYFA 10

YAZARLAR

- 3 SINIF TAVRI/ ismail uçar Maoistlerin birliği
- 6 EMEĞİN KÜRSÜSÜ/dursun başbuğ Kriz bağımlılığı arttırıyor
- 9 GENÇ YORUM /sinan cakkıroğlu Yerelleşme ve kitleleşme II
- 10 YÖNELİM/ kazım cihan Yerel seçimler
- 13 UFUK ÇİZGİSİ/ bakış can Ergenekon...
- 16 KONUK YAZAR/ cemil ertem Marx dışında herkes ölü!

SSGSS Yasası artık yürürlükte

Sağlıkta düzenlemeler adı altında büyük çaplı bir yıkımı öngören AKP hükümetince hazırlanan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'ndaki bazı hükümler daha önce değişik tarihlerde yürürlüğe girmişti ve kalan diğer bütün hükümler de 1 Ekim'den itibaren yürürlükte. Uluslararası sermaye güçlerinin istemleri doğrultusunda AKP hükümeti eliyle hazırlanan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası yıkım yasası, emekçilerin tüm tepkilerine karşın, 1 Ekim'de yürürlüğe konan ayağı ile birlikte bütün ile hayata geçirilmiş oldu. Her yıl astronomik rakamların döndüğü sağlık hizmetleri alanı, uluslararası sermaye tarafından büyük bir kar kapısı olarak görülüyor. Bu alanda yatırımı bulunan şirketler, milyar dolarlarla oynuyor. Fortune dergisinin 2006 yılında açıkladığı en büyük 2000 şirkete bakarak bunu görmek mümkün. Zira söz konusu listede 40 ilaç şirketi ve 55 tane sağlık hizmeti sunan-üreten şirket yer alıyor.

SAYFA 6

Ülkemizin yer altı-yer üstü zenginliklerini ve halkın yarattığı değerleri birbirinin peşi sıra emperyalistlere satan devlet; sosyal, kültürel ve ekonomik yıkımların altına imza atmayı sürdürüyor. Her ne kadar Başbakan Tayyip Erdoğan yandaş basınının karşısına çıkıp, 'ekonomi iyiye gidiyor' dese de, ülkedeki milyonlarca insanın yaşam standartları ve yaşadıkları zorluklar bu belirlemeyi yalanlıyor. Yoksulluktan kaynaklı yavrularına yeterli sütü veremezken, ölen yavrularının kefenini gözyaşları içerisinde saran anneleri düşünün. Bir gencin üniversite kayıt parası için belediyenin yol yapımı işinde çalışırken, iş kazası (daha doğrusu iş cinayeti) sonucu hayallerini gerçekleştiremedi ölmesini düşünün. Düşünün, açlıktan midesine kramplar girmişken orak-tırpan sallayanların, çocuklarının doyması için karın tokluğuna çalışırken hissettiklerini. Düşünün bedenleri, yarattıkları emekleri sömürülen işçilerin, kum torbası yerine konulup kalite kontrol işlemlerinde öldürüldüklerini. Düşünün, evi 'çağdaşlaşma' adına yıkılanların

sokağa atılmasını, barakada hastalık, açlık ve soğuk içerisinde yaşamalarını. Düşünün, sağlık hakkı olmayan insanların hastane kapılarından geri çevrilmelerini. Bayramlarda vitrinlere bakan çocuklarına bir şeyler almadan, çocuklarının ağlayışlarına ortak olan aneleri-babaları düşünün. Çalışmak için gittikleri yerlerde, Kürt oldukları için vali tarafından şehre sokulmayanların hissettiklerini, açlığı azaltmak için kamyon kalarına sıkışarak yolculuklarının son durağı olan asfalt yolda parçalanmış bedenleri gazete sayfalarıyla örtülen mevsimlik tarım işçilerini düşünün. Ülkemizde bütün bunlar yaşanırken, 'ekonomi iyiye gidiyor, kalkınıyoruz' söylemini savuranların bize verdikleri değeri daha iyi anlıyoruz.

Halkı sömürerek, yaratılan değerleri emperyalistlere peşkeş çekerek, demokrasi mücadelesi verenleri katlederek, jopluyarak, işkencelerde susturmaya çalışarak kendisini var eden devletin ve ona hakim olan sömürücülerin tüm 'halkçı' söylemleri yalandan ibarettir.

Şimdi yeni bir sürecin, yeni saldırıların arifesindeyiz emperyalist

sistemin içinde bulunduğu ekonomik-politik krizin giderek derinleştiğine dair somut olgular patlak vermeye başladı. Tekellerin milyarlarca dolarlık kazançlarının azalması ve kendi aralarındaki rekabetlerinin kızışması sonucu patlak veren ekonomik krizin faturası tabii ki yine bizlere, dünya halklarının hesabına yazılacak, yazılmaya çalışılacak. Türk devleti bunu yapmaya çoktan başladı. Özelleştirmeler, sosyal hak gaspları, vergilendirmeler, köylülerin ürettiği ürüne verdiği destekleri kesmesi, maliyetinin altında taban fiyatları vermesi, kotalarla köylülerin üretimini tırpanlaması vb. uygulamalar yaşanan 'ekonomik krizin' bize yansımalarının ilk adımlarıdır. Bu adımları, önümüzdeki günlerde daha da acımasız yeni adımlar izleyecek. Buna emin olalım. Emin olmamız gereken diğer bir olgu ise, dünyada gelişen hak arama mücadeleleri ve Maoistlerin öncülüğünde yürütülen, emperyalist-kapitalist sisteme darbeler vuran halkın iktidar mücadelesinin büyüdüğü ve dünya halklarına yol gösterdiği. Şimdi ve ileriki günlerde daha da kızışacak olan ezenlerin ezilenlere uyguladıkları, hakim ulus burjuvalarının ezilen uluslara uyguladıkları baskılar, beraberinde toplumsal 'patlamaları'

meydana getirecektir. Görevimiz, sömürülenlerin ve milli baskı altında yaşayanların bu patlamalarını iktidar mücadelesine yöneltmektir.

Var olan ve ileride daha da derinleşecek olan "kriz'i aşmak için gerici sınıfların yapabildikleri tek şey ise şöyle; halkı ürettiklerine daha da yabancılaştırmak için, azgınca saldırarak sömürüyü iyice büyütmek. Bu nedenle son sözümüzü, Maoist öncünün konumuza paralel olan açıklaması ile söyleyelim: "Mevcut sürecin özgünlüğü dikkate alınarak daha sağlam ve emin adımlarla sürece yerinde ve zamanında, doğru ve bilimsel pratik müdahaleler yapmamız gerektiği halince ortadadır. Biz Maoist komünistler bu durumu gözетerek Halk Savaşı'nı bütün varlığımızla geliştirip yaygınlaştıracacağız. Bu, önümüzde somut ve acil bir pratik görev olarak durmaktadır. Bu konuda üstümüze düşeni yerine getirmekte asla tutuk davranmayalım ve günü, saati ve anı bu bakış açısıyla değerlendirip sürecin öznesi olalım. Tarihten gelip tarih yaratan emeğimizle biz kazanalım, halk kazansın, Halk Savaşı kazansın!"

Bülent Karataş anıldı

DERSİM- Hozat'ta askerler tarafından yargısız infazla katledilen Bülent Karataş, ölümsüzlüğünün birinci yıldönümünde anıldı. Karataş, 26 Eylül 2007 tarihinde kışlık ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla köylüsü Rıza Çiçek ile birlikte gittiği Boydaş Köyü yakınlarındaki ormanlık bölgede, operasyon halinde olan Hozat 51. iç güvenlik tugayına bağlı askeri bir birlik tarafından yargısız infazla katledilmişti. Genelkurmay'ın internet sitesinde Karataş için "terörüst" ifadesi kullanılmış, yargısız infaza tepki gösteren halk ise, Karataş'ın cenazesine kitlesel katılım sağlayarak, devlete tepki göstermişti.

Emperyalist Tiranların Korkularını Kabusa Çevirelim

Maoist parti, dünya ölçeğinde emperyalist sistemin ekonomik, politik krizinin giderek derinleştiğini ve bu nedenle tarihsel bir sürecin içinden de geçmekte olduğumuzu açıkladı. Yaşanan krizlerin dar bir pozisyonda olmadığını, bilakis çok daha derinlikli, köklü ve tahripkar boyutlarda olduğunu kaydeden açıklamada, "Bu sürecin kendisini dışı vuran veya vuracak olan şiddetinin de boyutlarını doğru okumak gerekmektedir. Şu veya bu biçimde kendisini dışı vuran ekonomik politik kriz, salt gelişmiş emperyalist kapitalist haydutlarla sınırlı değil, aksine her dönem onların stratejik uşaklığını yapan işbirlikçi-uşak devlet örgütlenmeleri de ciddi anlamda sarmalına alacak kadar yelpazesi geniş ve bir o kadar da yıkıcı bir öze sahiptir" denildi.

Açıklamada gelişmekte olan sürecin neye evrileceği ise şöyle aktarıldı; "Şöyle ki; hem birçok bakımdan halklarımız ve öncülerini açısından tarihsel avantaj ve fırsatları içerisinde barındıran, hem de mevcut krizi aşmak için pervasızlaşmış ve saldırganlaşmış bir birleşik karşı devrim saldırısının halklarımıza ve öncülerine yönelteceği diyalektik iç bütünlüğü, komplike bir sürecin toplamı olarak karşımıza çıkacaktır. Mevcut sürecin özgünlüğü dikkate alınarak daha sağlam ve emin adımlarla sürece yerinde ve zamanında doğru ve bilimsel pratik müdahaleler yapmamız gerektiği halince ortadadır. Biz Maoist komünistler bu durumu gözетerek Halk Savaşı'nı bütün varlığımızla geliştirip yaygınlaştıracacağız. Bu, önümüzde somut ve acil bir pratik görev olarak durmaktadır"

Nepal, Hindistan, Filipinler vb. ülkelerdeki Maoist öncülerin halkla bütünleşerek yürüttüğü Halk Savaşı'nın muazzam gücünün dünya halklarına kurtuluş müjdesini somut olarak ifade eden açıklama şöyle son buldu, "Görevimiz, her bir parçada, bu bilimsel tespitin ışığında emperyalist haydutların ve onların yerli uşaklarının korkularını büyötmektir. Tarihten gelip tarih yaratan emeğimizle biz kazanalım, halk kazansın, Halk Savaşı kazansın!"

"Kürdistan'a Sefer Olur Ama Zafer Asla"

Türk devletinin Kuzey Kürdistan'a yeniden ordusuyla seferler düzenmesine cevap veren Maoist parti, "Kürdistan'a sefer olur ama zafer asla" belirlemesini yineledi.

Açıklamada, Kuzey Kürdistan'a düzenlenen topyekün faşist askeri saldırılarla beraber devletin, yeni dönemde nasıl bir savaşı yürüteceğini açıkça ifşa ettiği belirtildi. Açıklamada Genel Kurmay'ın basına yönelik düzenlediği brifinglerin bu kapsamlı saldırı yöneliminin açık beyanı olduğu da ifade edilen açıklamada, "Kürt ulusu ve ulusal kurtuluş hareketi ve en genel anlamda halka, komünist ve devrimci yapılara yönelik topyekün bir savaş konseptiyle sürecin derinleştirileceği yaklaşımını ortaya koydular. Bu yönelim ve girişimler yeni değil, aksine alışageldiğimiz bir durumdur. Dönem dönem bu kafatasçı generaller çetesinin yaptığı şeyler olarak karşımıza çıkmamaktadır. Aksine devlet geleneginin değişmeyen klasiklerinin yeni bir versiyonundan ibarettir" denildi.

Açıklamada son olarak şunlar söylendi: "Netice itibarıyla; azınlık halk düşmanı İlker Başbuğ ve ekibinin Kuzey Kürdistan seferleri ve 'Mehmetçik medyaya' verdiği brifingler de, geçmiş kirli ve karanlık pratiklerinden bağımsız olmayacak. Aksine var olan deneyimlerine yeni biçim ve araçlar katarak, bunu daha bir çeşitlendirecekler. Ortada duran, derinleştirilmiş ve kapsamı daha geniş örgütlü bir karşı devrim terörüyle yüz yüze olduğumuzdur. Madem böyle, bize de kabulümüzdür demek düşer. Tüm savaş siperlerinde düşmanın topyekün saldırısına karşı durmak görevimizdir. Halk Savaşı'nın diyalektik bütünlüğü içinde, tam bir adanmışlıkla savaş siperlerinde yerimizi alalım. Devrimci dostlarımızla aynı hedefi dövmenin onuruna haiz olmak için ilerleyelim. Halkın örgütlü gücünün nasıl her şeye kadir olduğunu bir kez daha, bu kan emici çetelere gösterelim".

"Anadilde Eğitim Hakkını Savunmak Devrimci Görevdir"

Maoist parti, yaptığı diğer bir açıklamada, Kürt ulusunun "anadilde eğitim hakkı için" verdiği mücadelenin desteklenip, savunulması gerektiğini belirtti. Ulusal inkar ve imha politikalarıyla yok sayılıp, milli baskı ve zulüm altına alınan Kürt ulusunun, son otuz yıldır daha bilinçli bir önderlik ve devrimci nitelikte mücadele verdiğini hatırlatan açıklamada, "Bu meşru mücadelenin bir parçası, en masum, katkısız ve meşru talebi, hassas bir noktaya ve bir görüngüsü olan 'anadilde eğitim hakkı' talebini, herketen önce komünistler haykırmalıdır. Tam bir ulusal eşitlik için, Kürt ulusunun kendi devletini kurma hakkının tanınması savunulmalıdır. Bu doğrultuda tüm demokratik ulusal hakların-taleplerin karşılanması için her türlü meşru mücadele yürütülmelidir" diye belirtildi. Açıklamada son olarak her türlü milli baskı, zulüm ve eşitsizlik teşhir edilerek, hakim ulus burjuvazisinin milli baskısı ve zulmü altında ezilen ulusların bağımsızlık ve özgürlüğünü haykırarak için, somut bir görev olan "anadilde eğitim hakkı" talebiyle yürütülen kampanyaya aktif olarak katılma çağrısı yapıldı.

"Devrimci Kürt Ulusal Hareketinin Yürüttüğü Ulusal Kurtuluş Savaşı ve Mücadelesi, Haklı ve Meşrudur!"

Maoist parti, yaptığı diğer bir açıklamada, "faşist Kemalist Türk devletinin topyekün yok etme yöneliminin gücü, Kürt ulusal mücadelesinin devrimci savaşına karşı yetmeyecektir" dedi.

Açıklamada, daha önce Türk devletinin, Güney Kürdistan'daki PKK gerillalarının barındığı kampları ve üslendiği alanları havadan bombalama ve karadan da sınırlı saldırı için gerekli desteği emperyalist efendisinden alır almaz saldırı yaptığı hatırlatılarak, "Peki ne oldu? Havadan ve karadan saldırı yapıldı. Gerillaların can feda direnişleri ve karşı koyuşları sonucunda faşist Türk ordusu ağır bir hezimetle geri çekilme zorunda kaldı" denildi. Açıklamada, devletin devrimci Kürt ulusal hareketi somutunda Kürt halkı ve ulusuna yönelik yaptığı veya yapacağı yeni tüm saldırılarda, Maoist komünistleri karşısında göreceği belirtilerek, "Olası tüm saldırılar karşısında durmak ve bunlar karşısında savaşım vermek asli görevlerimiz arasındadır. Hatta ve hatta devrimci dostlarımızla tüm devrimci savaş siperlerinde dövmek temel görevlerimizden biridir" denildi.

teren halk ise, Karataş'ın cenazesine kitlesel katılım sağlayarak, devlete tepki göstermişti. Aradan geçen bir yılda Dersim'in dört ilçesinde Bülent Karataş için anma etkinlikleri düzenleyerek, Bülent Karataş'a ve ailesine sahip çıkan DHP, ölümsüzlüğünün birinci yıldönümünde Karataş ailesi ile birlikte Bülent'in mezarı başında anma gerçekleştirdi. Belediye mezarlığında gerçekleştirilen anma sırasında sivil polisler de anmaya katılanları taciz etmek amacıyla mezarlık etrafında beklediler. Sivil polislerin, Bülent'in katledilmesinin yıldönümüne 2-3 gün kala, evlerinin önüne kadar gidip bekledikleri ve ailenin de bu durumdan tedirgin olduğu öğrenildi.

Bülent Karataş'a;

Eşim, yoldaşım, geleceğim, umudum, çocuklarımla babası, yokluğunun 1. yılını bitirdik. Yüreğimde, çocuklarımla Pınar Şafak, Berdan Ulaş Karataş diyor ki: Verseniz de babamın hakkını, açız, açtıktayız. Hele bir büyüyeyim, soracağım patron ağalardan, katliamcılardan ve eli kanlı katillerden hesabını.

Eşi Güler Karataş, çocukları Pınar Şafak ve Berdan Ulaş Karataş

Kamer Özkan'ın anısına

**Düşman bıçaklı, uçaklı
Elinde soğuk namlu
Ağaçlar çırl çıplak
Soyunmuş bir kadın gibiydi ormanlar
Dökülmüş yapraklar
Yeller götürmüştü
Dağ toplamıştı yaprakları
Derelele, hendeklere
Çukurlara doldurmuştu
Sessizdi dağ, dağ suskundu
Yükselmışti dağ korkusuzca
Korkusuzdu dağ
Düşman orduları manga manga
Sağımızda manga, solumuzda manga
Aşağıımızda manga, yukarıımızda manga**

**Üstümüzde uçuyuyordu düşman
Uçuyuyordu manga
Başımızda Kamer Özkan vardı
Dağ gibi korkusuzdu, dağ gibiydi
Düşmana kini vardı, düşmana hıncı vardı
Elinde kleşi, boynunda dürbünü vardı
Kamer dağ gibi korkusuz, dağ gibiydi Kamer
Ahmet Çetinkaya**

**Sevgili dostumuz, büyüğümüz,
yoldaşımız Kamer Özkan'ı saygıyla anıyoruz.
Dostları, yoldaşları ve yakınları adına
oğlu Ulaş Özkan**

Bülent Karataş'ın anısına

Ve zaman gelecek yine bizler, hepimiz, omuz omuza yürüyeceğiz. Dalgalandıracağız bayrağın özgür dünyanın. Yüreğimiz her zaman seninle, yüreğimiz bugün kavga'nın tam ortasında tutunmuş o sevdaya. Her şey senin o gülen gözlerin gibi kurtuluşa erecek usta...

Umudun, aydınlığın, özgürlüğün solmayan kızıl karanfili Bülent Karataş ölüm-süzdür. Ölümsüzlüğünün 1. yılında yoldaşımız Bülent'i saygıyla anıyoruz. Hozat DHP

Hatice Erdemli anamızı kaybettik

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün alabildiğince devlet terörü estirdiği bir süreçte sadece oğluna sahip çıkmayıp, diğer devrimci tutsaklara da sahip çıkan, elinden geldiğince her türlü yardımını esirgemeyen Hatice Erdemli anamız 24 Eylül 2008'de vefat etmiştir. Erdemli ailesinin ve dostlarının başı sağ olsun.

Hollanda Devrimci Demokrasi okurları

Abidin Elçin Erdoğan'ın anısına

29.09 2007 tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucu kaybettiğimiz yaşam dolu güzel dostumuz, arkadaşımız ve can yoldaşımız Abidin Elçin Erdoğan'ı, ölümsüzlüğünün birinci yıl dönümünde bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Polat AĞTAŞ

YURTIÇİ HESAP NO:
Ertuş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:
Ertuş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRP) 00235699

**ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT**

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

Düzen cephesinde yeni bir şey yok

Devletin önemli bir kurumu olarak ordu kademesindeki değişiklikler, öyle gündelik siyasette oldu bittiye gelen ilişkilerle belirlenmemektedir. Ordu kademesindeki emeklilik hesapları, yükselme planları o denli titizlikle yapılmaktadır ki, önümüzdeki yıllarda dahi kimlerin hangi komutanlıklara getirileceğinin hesabı yapılmaktadır. Üzerinde titizlikle durulan bu hesaplarla belirlenmeye çalışılan, esasında bir dönemsel politik hattın ne yönde cereyan ettiği, gelecekte nereye evrileceğiyle yakından ilgilidir

Paşaların saltanat devir teslim törenlerinin ertesinde yaşananlar, "yeni bir dönem başlıyor", "İlker Paşa farkı" gibi ad edilse de, esasında geçmişten beri varolagelen ilişkilerin devamlılığı gözden kaçırılmamalıdır. Devletin önemli bir kurumu olarak ordu kademesindeki değişiklikler, öyle gündelik siyasette oldu bittiye gelen ilişkilerle belirlenmemektedir. Ordu kademesindeki emeklilik hesapları, yükselme planları o denli titizlikle yapılmaktadır ki, önümüzdeki yıllarda dahi kimlerin hangi komutanlıklara getirileceğinin hesabı yapılmaktadır. Üzerinde titizlikle durulan bu hesaplarla belirlenmeye çalışılan, esasında bir dönemsel politik hattın ne yönde cereyan ettiği, gelecekte nereye evrileceğiyle yakından ilgilidir. Türk devlet sisteminin emperyalizmle olan ilişkilenişi ve ABD güdümündeki genel uşaklık politikasına itaatı doğrultusunda bir yapılandırmaya gitmek elbette ki doğal olandır. Ancak tüm bu yaşananların, halkın ordu kurumuna güven kazanmasının psikolojik bir savaşçı haline getirilmesi dikkat çekmektedir. Zira bu konu, devletin üzerinde önemle durduğu ve özel harp dairelerinde ordu lehine propaganda çalışmalarının gönüllü ve güdümlü destekçileriyle tam gaz yapılmaktadır. Günlük medyanın kalemlerinin sıralamakla bitmeyecek olan uzunca bir listesi, günlerce İlker Başbuğ'un görevi devralırken yaptığı konuşmadaki başlıklara mest olduklarını anlatadurduklar. Biz ise, devletin resmi söyleminin kaba bir ifadesinin derin bir siyasal kuramıncısına yutturulmaya çalışıldığını söylemekle yetineceğiz. "Laiklik, terör ve ulus devlet" gibi bilindik bir tekrarı hatim ederek görevi devralmak resmi ideoloji seviciilerinin ağzlarını kulaklarına bombaya ve ateş altında tutuldu, köylülerine ait tam 3 bin 700 ev hedef alındı, evler boşaltılarak ateşe verildi, ilçede yaşayan 380 köylü öldürüldü. Köy ve mezra dışında ilk defa bir ilçe boşaltıldı. Licelilerin açtığı davalar ise sonuçsuz kaldı.

YAPTIKLARI, YAPACAKLARININ TEMİNATIDIR

■ Amed'in Kulp ilçesine bağlı Alaca köyü Kerpır mezrasında 11 Ekim 1993'te 11 köylü Bolu Komando Tugayı'na bağlı askerlerce kaçırılmış ve bir daha kendilerinden haber alınamamıştı. Yıllar sonra (2005) köylülere ait toplu mezar ortaya çıktığında İstanbul milletvekili Emin Şirin konuyu yazılı bir soru önergesiyle medlis gündemine taşımıştı. Milli Savunma Bakanlığı adına soru önergesini yanıtlayan ise Genelkurmay 2. Başkanı sıfatıyla Org. İlker Başbuğ'du. Başbuğ, 11 köylünün öldürülmesi olayının "AIHM'den tazminat almaya yönelik profesyonelce bir organizasyon" olarak ifade ederken, "Soruşturmaya konu iddialarla, TSK'nın güzide birlik ve komutanları ile soruşturmayı yürüten savcının suçlandığı ve hedef haline getirildiği görülmektedir" ifadelerini kullanmıştı. ■ 1995'te Güney Kürdistan'a düzenlenen Çelik-1 saldırısının planlayıcısı olan Başbuğ, Korgeneral Hasan Kundağ'ı ile birlikte 1993'te Lice katliamının gerçekleştirildiği saldırıyı yönetti. ■ İlker Başbuğ'un da bizzat katıldığı 22 Ekim 1993'teki Lice olayları sırasında, ilçe 5 gün boyunca bomba ve ateş altında tutuldu, köylülerine ait tam 3 bin 700 ev hedef alındı, evler boşaltılarak ateşe verildi, ilçede yaşayan 380 köylü öldürüldü. Köy ve mezra dışında ilk defa bir ilçe boşaltıldı. Licelilerin açtığı davalar ise sonuçsuz kaldı. ■ Başbuğ'un güzide birlikler olarak tanımladığı Bolu Komando Tugayı, yıllar yılı Kürdistan'da sıralamakla bitiremeyeceğimiz katliamları, köy boşaltmalarını altına imza attı.

Gerçekten de orduda değişim mi var? Değişimin belki de en zor ve en yavaş yaşandığı yerdir beyaz ordu. Çünkü orada insanı ögeler belirleyici değil, genel siyasal görev ve sorumluluk gereği şekillendirilmiş bir anlayış ve bu anlayışla resmi ideolojinin sıkı eğitiminden geçirilmiş tek tip bir modelin ağır tahakkümü hakimdir. Uluslararası politik gelişmeler, başta ABD ve diğer emper-

yalist güçlerin istemleri ve bölgedeki derin hesapları düşünüldüğünde, ordu kademesindeki değişikliğin tüm bunlardan bağımsız bir rota izleyemeyeceği aşıkardır. Nasıl ki AKP, Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin bir parçası olarak mümkün olabilmişse, buna benzer her türden yeniden yapılandırma süreci de ancak bu projelere uyum sağlandıkça mümkün olabilmektedir.

Kişilerin kurumlardan bağımsız bir tavır sergilemesi veyahut kendisine biçilen rolün çok ötesinde hareket etmesi beklenmemelidir. İpler her zamanki gibi o veya bu emperyal odağın elindedir. Uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda hareket alanı açılan siyasallaşmış kurumlar (burada ordu elbette ki siyasal bir kurumdur, saf bir askeri kurum olmayacağı aşıkardır) önlerine konulan dönemsel planlar dahilinde revize olmakta, kendilerini süreçlere adapte etmektedir. Ergenekon operasyonu böyledir. Genelkurmayın sorunsuz seçilmesi gene böylesi bir uyumun işaretidir.

İlker Başbuğ'un seçilir seçilmez yaptığı ilk iş, Ergenekon tutuklusunu emekli askerlere ziyaret düzenlettirmek oldu. Bunu her kesim farklı yorumlamaktadır. Üzerinde çok kafa yorulacak bir mesele olmamakla birlikte, her ne için böylesi bir tavır sergilendiyse, bunun esasında ordu kurumuna duyulan itibarı zedelemesine karşı yapıldığı ortadadır. Benzer bir şekilde gazete temsilcileri ve kimi köşe yazarlarının toplanarak brifinge tabi tutulması da aynı kaygıyla yapılmıştır. Brifingde, ordu kurumunun yıpratılmaya çalışıldığı, buna karşı gazetecilerin daha dikkatli davranması gerektiği buyrulurken, ordunun siyasete alet edilmemesi gerektiği vurgulanmıştır. Ancak aynı zamanda siyasete konu olabilecek tüm meseleler hakkında da yorumlar yapmaktan çekinilmemiştir. Deniz Feneri davasının gündeme gelmesiyle başlayan medyanın bağımsızlığı tartışmaları, Genelkurmay'ın gazetecileri hizaya getirme toplantısı düşünüldüğünde tuzla buz oluyor.

Irak tezkeresi, saldırganlık tezkeresidir!

İlker Başbuğ'un göreve gelir gelmez kurumlararası trafiğin hızlanmasına ve sona eren tezkerenin süresinin uzatılmasına kesin gözüyle bakıldığında, yeni dönem askeri politikanın her daim olduğu gibi yine saldırganlık üzerine inşa edileceği görülmüyor. Bu, meselelerin yalnız bir boyutu tabii ki. Diğer boyutunu ise Başbuğ'un Amed gezisi sırasında sarfettiği sözlerde görebiliyoruz. Askeri harekattan başka şeylerin de yapılması gerektiğinin altını çizen Başbuğ, tam da esnetilen kırmızı çizgiler üzerindeki bir oyunu işaret ediyor. Bir taraftan geleneksel Kürt politikasını, yani inkar ve imhaya, diğer taraftan ise daha fazla psikolojik savaş aygıtlarının, bölgesel ekonomik paketlerin gündeme geleceğini muştuluyor. "Gençlerin dağa çıkmasını engellememiz lazım" diyen Başbuğ, aslında bir gerçeği de itiraf etmiş bulunuyor: gerilla savaşına karşı askeri anlamda kalıcı bir başarı kazanma şansının olmadığı gerçeğini. Meşru bir savaşın, tarihsel bir haksızlık üzerine inşa edilmiş bir egemenliğe karşı savaşın bastırılabilmesinin askeri yöntemlerle mümkün olmayacağı gerçeğini Türk ordusu deneyimlerinden ders çıkarmış durumdadır. Başbuğ'un da bu konudaki farkındalığı ona bu sözü söylettiği. Gerillayla savaşarak, ama bir taraftan da gerillaya katılımı engelleme adına halkla psikolojik bir savaş yürüterek, baştan peşinde koşmak isteyeceklerdir. Bu, geçmişten bu yana uygulanmakta ama gelecek dönemde dozajı daha da artırılacağı benzemektedir.

Sınırın bu tarafında gerek askeri gerek psikolojik savaş aygıtlarını, düşük yoğunluklu savaş stratejisi doğrultusunda hayata geçirirken; Güney Kürdistan'a yönelik askeri saldırganlık politikasına efendisi ABD'den bir süreliğine daha onay aldığı belli edercesine tezkerayı uzatma girişimleri hızlanmaktadır.

2007 Kasım'ından başlayan uzlaşının uzantısı olarak devam edegelen ve adına Ergenekon denilen iç düzlemler hareketının kazanımı olarak orduya bahşedilen sınır ötesi hareket izni, devletin önümüzdeki

dönem kullanacağı bir araç olarak belirlemektedir. Bu aracı ne zaman devreye sokup, iç politik gelişmelere çekti düzen vereceğini ise zaman gösterecek.

Bakalım daha ne kirli çamaşırlar çıkacak?

AKP Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat ile CHP Grup Başkan Vekili Kemal Kılıçdaroğlu'nun bir süredir devam eden tartışması vesilesiyle birçok sahtecilik olayı da gündeme geldi. Düzen partilerinin karşılıklı iddialarının artmasıyla belgeler ortaya saçıldı, hayali ihracattan uyuşturucu kaçakçılığına, belediye yolsuzluğundan imar vurgununa birçok kirli çamaşır desifre oldu. Bunlar bilinmeyen şeyler değildi. En azından düzenin kokmuşluğu içerisinde tahmin edilebilen şeylerdir.

Bugüne kadar nice yolsuzluk belgelendi, ama sonuçta gördük ki, sahiplerinin itibarı daha da arttı. Düzenin işleyiş kuralıyla dokuları uzlaşanlar, yolsuzluklara imza atanlardır. Şimdi, bugün yaşananları bir hukuksuzluk, ahlaksızlık ve haksızlık olarak değerlendirmek, düzeni temize çıkarmaktadır. Bu noktada söylemimiz nettir. Tüm bu icraatların sahiplerinin atkoşturdıkları zemin, üzerinde boy veren zehirli sarmaşğın özünü oluşturmaktadır. Bataklık üzerindeki sinek, ancak bataklık varken mümkün olabilmektedir. Sineklerin vızıtısına kulak kabartarak gerçeği kavramak mümkün değildir. Öyleyse bir kez daha bataklığa dikkat çekiyoruz.

Burjuva feodal gericiliğin gerçek yüzü çok daha çirkindir. Bu düzenin kurallarını benimsemiş her düzen partisi ve onun oyuncularını aklayacak tek seçenek var. O da çemberin dışına çıkmaktır. Çemberin içerisinde "demokrasi", "adalet" hiçbir şey ifade etmemektedir. Ancak biliyoruz ki, herkes yerinden memnundur. Çemberin içindekiler de, dışındakiler de. Tüm bu kirli çamaşırlar ortalığa serilmişken devletin yargı kurumlarının harekete geçmesini, iddiaların araştırılmasını, sorumluların yargılanmasını beklemiyoruz.

Evet, tarih kendi mahkemesini kuracak ve yargılayanın hükmü de, yargılananın suçu da yerli yerinde olacak ve gerçek manada "adalet" hayat bulacaktır.

Oysa taraflar çok daha farklı bir kurgunun peşindeler şimdi. İki düzen partisinin savaşçı halkı kazanma, yaklaşan yerel seçimler öncesi oy deposu olarak gördükleri halkın desteğini alma hesaplarıyla yapılmaktadır. "Belge açıklayacağım" tehditleri, karşındakinin yeni bir "belge açıklayacağım" şantajına dönüşerek devam ederken, biz ancak ortaya dökülen kirli çamaşırların neler olduğunu görebiliyoruz. Oysa onlar halkı kendine yedeklemenin peşindeler. AKP'nin muhafazakar demokratlığı da, CHP'nin sosyal demokratlığı da boğazına kadar pisliğe batmıştır. Böylesi bir atmosferde gerici iki klik arasında tercih yapmak gibi bir yanılsamaya düşürülen halkın, tartışmanın tarafı olmaması önem taşıyor. Bu da elbette devrimci alternatif bir siyasal çizginin kendini halk içerisinde hissettirebilmesinden geçiyor.

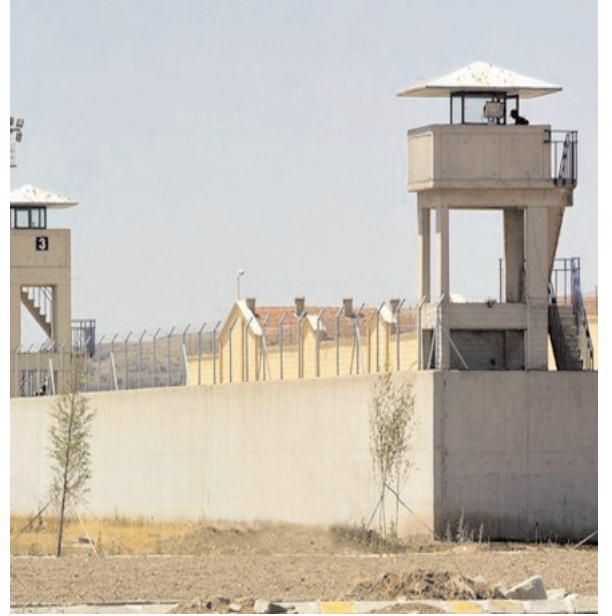
Alternatifsiz değiliz!

Her çalkantılı süreç, kendi bağında olanaklar da yaratmaktadır. Düzen cephesinde kirli siyaset oyunlarının ayyuka çıktığı bir anda, alternatif devrimci söylemin vücuda gelebileceği zemin de mevcuttur. Önemli olan bu zeminde hareket kabiliyeti olan bir örgütsel gerçekliktir. Öyleyse olanaksızlıkları olanağa çevirecek olan, düzen içi çalkantıların devrimci savaşın barutu haline getirebilecek bir canlılığı gösterebilmek gerekir. Düzen kriz üretmeye devam edecektir. Bu yapısal bir sorundur. Ve bu yapının bağrında taşıdığı kendi iç çelişkisi ilerici dinamiklerinin onu başka bir yapıya dönüştürecek bir çatısmaya hazırlanmasıyla mümkün olacaktır. Düzenin mücadele alanlarının parlatılarak önümüze sunulduğu bir anda alternatif bir dünyanın bilincinde diri tutulması elzemdir. Ütopik bir düş değil, gerçekleştirebilirliği verilerini somut koşullardan alan alternatif dünya tasarımlarımızı gerçekleştirmek için devrimci saflarda yer almak görevidir.

Adli Tıp jandarmanın yalanını ortaya çıkardı

DERSİM- Kasım 2005'te Dersim Kültür Derneği ve Demokratik Haklar Demneği üyelerine yönelik "MKP/HKO'ya yardım ve yataklık" iddialarıyla yapılan gözaltı saldırısının ardından başlatılan soruşturma, kovuşturmayaya yer olmadığı gerekçeyle sonlandırıldı. Yardım ve yataklık iddialarına dayanarak gösterilen "deliller"e ait jandarma kriminal raporlarının düzmece olduğu Adli Tıp raporuyla ortaya çıktı. Türk ordusunun 17-18 Nisan 2005 tarihlerinde Ovacık'ın Munzur Dağları bölgesinde bulunan Kırkmerdiven bölgesinde Halk Kurtuluş Ordusu ile girdiği çatışmada, MKP/HKO üye ve savaşçısı Süleyman Aşkel ile Hüseyin Özalp yaşamını yitirmişti. Jandarmanın bu olayda ele geçirdiğini iddia ettiği bir defterde ise, birçok kişi hakkında jandarma tarafından sonradan eklendiği anlaşılan düzmece bilgiler yer alıyordu. Defterdeki düzmece notaların bazıları şöyle: Dersim Barosu avukatlarından Hüseyin Aygün ve Özgür Ulaş Kaplan hakkında 'partinin görevlendirdiği avukatlara partinin talimatlarını ulaştırıldığı' notu; Ali Ekber Şen, İbrahim Çatakcın, Cafer Kılıç, Sinan Aydın, Cömert Metin, Hü-

seyin Tayam, Yavuz Emre, Murat Okçu adlı kişiler hakkında 'Dersim ilişkilerimiz' notu; '62 m 0020 yoldaşları konferansa getiren ilişkimize görev verildi' notu; Hatice Bozkurt adlı kişi hakkında, 'şehit Feyman yoldaşın kardeşi, Burmagaç'te öğretmen' notu; Taner Gökbaş hakkında, 'Mameki mıntıka örgütlenmesi' notu; Ali Gülmez hakkında 'Zeynel yoldaşın aşk ilişkisi, Dersim'deki ilişkimiz' notu. Çatışmanın ardından, ele geçirildiği söylenen bu defterdeki notlara dayanarak başlatılan soruşturmada, söz konusu defterdeki yazıların laboratuvar incelemesi jandarma tarafından yapılmış ve yazıların tek kaleminden çıktığı, başka bir kalem kullanılmadığı rapor edilmişti. Fakat Adli Tıp Kurumu tarafından yapılan inceleme, jandarmanın raporunu yalanlayarak, söz konusu defterde birden fazla kalemin kullanıldığını ve birden fazla yazı karakterinin bulunduğunu ortaya çıkardı. Bu gelişme, jandarma kriminal laboratuvarından asılsız bir rapor hazırlayıp, mahkemeden adı geçen kişiler hakkında ceza vermesi noktasında yanıltıcı etkide bulunduğunu ispatladı.

Ulucanlar şehitleri anıldı

Ulucanlar katliamı ve direnişinin 9. yıl dönümünde ülkemizin çeşitli illerinde anma etkinlikleri düzenlendi. Yapılan anmlarda Ulucanlar katliamı protesto edilerek, devrimci iradenin hiçbir koşulda teslim alınmayacağı haykındı. **İSTANBUL-** Ulucanlar katliamının ve yaratan direnişin 9. yılında, şehit düşen devrimci ve komünistler için TUYAB tarafından anma etkinliği düzenlendi. Karacaahmet mezarlığında düzenlenen eylem, Ulucanlar katliamında şehit düşen Ümit Altıntaş'ın mezar başında gerçekleştirildi.

DERSİM- İl merkezinde toplanan eylemciler Ulucanlar ve Amed katliamlarını protesto etmek için meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Hapishane katliamlarını kınamak amaçlı yapılan yürüyüşü gerçekleştirenler, Yerraltı Çarşısı üzerinden başlayıp Kışla Meydanı'na kadar, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları eşliğinde yürüdüler. **İZMİR-** Ulucanlar anması, katliamda şehit

hit düşen Habip Gül'ün mezarının bulunduğu Helvacı Köyü'nde yapıldı. Gül'ün mezar başında yapılan anma saygı duruşu ile başladı, ardından okunan basın açıklamasıyla devam etti. Eylemde "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganları atıldı. Anma, Habip Gül'ün ailesinin ziyaretine ile sonlandırıldı.

Ölümün Ufkundan Zaferi Kopardılar

Maoist Parti, Ulucanlar katliamının ve direnişinin 9. yıl dönümünde bir açıklama yaparak, Ulucanlar'da ölümün ufkundan zaferi koparanların yaktığı ateşin, kavganın siperlerinde harlanacağını ifade etti. Maoist Parti tarafından yapılan açıklamada, Ulucanlar'da can feda biçimde birbirine kenetlenerek düşmanı dize getiren ve kurşunlar karşısında halaya duran iradenin, tüm direniş siperlerinin parolası olduğu ifadelerine yer verilerek, "Bir kez daha onları saygıyla anıyor ve söz veriyoruz. Hesabını Halk Savaşı'nın siperlerinde soracağız" denildi.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Maoistlerin birliği meselesine ilişkin yeni değil, aksine bu konunun stratejik bir mesele olarak önemine değişik vesilelerle değindik. Dolayısıyla bu konuyu ilişkin temel yaklaşımımız muhataplar ve devrimci kamuoyu tarafından bilinmektedir. Bu konudaki ısrarımız bir 'haklı-haksız meselesi ekseninde değil, ancak Maoistlerin stratejik birliğine hizmet temeline devam edecektir. Bunun için, muhatapları bilimsel isabetle belli olanlar arasında birlik tartışmaları yürütmek dün olduğu gibi bugünde temel bir görevdir. Haklı zemine dayanmayan ayak direme, yersizdir. Birlik görevinin ihmali ciddi bir sorundur. İleriye dönük olup gelişmeye hizmet eden her birlik iyidir. Birliğin zorunluluktan da öteye, mümkün olduğu şartlarda güçlerin dağınık kalması ve birlik için çabanın gösterilmemesi, anlamsız olduğu kadar, birliğin dar kaygılar ya da hesaplara kurban edildiğini

MAOİSTLERİN BİRLİĞİ KEYFİ BİR TERCİH DEĞİL, DEVRİMCİ AMAÇLARIN ZORUNLULUĞUDUR -I-

gösterir. Bu, Maoistler açısından büyük bir hata ve devrime karşı sorumsuzluktur. Maoist mecranın tüm güçleri, stratejik-taktik hedefleri ve genel amaçları bakımından aralarında birlik yapma gayesi ve gayreti içinde somut adımlara sahip olmalıdır. Halk kitlelerini birleştirmenin yolu bundan geçmektedir. Bu görevden kaçanlar, sınıflar mücadelesi tarihi karşısında rollerine uygun davranmamış olup, başarısız kalmaya mahkumdurlar. Gerileme ve zayıflamalara karşın, ilerleme ve güçlenmenin önemli bir biçimi-gerekliliği olan birlik meselesine karşı duyulan kayıtsızlık anlaşılır olamaz.

Kiminle ve nasıl bir birlik sorusu çözüme kavuşturulduktan sonra, birleşilebilecek güçler, yani birlik muhatapları ve birliğin niteliği açığa çıkmış demektir. Bu tespitten sonra dağınık durmayı benimsemek, yersiz-anlamsız-akıl dışı, birlik için gerekli adımların atılması ise zorunluluktur.

Coğrafyamızda Maoist temel ve KAYPAKKAYA zemininde bir asgari, bir azami iki devrim programına (Yeni Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim) sahip olan ve bunda birleşen, bu programa uygun devrim stratejisi ve temel taktiklerinde, eylem çiz-

gisi-eyleminin içeriğinde, demokratik merkezizyetçilik ilkesi ve buna bağlı örgütlenme ilkelerinde, mücadele esaslarında birleşen parti ve örgütlü güçler, birliğin muhatapları olma hak kazanıp, "kiminle birlik" sorusunun yanıtını oluşturlar. Yine aynı zemin üzerinde, tüm temel meselelerde, yani program ve tüzüğün tarif ettiği ulusal ve uluslararası ideolojik-politik-örgütsel çizgi ve ilkeler temelinde mevcut bulunan aynılık zemininde öngörülen ilkelî birlik, "nasıl bir birlik" sorusunun yanıtını oluşturur. Bu meselelerde esasta ortaklaştığımız tüm güçlerle birlik; somut görevimiz, stratejik hedefimiz ve gündemimizdir.

İçinde aynılıklar taşımayan mutlak bir birlik, her meselede birebir bir birlik biçimini hayal edemiyoruz. Her birlik, içinde ayrılıklar-farklılıklar taşır. Çelişmenin olmadığı yerde varlıktan bahsedilemez. Her şey zıtların birliği zemininde vardır. Zıtlar belli koşullarda birlik halinde bulunurlar. Söz konusu koşullar varsa, zıtların birlik halinde olması anlaşılırdır. Ve bu birlik hali, çalışmayı yadsıyan salt-mutlak bir birlik hali değildir. Her bütün karşıtlardan oluşur. Karşıtlardan oluşmayan bir şeyden-birliktenden bahsedilemez. Birlik halindeki karşıtlar mücadele içinde birbirini yadsır, başka bir şeye dönüşür, mevcut birlik bozu-

lur, bu birliğin koşulları başka bir birliğin koşullarına dönüşür, yeni bir birlik-çelişki vb. ortaya çıkar. Bunun tersi, diyalektik zorlayan idealist bir anlayıştır. Dolayısıyla birlik hedefimizdeki parti ve yapısal-örgütlü güçlerle öngördüğümüz birliklerde ve tek tek güçlere kadar öngördüğümüz birleşmede, esasta olmak kaydıyla birçok farklılığa sahip olduğumuz-olabileceğimizi bilmekte ve bunu kabul etmekteyiz. Zira, bu farklılıklarımızın birliğimizin önünde engel gücüne sahip olmadıklarına inanmaktayız. Esasta birlik zeminimizin güçlü olduğu açıktır. Devrimci amaçlar, sınıf mücadelesinin görev ve yüklenimleri ve tarih karşısındaki sorumluluğumuz bu birliği sağlamamızı emretmektedir.

İç sorunlarımız birliğin önünde engel haline getirilmemelidir. Her yapının şu ya da bu nitelikte iç sorunları vardır. Bunlar güçlü birlik koşullarında daha rahat ve güçlü olarak aşılabilirler. İç sorunlarımızın birlikte-birlik koşullarında aşılması birlik samimiyeti ve inancına uygun yaklaşımlardır. Birlikte samimi olmak şarttır. Bu bakımdan anlamsız dar hesaplardan ve yersiz-anlamsız kaygılardan arınarak, birlik ve yoldaşlık ruhuyla hareket etmek gerektiği gibi, küçük hesap ve yersiz kaygılardan hareketle birliği ertelemek veya birlik karşısında sorumsuzluğa düşmek büyük bir hatadır.

güncel

Hızlı paşa Başbuğ basına el attı

Genelkurmay Başkanı Başbuğ ya da son dönemlerde anıldığı adıyla hızlı paşa, yeni bir icraata daha imza attı. Zaten güdümlelerinden çıkmayan basın ve medya kuruluşlarının yayınlarında, ordunun çıkarlarına zeval verebilecek nitelikte haberlerin yayımlanmaması için, bu kuruluşların temsilcilerinin ve 'savunma muhabirleri'nin haftalık eğitim toplantıları almasına karar verdi

Genelkurmay Başkanlığı görevine gelir gelmez, yaptığı ziyaretler, açıklamaları ve tutumlarıyla gündem olan İlker Başbuğ, Genelkurmay'ın basın ile olan ilişkilerine de bir düzenleme getirdi. Daha önce Genelkurmay'ın listesinde bulunmayan Yeni Şafak, Star gibi AKP'ye yakın gazeteler, Başbuğ'un dönemi ile birlikte bu sınırlamadan kurtuldu. Gündem, Evrensel, Birgün

gibi muhalif gazetelerin dışında tutulduğu Genelkurmay'ın bu yeni dönem 'esnekliğinde', gazetecilere yine bildik telkinlerde bulunuldu. 16-17 Eylül tarihlerinde Genelkurmay Başkanlığı'nda gazetelerin yöneticileri ile gerçekleştirilen toplantıda, ordu ile ilgili haberlerin nasıl yapılacağına ilişkin bilgilendirme yapılırken, toplantının bazı ayrıntıları Genelkurmay'ın internet sitesinde 20 Eylül'de yapılan yazılı açıklama ile duyuruldu.

Basına haftalık bilgilendirme

Genelkurmay Başkanı Başbuğ ya da son dönemlerde anıldığı adıyla hızlı paşa, yeni bir icraata daha imza attı. Zaten güdümlelerinden çıkmayan basın ve medya kuruluşlarının yayınlarında, ordunun çıkarlarına zeval verebilecek nitelikte haberlerin yayımlanmaması için, bu kuruluşların temsilcilerinin ve 'savunma muhabirleri'nin haftalık eğitim toplantıları almasına karar verdi. Basın ve medyanın halkın düşüncelerinin belirlenmesinde belirleyici bir niteliğe sahip olmasından hareketle, bu aracın egemen güçler tarafından mümkün olan en etkin biçimde kullanımı da kendi çıkarları açısından büyük önem arz ediyor. Basın ile ilişkilerde sistemli ve sürekli bir müdahalenin oluşturulması gerektiğine ilişkin fikirlerini Genelkurmay Başkanı olmadan önce de sıkça ifade eden İlker Başbuğ, işbaşı yapar yapmaz bunun somut adımlarını attı. Bundan böyle basın ve medya kuruluşlarının genel yayın yönetmenleri ve savunma muhabirleri (yoksa oluşturulacak) ile haftalık düzenli basın toplantıları alınacağı açıklandı. Böylelikle hangi haberin ne şekilde verileceğine kadar birçok konuda ordu basını doğrudan yönlendirecek. Bu durum, devrimci, demokrat basına yönelik yayın toplatma, kapatma gibi baskıların da artarak devam edeceğini gösteriyor.

Bu toplantıların amaç ve içeriğinin açıklandığı görüşmeler ise 16-17 Eylül tarihlerinde Genelkurmay Başkanlığı'nda yapıldı. Başbuğ ayrıca bu amaçla 24 saat 'hizmet' verecek iletişim kanalı da açılacağını söyledi

Haberler nasıl yapılacak?

Asker cenazelerinde ailelerin "Tayyip'in oğlu neden askere gitmiyor?", "Neden bizim evlatlarımız doğuya gönderiliyor? Milletvekillerinin çocukları gönderilmiyor?" gibi tepkilerinin dahi basında yer alması rahatsız ediyor orduyu. Başbuğ'un 20 Eylül'de Genelkurmay'ın internet sitesi aracılığıyla yaptığı yazılı açıklamada geçen "Niye şehit veriyoruz? Bunlar bizi rahatsız ediyor. Terörle mücadelenin diğer konularını tenkit edebilirsiniz: Eksikleri var gayet tabii ama şehit olayları üzerinden hangi amaçla olursa olsun spekülasyon yapılması bizi de, toplumu da rahatsız ediyor" ifadeleri bu rahatsızlığı açıkça gösteriyor. Başbuğ paşa rahatsızlığını bildirmekle birlikte askerlerle ilgili haberlerin nasıl yapılacağına dair oluşturduğu formülü de belirtiyor. Bu formülden çıkan talimata göre, devlete tepki gösteren ailelerin söylemlerine yer verilmeyecek, "ikinci evladım da var, bunu da vereceğim" diyen ailelerin söylemleri ise birinci sayfadın, kocaman verilecek. Başbuğ, bu konuda ordunun hassasiyetini ise, basın ve medyanın kamuoyu üzerinde güçlü bir etkisinin bulunmasına bağlıyor.

"TSK üzerinden siyaset yapılmasın"

Genelkurmay'ın talimatlarından biri de, TSK içerisinde yaşanan olumsuzlukların ve kirliliğin icraatların bir kısmının dönem dönem teşhir edilmesi ile yaşanan imaj zedelenmelerinin önüne geçmeye yönelik oldu.

"Önemli olan kişisel hataların kurumsal boyuta çekilmemesi" diyen Başbuğ, medyaya, "Eğer teşhir olursak biz bunu gözden çıkaracağımız kişilerin üzerine yıkar ve TSK'yı aklarız. Siz de bunu kuruma mal etmeyerek, aklama çalışmasına katkıda bulunacaksınız" mesajı verdi. Bu konudaki kararlılığın vurgulamak için, "Biz bu konularda gerçekten hassasız, Silahlı Kuvvetler üzerinden siyaset yapılması, kendi amaçları için Silahlı Kuvvetlerin günlük olayların içine çekilmesi bizi rahatsız ediyor ve bu tip olaylara karşı da savunma mekanizamızı gerektirdiği zaman açık bir şekilde kullanmak durumundayız" diyen Başbuğ, bu çizgileri ihlal edenlere gözdağı vermekten de geri durmadı.

"İllegal örgütün anti-propagandası olmayacak"

Terör, terörist gibi kavramların her sınıfın kendi çıkarları doğrultusunda farklı bir içerikle muğlaklaştırılması bir yana, bu kavramların dahi medyada yanlışlanması 'sakıncalı' görüldü.

Yapılan açıklamada, "Terör örgütünün ana hedefi, medyada, özellikle de televizyonlarda kapsamlı bir şekilde yer almaktır. Bu onların ana hedefi, çünkü propaganda onların hedeflerine ulaştırın ana araç. Önemli olan televizyonlarda yer almalan. Olumlu ya da olumsuz. Bu onlar için önemli değil. Onlar bu şekilde amaca ulaşmış oluyor. Yani, 'Efendim terör örgütünün biz olumsuz boyutunu gösteriyoruz' şeklinde düşünülüyor. Hayır, hiç önemli değil" diyen Başbuğ, 'çarpıtılması da, gerçekliği yansıtmaması da kafi değil, basında, medyada illegal örgütlerin adı anılmayacak' mesajı verdi. Ayrıca dünyanın birçok yerinde silahlı eylemlerin yaşandığını ama bunların o ülkelerin medyaları tarafından sansürlenerek, diğer ülkelere yansıtılmadığını emsal gösteren Başbuğ'un bu konudaki talimatı ise, 'silahlı örgütlerin görüntülerini vermeyin, vererekseniz de kısa ve tekrarsız olsun' şeklinde oldu.

Katliamda uzmanlaşmış orduya gıpta ediliyomuş

Başbuğ, infazlar, saldırılar, katliamlar gibi konulardaki deneyimi Osmanlı'ya dayanan ordunun her geçen gün daha da uzmanlaşmış olmasına, ABD Genelkurmay Başkanı Mullen'in gerçekleştirdiği ziyarette gıpta ettiğini söylediğini belirtti. Özellikle Kuzey Kürdistan'da OHAL dönemini aratmayan baskılan, saldırılar yok sayan Başbuğ, "Öyle hava hareketi icra ediliyor ki, profesyonel gözle birisi baktığı zaman hakikaten çok müthiş, ama en önemli olan nokta orada yaşayan insanlara, teröristler dışında kimseye bugüne kadar zarar verilmemesi" diyerek, büyük bir aymazlıkla bu konuda çok dikkatli olduklarını söyledi. TSK'nın bu durumunun efendileri tarafından takdirle karşılandığını, Afganistan ve Pakistan'a dönük saldırılarla açıklıkta nasıl başarılı olduklarıyla da övünmekten geri durmadı.

Meclis saldırı tezkeresiyle açılacak

Güney Kürdistan'daki PKK varlığına yönelik askeri saldırıları hayata geçirmek için geçtiğimiz yıl meclisten geçen ve süresi bu yıl 17 Ekim'de dolacak olan tezkerenin süresinin bir yıl daha uzatılması Bakanlar Kurulu'nda kararlaştırıldı. 1 Ekim'de tatilinin bitmesiyle açılacak TBMM'ye tezkerenin sunulması planlanıyor. Demokratik Toplum Partisi (DTP) ve demokratik kitle örgütleri ise tezkerenin uzatılmak istenmesine tepki gösterdi.

Tezkere Bakanlar Kurulu'ndan geçti

Türk devletinin Kürt ulusal mücadelesini bastırmaya yönelik saldırıları sürüyor. "Bu kez bitireceğiz" iddiasıyla bugüne kadar 25 kez 'sınır ötesi'ndeki Güney Kürdistan'a askeri saldırılar düzenleyen Türk ordusu, binlere sivil insanın zarar gördüğü, yerleşim yerlerinin, doğanın tahrip edildiği bu saldırılara 26'nıncısı ekleme kararı aldı. ABD Genelkurmay Başkanı Oramiral Michael G. Mullen, eylül ayı içerisinde gerçekleştirdiği ziyarette, "PKK ile mücadelede desteğimiz sürecektir" diyerek istihbarat paylaşımını sürdüreceklerini açıklamıştı.

Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Cemil Çiçek, geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada, süresi 17 Ekim'de sona eren tezkerenin bir yıl daha uzatılmasının Bakanlar Kurulu toplantısında onaylandığını ve TBMM'ye sevk edilmesine karar verildiğini söyledi. Meclisin henüz tatilde olduğu sırada tezkerenin uzatılmasının kararlaştırılmış olmasına ilişkin yapılan yorumlar için, "Meclis açık olmadığı için de bunun çok daha önceden kararlaştırılması için bir sebep yok" diyen Çiçek, söz konusu saldırı olunca hiç tereddüt etmeden karar verdiklerini belirterek, tezkerenin meclis açıldıktan sonraki ilk Bakanlar Kurulu toplantısında gündeme geleceğini de belirtti.

Çiçek'in tezkereye ilişkin gazetecilere verdiği nasihatler Başbuğ'un basın görüşmelerindeki söylemlerini hatırlatır nitelikteydi. Basın ve medyanın başka konularda yanlış ve eksik yazdığında bunun hasarının az olacağı için anlayışla karşılayabileceklerini söyleyen Çiçek, "...ancak terör gibi, ülkenin birliğiyle, bütünlüğü ve güvenliğiyle alakalı ve doğrudan da güvenlik güçlerimizin hayatı ve morali ile ilgili konularda teyit edilmemiş bilgilerin yazılmasını doğru bulmuyoruz" dedi. Çiçek, bu konuya ilişkin yapılan haberlerde

yer alan, "bizim çocuklarımız ne ile uğraşıyor, bu kararı verenler hangi hesabın içinde" gibi değerlendirmeleri ise siyasetlerine haksızlık şeklinde yorumladı.

DTP tezkereye karşı oy kullanacak

Bakanlar Kurulu'ndan geçen tezkereye faşist düzen partileri CHP ve MHP'den hızlı destek gelirken, DTP'li milletvekilleri ise tepki gösterdi. DTP Grup Başkan Vekili Selahattin Demirtaş bir açıklama yaparak, tezkereye ret oyu kullanacaklarını söyledi. AKP hükümetinin saldırıların sonuçlarını görmezden geldiğini belirten Demirtaş, tezkereye yeniden medise geldiğinde önceki tutumlarını sürdüreceklerini söyledi. Bu konuda tavırlarının net olduğunu söyleyen Demirtaş, Kürt sorununun çözümü için mevcut görüşlerini kararlılıkla dile getireceklerini ve oylamada karşı oy kullanacaklarını açıkladı.

DTP Grup Başkanvekili Fatma Kurtulan ise, Güney Kürdistan'a saldırılar için, "Bu yöntem çok denendi. Her Genelkurmay Başkanı

kendisinden mi başlatmak istiyor, bunu sinamak mı istiyor, doğrusu insan bunu merak ediyor ama ortada olan, bunun çok denenmiş bir yöntem olduğu. 25 kez denendi, 26'nıncı düşünülüyor. Son operasyonda yaşananların acısını unutmus değiliz. Yeni bir operasyonun kimseye faydası yok. Herkesin daha çok acı çekmesinden başka işe yaramaz" diyerek saldırı tezkeresinin hiçbir sonuç getirmeyeceğini düşündüğünü söyledi. Bir önceki tezkerenin meclisten geçirildiği sırada da eleştiri ve önerilerini mecliste dile getirdiklerini söyleyen Kurtulan, tezkeresi konusundaki tutumlarını sürdüreceklerini belirtti.

DTP yönetimi tarafından yapılan açıklamada ise, geçen yıl Güney Kürdistan'a gerçekleştirilen saldırılara karşı yapılan canlı kalın eylemlerinin bu sene de yapılması kararı alındığı belirtildi. DTP'liler 9 Ekim'de Amed Lice'de tezkereye karşı tepki eylemi örgütleyecek.

Kürt basınına bir yılda 31. kapatma

'Demokrasi bizim temel şiarımız' sahtekarlığıyla oyununu oynayan AKP hükümetinin gerçek yüzünü, devrimci, demokratların basın kuruluşlarına karşı tutumunda görmek mümkün. Kurum baskıları, gözaltına alma ve tutuklamalarla çalışanlara gözdağı verme, mahkemelerin verdiği yayın durdurma kararları gibi saldırılarla devrimci, demokrat basın susturulmak isteniyor. 'Demokrasi' oyununun sahtekarlığını gözler önüne seren bu durumda, saldırıların hedefinde en başta Kürt basını duruyor. Kürt basınına yönelik saldırılar iyice arttı ve Genelkurmay sık sık bu kurumlara yönelik saldırıların açıklanmasında bulunuyor, savcılar ve mahkemeler de gün gün yayın durdurma 'ceza'ları vermeye başladılar. Her kapatma 'ceza'sının ardından faaliyetini sürdürmede ısrar eden Kürt gazeteleri ise ilk sayılarını takip eden ikinci-üçüncü sayılarında kapatma 'ceza'ları ile karşı karşıya kaldılar. Son olarak eylül ayında Alternatif ve Gelecek gazetelerinin 1'er ay yayın durdurma 'ceza'ları alınması, Kürt basın-yayın kuruluşlarının çalışanları tarafından eylemlerle protesto edildi.

2008 yılında Kürt basınına peyderpey verilen kapatma 'ceza'larının kronolojisi ise şöyle: Ocak ayında YedinciGün ve Toplumsal Demokrasi gazeteleri; şubat ayında Toplumsal Demokrasi, Yaşamda Demokrasi ve Haftaya Bakış gazeteleri; mart ayında YedinciGün ve Haftaya Bakış gazeteleri; nisan'da YedinciGün, Yaşamda Demokrasi ve Öteki Bakış gazeteleri; mayıs ayında Alternatif, YedinciGün ve Yeni Bakış gazeteleri; haziran ayında Gelecek gazetesi; eylül ayında Alternatif ve Gelecek gazeteleri 1'er ay kapatma 'ceza'ları aldı.

gizetesi; eylül ayında Alternatif ve Gelecek gazeteleri 1'er ay kapatma 'ceza'ları aldı.

Gerçekleri söylemek 'suç'

2007 yılı başından bu yana Kürt basınından 11 gazete ve bir dergi kapatma kararlarıyla susturulmak istendi. Gündem, Gerçek Demokrasi, Haftaya Bakış, Güncel, YedinciGün vb. yayınların ardından Güncel, Alternatif gazeteleri ve Özgür Halk Dergisi de geçtiğimiz günlerde bir ay süreyle kapatıldı. Yine son bir yıl içerisinde, bu yayınlarda çalışan 27 gazeteci tutuklanırken, bunlardan 12'si halen hapis-hanede bulunuyor.

Kürt ulusunun demokratik hak ve talepler ekseninde yürüttüğü mücadelenin tüm araçlarını yok etme amacındaki Türk hakim sınıfları, gerçeklerin yansıtılması konusunda tahammülsüzlükte sınır tanımıyor.

Düşünce özgürlüğünün var olduğu iddia edilse de, 20 gazeteci sırf egemenlerle aynı dilden konuşup yazmadıkları için hapis-hanelerde, tutuklu ya da hükümlü durumda. Devrimci basına ise neredeyse her baskıdan sonra dava açılıp, yayın toplatma, kapatma 'ceza'ları yağdırılıyor. Kürt basını üzerindeki baskılar ise çok daha katmerli bir şekilde gerçekleştiriliyor. Azadiya Welat gazetesinin Mersin bürosu polisler tarafından basılarak (Dicle Haber Ajansı) muhabiri Murat Kolca ve Azadiya Welat çalışanı Ferit Köylüoğlu gözaltına alındı. Mersin'deki polis baskınıyla aynı gün, hakkındaki daha önce kesinleşmiş hapis 'ceza'sı bulunduğu gerekçeyle sabah saatlerinde gö-

zaltına alınan Azadiya Welat Gazetesi Ağrı çalışanı Rahmi Özen, karakoldaki işlemlerin ardından savcılığa sevk edildi. Özen, savcılıktaki ifadesinin ardından tutuklandı.

Gazeteciler kapatma kararlarına tepki gösterdi

Gelecek ve Alternatif gazetelerinin de bir ay kapatma almasının üzerine Kürtlere ait basın kuruluşlarında, radyo ve yayınevlerinde çalışan gazeteciler ve bu kurumların emekçileri ile onlara destek veren demokratik kitle örgütleri, birçok ilde yaptıkları eylemlerle Kürt basını üzerindeki baskılara tepki gösterdi. İstanbul'dan Hakkari'ye kadar yapılan eylemlerde, saldırılar karşısında basına sahip çıkılması çağrısı yapıldı.

Azadiya Welat gazetesi, Alternatif gazetesi, Gelecek gazetesi, Özgür Halk dergisi, Yurtsever Gençlik Dergisi, Hewiya Jine dergisi, Dicle Haber Ajansı, Fırat dağıtım şirketi, Gün Radyo Tv, Ses Radyo, Net Radyo, Dünya Radyo ve Aram Yayınevi de Kürt basınına yönelik baskıları kınavan ortak yazılı açıklama yaptı. Açıklamada Kürt basını başta olmak üzere muhalif basın üzerindeki baskıların arttığına dikkat çekilirken, bu saldırıların Kürt ulusuna karşı yürütülen saldırıların bir ayağı olduğu belirtildi. "Kürt basını üzerindeki baskılar esas olarak Genelkurmayın emriyle gerçekleşiyor. Deşifre edilen gizli planlarda en fazla önem verdikleri şey Kürt basınına susturulmasıdır" denilen açıklamada, baskıların Genelkurmay kaynaklı olduğuna dikkat çekiliyor.

DTP'ye açılan kapatma davasına tepkiler sürüyor

DENİZLİ- Demokratik Toplum Partisi (DTP)'ne açılan kapatma davasıyla ilgili, aralarında DHP'nin de bulunduğu çeşitli demokratik kitle örgütleri ve partilerin katılımıyla 21 Eylül tarihinde ortak bir basın açıklaması düzenlendi. İlk önce DTP binası önünde toplanan grup, sloganları eşliğinde basın açıklamasının yapılacağı Çınar Meydanı'na yürüdü.

Burada yapılan basın açıklamasında, "Türkiye cumhuriyeti yine bir demokrasi sınavının içerisinde kendi militarist zihniyetteki egemenleri eliyle itiliyor. Bu sınav ise dünya demokrasi tarihinde başarı kazanmak adına değil, kendi içindeki demokrasi güçlerini bastırmak adına yapılıyor. 16 Kasım 2007'de Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı DTP'ye yönelik bir kapatma davası açılması için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Başsavcı sadece DTP'nin kapatılmasını ve DTP milletvekillerinden sekizinin dokunulmazlığının kaldırılmasını değil, aynı zamanda DTP üyelerinin tümüne her türden seçime katılma yasağı getirilmesini talep etti. Herkesin kolayca anlayabileceği üzere Türkiye'de açılan böyle davalar egemenlerin politik çıkarlarına göre açılmaktadır. Yani bu dava egemenlerin politik hedeflerinin hukuki yolla bir devamı niteliğindedir DTP üyelerinin siyasetten mahrum edilmesi egemen güçlerin yerel yönetim seçimlerinde Kürt illerinde iktidarı alma oyununu bir parçasıdır. Bu zamana kadar DTP'li belediyeye başkanlarına haksız yere yıpratma girişiminde bulunan egemen güçler, bu sefer bütün bir parti tabanını siyasetin dışında bırakmayı amaçlamaktadır. Kurulduğu 1961 yılından bugüne dek Anayasa Mahkemesi tarafından 26 parti, yani söz konusu dönemde faaliyet göstermiş her 6 partiden biri kapatılmıştır. Askeri rejim dönemleri de hesaba katıldığında her 4 partiden birinin kapatıldığı görülür. Türkiye bir partiler mezarlığıdır. Bu bakımdan DTP'ye açılan kapatma davası şaşırtıcı değildir" denildi.

Basın açıklamasının ardından grup, "Hepimiz Kürt'üz, hepimiz DTP'liyiz", "DTP kapatılmaz", "Medisteki sesime, vekilime dokunma", "DTP halktır, halk burada" sloganları atarak eylemi sonlandırdı.

DİNK'İN ÖLDÜRÜLMESİNE GÖZ YUMULDU

Hrant Dink'i yıl önce, 19 Ocak'ta Agos gazetesi önünde katledildikten hemen kısa bir süre sonra 'yakan' tetikçi bir kahraman pozlarına büründürenler, sözde yargılama sürecinde de devletin Hrant'ın öldürülmesinin ne denli arkasında olduğunu göstermeye devam ediyor. Öldürülmeden önce Is-

tanbul Valiliği'nde tehdit edilmesi ve birçok kere ırkçılar tarafından hedef gösterilmesi, kendisinde öldürülebileceği yönünde bir 'tedirginliğe' yol açan, bunu Agos gazetesindeki 'Ruh Halimin Güvercin Tedirginliği' başlıklı makalesinde de dile getirmişti. 19 Ocak'tan önce cereyan eden bu gelişmeler cinayeti haber ve-

Trabzon 2. Sulh Ceza Mahkemesi'nde iki astsubayın cinayette ihmali olduğu şüphesiyle açılan davanın son duruşmasında tanık olarak dinlenen Trabzon İl Jandarma Alay Komutanlığı'nda görevli Jandarma Yüzbaşı Hüsamettin Polat, kendilerine ulaşan suikast ihbarını üstlerine bildirdiklerini, ancak Trabzon eski Alay Komutanı Albay Ali Öz'ün bu durumdan haberdar olmasına rağmen ihbarın üstünü kapatmaya çalıştığını söyledi

rirken, bu tarihten sonraki sözde yargılamada Trabzon'dan İstanbul'a uzanan cinayet şebekesi içerisinde devlet kurumlarının açığa çıkan rolleri, Hrant'ın nasıl bir milli lince maruz kaldığını gösteriyor. 'Tek devlet-tek millet-tek dil'ci anlayışın hedefine oturtulan Hrant'ın katledilmesine açıkça göz yumuldu.

Sözde yargılamadaki yeni gelişme şu: cinayette ihmalleri olduğu için yargılanan iki astsubayın duruşmasında tanık olarak ifade veren Yüzbaşı Hüsamettin Polat, istihbaratta gereken ilginin gösterilmediğini söyleyip, bu sorumsuzluğun sahibi olarak Trabzon eski Alay Komutanı Ali Öz'e işaret etti.

Öz, raporları ihma ettirdi

Trabzon 2. Sulh Ceza Mahkemesi'nde iki astsubayın cinayette ihmali olduğu şüphesiyle açılan davanın son duruşması yapıldı. Duruşmada Trabzon İl

Jandarma Alay Komutanlığı'nda görevli Jandarma Yüzbaşı Hüsamettin Polat tanık olarak dinlendi.

Polat, ifadesinde kendilerine ulaşan suikast ihbarını üstlerine bildirdiklerini, ancak Trabzon eski Alay Komutanı Albay Ali Öz'ün bu durumdan haberdar olmasına rağmen ihbarın üstünü kapatmaya çalıştığını söyledi. Polat ayrıca, Öz'ün cinayetten sonra da sanıkları korumaya çalıştığını ve müfettişlerin incelemesi öncesinde istihbarat raporlarının imha ettiğini söyledi.

“Sıkıysa mahkemede konuşsun”

2006 yılının Temmuz ayında yaptıkları günlük istihbarat toplantısında jandarma astsubaylar Okan Şimşek ile Veyssel Şahin'in, Pelitli'den Yasin Hayal'in eniştesi Coşkun İğci'nin verdiği bilgileri dile getirdiklerini söyleyen Polat, astsubayların Hrant Dink'i öldürmek için silah temin edilmeye çalışıldığını da ifa-

de ettiklerini belirtti. Bu bilgi üzerine Trabzon İl Jandarma Komutanı Albay Ali Öz'ün ise, “Bu konuyu burada konuşmayalım, sonra konuşalım” dediğini söyledi. Polat ayrıca Öz'ün, “Coşkun İğci'ye söyleyin, sağda solda konuşmasın” şeklindeki söylemleri üzerine şüphelendiğini de belirterek, olayın soruşturulmasını istemesi üzerine Öz'ün kendisine tavır olarak sonraki toplantılara katılmasını engellediğini de ifade etti. Öz'ün tavrının bununla da sınırlı kalmadığını anlatan Polat, gereksiz yere kendisine uyarılar verildiğini, Okan Şimşek ve Veyssel Şahin ile görüşmesinin engellendiğini ve istihbarat şubesinin şifresinin değiştirilerek buraya girişinin engellendiğini de belirtti.

Polat ifadesinde, cinayetten 3-5 ay sonra Ali Öz'ün odasına girdiğinde Öz'ün kendisinin tanımadığı bir kişiyle sohbet ettiği sırada Coşkun İğci (Yasin Hayal'in kuzeni) hakkında, “Sıkıysa mahkemede konuşsun. Başına neler geleceğini görür” dediğini duyduğunu da anlattı. Öz'ün mükiye müfettişlerinin yapacağı incelemeden önce de İstihbarat Şube Müdürü Yüzbaşı M.Y. ile birlikte verdiği emirle raporları imha ettirdiğini de belirtti.

İfadenin ardından Sulh Ceza Mahkemesi görevsizlik kararı vererek dosyayı Nöbetçi Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdi.

Herkes işkenceyi gördü, bakan ve savcı “görmeydi”

Hakkari'de sokak ortasında işkenceye maruz kalan 14 yaşındaki Cüneyt Ertuş'un basında çıkan görüntülerini herkes gördü ancak Bakan ve savcı işkenceyi, pişkinlikle reddetti. Hakkari'deki Newroz kutlamaları sırasında polislerin sokak ortasında işkence yaptığı 14 yaşındaki Cüneyt Ertuş için İçişleri Bakanı Beşir Atalay, “işkence yapılmadı” derken, Hakkari Cumhuriyet Savcısı ise polisler hakkında takipsizlik kararı verip ayrıca haberi yapan basın kuruluşlarını “örgüt propagandası” yapmakla suçladı.

Bakan “işkence görmemiş”

Hakkari'de 21 Mart günü Newroz kutlamaları sırasında polisin saldırısı sonucu hayatını kaybeden İkbâl Yaşar, Fahrettin Şedal ve ağır yaralanan 12 yaşındaki Savaş Ballıtaş'ın durumlarıyla ilgili olarak Hakkari Milletvekili Hamit Geylani, İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın yanıtlaması istemiyle yazılı soru önergesi yöneltti. Geylani'nin talebi üzerine soru önergesini yanıtlayan İçişleri Bakanı Beşir Atalay, polisin saldırısı sonucu hayatını kaybeden İkbâl Yaşar, Fahrettin Şedal ve ağır yaralanan 12 yaşındaki Savaş Ballıtaş'ın durumlarıyla ilgili olarak Cumhuriyet Savcılığı tarafından soruşturma başlatıldığını açıkladı. Bakan Atalay, basına da yansıyan 14 yaşındaki Cüneyt Ertuş'a sokak ortasında yapılan işkenceyi ise reddederek, “Hakkari Sulh Ceza Mahkemesi tarafından hakkında tutuklama kararı verilen Cüneyt Ertuş isimli şahsın alınan doktor raporlarında vücudunda yeni bir tıbbi lezyona, darp ve cebir izine rastlanılmadığı belirtilmiştir. Ayrıca soruşturma aşamasında kendisinin veya avukatının herhangi bir şikayeti olmamıştır.” dedi

Savcı işkence haberini servis eden gazetecileri suçladı

Bakandan sonra, konu hakkında açılan soruşturmayı yürüten savcı, 14 yaşındaki Cüneyt Ertuş'un kolunu kırma-

ya çalışan polislerin ‘aşın güç’ kullanmadığı kanısına vararak, polisler hakkında takipsizlik kararı verdi. Bu kararla da yetinmeyen savcı, Ertuş'a işkence yapıldığını belgeleyen görüntüleri yayımlayan basını örgüt propagandası yapmakla, ailesini de olayı ranta döndürmekle suçladı.

Savcı “hafif” işkenceyi de görmemiş

Savcı, işkenceyi gözler önüne seren görüntülerin ortaya çıkmasının ardından Ertuş'un Adli Tıp Kurumu'na götürülerek yeniden muayene edildiğini ve Adli Tıp raporunda herhangi bir darp-cebir izine rastlanmadığını belirtti. Ancak savcının bu iddiasının Adli Tıp Kurumu'nun Ertuş'a verdiği son raporla çeliştiği ortaya çıktı. Gözaltına alınması ve hapisaneye sevk işlemleri sırasında 22-28 Mart 2008 tarihleri arasında Ertuş'a verilen Adli Tıp raporlarında “darp-cebir ve şikayet yok” diye belirtirken, avukatların itirazı sonrası 31 Mart'ta yeniden yapılan Adli Tıp muayenesinde Ertuş'a işkence yapıldığı belgelendi. Ertuş'a yapılan işkence, Adli Tıp Kurumu'nun raporunda ‘hafif’ düzeyde de olsa kabul edilirken, savcı bu raporu görmezden geldi. Öte yandan bakan ve savcı Ertuş'un kendisine işkence yapılmadığını beyan ettiğini pişkinlikle belirtirken, olayın asıl yüzünün ise çok farklı olduğu anlaşıldı. Cüneyt Ertuş, kendisini muayene eden Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) İzmir Şubesi uzman hekimlerine bu ifadeyi, o sırada yanında bulunan polislerden korktuğu için verdiğini açıkladı.

TİHV'den ‘işkence yapıldı’ raporu

TİHV tarafından Ertuş'a verilen fiziki ve psikolojik raporda, Ertuş'un sağ kolunu kullanmakta zorluk çektiği ve gördüğü işkencenin etkilerinden kurtulabilmesi için iki yıl psikolojik tedavi görmesi gerektiği belirtildi. Ertuş'un avukatları, TİHV'in verdiği raporu mahkemenin dikkate almaması ve polislerin hakkın-da verilen takipsizlik kararı nedeniyle AİHM'e başvurduklarını açıkladılar.

Polis, öğrencileri yalan beyanlarla tutuklattı

ANTALYA- Akdeniz Üniversitesi'nde geçtiğimiz yıl faşist saldırılar nedeniyle çıkan çatışmalar sonrasında açılan davada; “bayrak yakma, yırtma, yurttaki çeşitli eşyalara zarar verme ve olayları tahrik etme” gibi nedenlerle tutuklu olarak yargılamaları devam eden ilercici, devrimci öğrencilerin tutuklanma nedenlerini beyan eden polis fezlekesinin yalan olduğu ortaya çıktı. Polisin hazırladığı ve ilercici, devrimci öğrencilerin 7 ay tutuklu kalmasına neden olan tutuklanma nedenlerini beyan eden polis fezlekesinin yalan olduğu ortaya çıktı. Polisin hazırladığı ve ilercici, devrimci öğrencilerin 7 ay tutuklu kalmasına neden olan tutuklanma nedenlerini beyan eden polis fezlekesinin yalan olduğu ortaya çıktı. Polisin hazırladığı ve ilercici, devrimci öğrencilerin 7 ay tutuklu kalmasına neden olan tutuklanma nedenlerini beyan eden polis fezlekesinin yalan olduğu ortaya çıktı.

“Fezlekedeki iddialar doğru değil”

Akdeniz Üniversitesi'nde 4-6 Nisan tarihleri arasında faşistlerin öğrencilerin silah kullanmaya kadar vardırırdıkları saldırılar

nedeniyle açılan davada, saldırıya uğrayan devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler polis tarafından hazırlanan fezleke ile tutuklanarak hapisaneye konulmuşlardı.

26 Eylül'de görülen duruşmada, Yurt Müdürü Ramazan Tatlı ifade vererek olayların yaşandığı sırada kesinlikle bayrak yakılması ve PKK propagandası gibi bir durumun yaşanmadığını; olaylardan sonra yapılan resmi müfettiş raporlarıyla da bu durumun saptandığını, polis fezlekesinde geçen iddiaların gerçekliği yansıtmadığını açıkladı. Sekiz yurt görevlisi de Tatlı'nın ifadelerini doğruladı. Yurt görevlileri ayrıca olaylar sırasında ilercici, devrimci öğrencilerin yalnızca kendilerini saldırılardan koruduğunu da ifade ettiler. 200 sayfalık fezleke ise Antalya polisi, “olayları PKK, Maoist, komünist örgüt sempatisini öğrencilerin başlattığı, Türk bayraklarının yakıldığı ve ülkü-

cü öğrencilerin tahrik edildiği” ifadelerine yer vermişti.

Görülen davada, ilercici, devrimci öğrenciler tahliye edilirken, sadece ülkücü-faşist Ömer Ulusoy'un tutuklu olarak yargılanmasına karar verildi.

Ermış: “Suç duyurusunda bulunacağız”

7 aydır polisin fezlekesinden dolayı tutuklu olarak yargılanan ilercici, devrimci öğrencilerin avukatlığını yapan Munip Ermış, dava dosyasının polislerin kişisel görüşleri ve istihbaratları doğrultusunda hazırlandığını kaydederek, böyle bir durumun yargılama usulüne aykırı olduğunu belirtti. Antalya Emniyet Müdürlüğü ve İçişleri Bakanlığı hakkında dava açacaklarını belirten Ermış, “Olay bir hukuk skandalı. Öğrenciler 7 ay boyunca suçsuz yere hapis yattı” diye konuştu.

Konu kendisi olunca kayıt cihazları “bozuluyor”

11 Nisan 2003'te İzmir İnsan Hakları Derneği (İHD) önünde basın açıklaması yapılırken polis tarafından saldırıya uğrayan ve iş göremez raporu alan 48 kişinin, Çevik Kuvvet Amiri Celil Taşkın hakkında açtıkları davada, İzmir Emniyet Müdürlüğü'nden bilindik bir cevap verildi. Konuya ilişkin mahkemenin istediği saldırı günü Taşkın'ın polislere telsizden verdiği “Vurun aslanlarım, kimseye acımayın” direktiflerinde bulunduğu telsiz kayıtları, emniyetin kayıt cihazı ‘arızalı’ olduğu için elde edilemedi.

“Kayıt cihazı arızalanmış”

Saldırı nedeniyle yaralanan 48 kişinin şikâyetiyle açılan ve 8. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen davada eyleme katılanlar, çevik kuvvet amiri Celil

Taşkın'ın eylem sırasında telsizlerden “Vurun aslanlarım, kimseye acımayın” talimatları yaydığını belirttiler. Bunun üzerine önce olayda görevli polislerin listesini isteyen mahkeme, o gün çevik kuvvetten sorumlu amirin Celil Taşkın olduğunu bildirilmesi üzerine de, telsiz kayıtlarının çözümünü istedi. İzmir Emniyeti ise mahkemeye verdiği yanıtta, olayın yaşandığı gün kayıt cihazının arızalı olduğunu belirterek, dökümleri çıkaramadıklarını bildirdi. İzmir Emniyet Müdürlüğü'nün mahkemeye yazılı olarak gönderdiği yanıtta, kayıt cihazının 13 Nisan 2003 tarihi saat 10.56'da arızalandığı ve 14 Nisan 2003 saat 9.47'de tekrar aktif hale gelerek kayıt işlemlerine başladığını belirtti. İzmir Cumhuriyet Savcılığı'nın başlattığı soruşturma ne-

deniyle istettiği telsiz kayıtları için verilen yanıtta ise cihazın olay günü 16.07'de faal hale geldiği bildirilmişti. İzmir Emniyet Müdürlüğü'nün “kayıt cihazı o gün bozuktur” yanıtı vermesi, yine polis hakkında açılan bir davanın göstermeliğin önüne geçemeyeceğini doğruladı.

Kötü muamele yine terfi getirdi

Kötü muamele iddiasıyla yargılaması devam eden Taşkın, daha önce de ‘anafor operasyonu’ olarak adlandırılan çete davası kapsamında gözaltına alınmıştı. 2003 yılında Güvenlik Şube Müdürü olan Taşkın, 2004'te Müdür Yardımcılığı'na terfi ettirildikten sonra, Diyarbakır Emniyet Müdür Yardımcılığı'na getirildi.

Büyüyen metal sektörü işçi emeğini yutuyor

Patronlar her geçen gün büyüyen metal sektöründen edindikleri karlarla karlarını büyütürken, işçilere bu büyümeden kalan "kar" ise her geçen gün daralan bütçeleri oluyor. İnternet sitesinde ülkenin 500 büyük sanayicisinden 66 tane-sinin kendisinin üyesi olmasıyla övünen Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS), yaklaşık 100 bin metal işçisini ilgilendiren, ağustos ayından beri devam eden toplu iş sözleşmeleri görüşmelerinde işçi zamlarına hiçbir şekilde değinmiyor.

Şu ana kadar 4 oturumun gerçekleştirildiği toplantılara metal işçileri adına katılan DİSK'e bağlı Metal-İş Sendikası ise, toplantılarda, işçiler arasındaki ücret dengesizliğinin giderilmesini istedi.

Zenginleşen patron, yoksullaşan işçi

MESS'in internet sitesinde "ülkemiz ekonomisinin lokomotifleri oldular" diye sunduğu Ford Otomotiv San. AŞ, Oyak-Renault Otomobil Fab. AŞ, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, Arçelik AŞ, Tofaş Türk Otomobil Fabrikaları AŞ, Aygaz AŞ,

İçdaş Çelik Enerji Tersane ve Ulaşım San. AŞ gibi patronlar için çizilen bu olumlu tabloya karşın, işçiler için bir olumluluktan söz etmek mümkün değil. Metal sektörünün her geçen gün büyümesine karşın, Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ve Milli Produktivite Merkezi'nin verilerine göre, metal iş kolunda ücretlerin üretilen değer içindeki payı yüzde 2.5'e kadar düştü. Metal-İşe göre ise bu oran 10 yıl önce yüzde 5 düzeyindeydi. Metal sektöründe 10 yıl içerisinde yüzde 45'lik işçi artı-

şı yaşanmasına karşın, işçi ücretleri yan yarıya düştü. Metal-İş bu tabloyu, 'metal işkolunda kişi başına ücretin nasıl düştüğünün ve ucuz işgücü ile sömürünün nasıl yaygınlaştığının' kanıtı olarak değerlendiriyor.

Sendikanın talepleri

Metal işçileri adına görüşmelere katılan üç sendikadan biri olan Birleşik Metal-İş Sendikası, işçiler arasındaki ücret dengesizliğini giderecek bir 'ücret yönetimi'ni savunuyor. 10 Ekim'de gerçekleştirilecek görüşmelerde patronlar zam konusundaki sessizliklerini korurken, MESS'in ücret zammı önerisinde bulunmasını bekleyen sendika, ücret konusundaki taleplerini somut olarak formüle ederek sözleşme masasına götürecektir. Saat ücretlerinin tüm işçiler için 3.50 YTL olmasını talep eden Metal-İş, birinci 6 ay için tüm işçilere yüzde 5 artı 80 kuruş ücret zammı yapılması, ikinci 6 ay için gerçekleşen enflasyon oranının yüzde 50 artırılarak ücret zammı yapılması, üçüncü 6 ay için yüzde 6 oranında zam yapılması, 6 aylık enflasyon yüzde 6'yı geçerse enflasyon oranına 2 puan eklenmesiyle bulunacak oran kadar zam yapılmasını isteyecek. Ayrıca sendika, dördüncü 6 ay için enflasyon oranının yüzde 50 artırılarak ücret zammı yapılması, işe giriş ücretlerinin 4.08 YTL'ye çıkarılması ve bu ücretin toplu sözleşme zamlarıyla her 6 aylık dönemde artırılmasını ve sosyal ödemelerin yüzde 45 civarında artırılmasını talep edecektir.

SSGSS kimin için çıkartıldı?

Uluslar arası sermaye güçlerinin istemleri doğrultusunda AKP hükümeti eliyle hazırlanan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası yıkım yasası, emekçilerin tüm tepkilerine karşın, 1 Ekim'de yürürlüğe konan ayağı ile birlikte bütünü ile hayata geçirilmiş oldu...

Her yıl astronomik rakamların döndüğü sağlık hizmetleri alanı, uluslar arası sermaye tarafından büyük bir kar kapısı olarak görülüyor. Bu alanda yatırımı bulunan şirketler, milyar dolarla oynuyor. Fortune dergisinin 2006 yılında açıkladığı en büyük 2000 şirkete bakarak bunu görmek mümkün. Zira söz konusu listede 40 ilaç şirketi ve 55 tane sağlık hizmeti sunan-üreten şirket yer alıyor. Listenin 33. sırasında yer alan ilaç üreticisi Pfizer şirketinin yıllık kan 8 milyar doların üzerinde iken, piyasa değeri ise 192 milyar dolar. Aynı yıl (2006) Türkiye'nin yıllık toplam gelirinin 378 milyar dolar olduğu göz önüne alındığında, bu şirketin sahip olduğu büyük ekonomik güç adaha açık görülecektir. Yine listenin ilk sıralarında yer alan bir diğer şirket ise sağlık hizmetleri üreten-satan United Health Group. Bu şirketin 2006 yılı satış tutarı 45 milyar dolar ve toplam değeri 79 milyar dolar! Bu rakamlarla birlikte, Batılı ülkelerin dışında yer alan 30 ülkenin yıllık ilaç hammaddesi, mamul ilaç alımına bakmak hayli faydalı olacaktır. Buna göre ilaç hammaddesi ve mamul ilaç ithalatı açısından Rusya Federasyonu 3.9 milyar dolarlık mamul ilaç ve 566 milyon dolarlık hammaddesi ile ilk sırada geliyor. Bu ülkeyi Polonya (2.7 milyar dolar mamul, 476 milyon dolar hammaddesi), Türkiye (2.4 milyar dolar mamul, 827 milyon dolar hammaddesi), Meksika (1.9 milyar dolar mamul, 911 milyon dolar hammaddesi) ve Çin (1.7 milyar dolar mamul, 623 milyon dolar hammaddesi) izliyor. Son beş yıl içerisinde bu oranlar daha da artmış ve Türkiye, ilaç mamulleri ve ilaç hammaddesinin yüzde 50'sinden fazlasını ithal eder duruma gelmiştir. Bu 30 ülkenin iki ortak noktası var: Bunlardan ilki; bu ülkelerin tamamının ilaç mamulleri ve ilaç hammaddeleri ithalatlarının son 5 yıl içinde ciddi bir artış olması iken, ikincisi ise; bu ülkelerin hemen hepsinin Dünya Bankası "destek"li sağlık politikalarını uyguluyor olmaları! Yukarıda genel hatları ile değindiğimiz gibi sağlık hizmetleri, ilaç sektörü alanları dünya genelinde büyük bir ekonomik kaynak olarak ortada durmakta, bu da uluslar arası ilaç ve sağlık hizmeti

üreten-satan tekellerin iştahlarını kabartmaktadır. Doğalında hemen tüm uluslar arası ilaç-tıbbi malzeme-hastane tekeli, bizimki gibi ülkelerde sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesini savunarak, bu konuda hükümetlerin adım atmalarını sağlıyor. İşte Dünya Bankası eliyle hazırlanan ve AKP hükümeti tarafından yürürlüğe konan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası da, uluslar arası sağlık hizmeti üreten-satan ve ilaç üreten-satan tekellerin talepleri doğrultusunda çıkartılmıştır. Zira bu yasa ile ilk elden her türlü sağlık hizmeti "prim" karşılığı verilir hale getirilmekte, güvence kapsamındaki hastalıklar hükümet tarafından belirlenmekte, hemen her sağlık işlemi için ek ücret alınmakta, özel hastanelerle işbirliği yapılarak ortak tedavi yürürlüğe konmakta, halk özel hastanelere yönlendirilmektedir. Bunun ikinci adımını ise sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi izleyecektir!

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası ile elimizden alınan haklarımızdan bazıları şöyle:

- Zaten kadınlar için 58, erkekler için 60 olan emeklilik yaşı hem kadınlar, hem de erkekler için 65'e çıktı.
- Emekliliğe hak kazanabilmek için 7.000 gün olan prim ödeme zorunluluğu 7.200 güne çıkarıldı.
- Emekli maaşları % 23 ile % 33 arasında düştü.
- Bugünkü mevzuata göre aylık bağlama oranı yüzde 65 iken yüzde 50'ye düşürüldü.

- Emekli aylıklarının hesaplanmasında bugünkü mevzuatta gelişme hızının yüzde 100'ü dikkate alınırken bu oran yüzde 30'a çekildi.
- Yıpranma hakkı gasp edildi.
- Aylık geliri 203 YTL'den fazla olan bütün vatandaşlar her ay gelirinin %12,5'i oranında Genel Sağlık Sigortası (GSS) primi ödemek zorunda bırakıldı.
- Sadece ayakta tedavi olununca değil; hastalık, kaza, ameliyat gibi nedenlerle hastaneye yatmak gerekince de 'katılım payı' adı altında para ödenecek. 'Katılım payı' gerektiğinde beş katına kadar arttırılacak.
- Bütün sağlık hizmetleri paralı hale getirildi.
- Sağlık hizmeti alabilmek için bu ülkenin vatandaş olmak, üstelik vergi ödemek, dahası Genel Sağlık Sigortası primi yatırmak, hatta bir de 'katılım payı' ödemek yetmeyecek. Şimdi bir de 'ilave ücret' adı altında para ödemek gerekecek.
- Bütün dünyada anne sütünün önemi yeniden anlaşılır ve emzirme teşvik edilirken ülkemizde 'sigortalının çocuğuna bir ay anne sütü yeter' mantığı geçerli olacak. Daha önce doğum yapan sigortalılara altı ay süreyle verilmesi öngörülen emzirme yardımı bir aya düşürüldü.
- Hastalanan sigortalılara verilen iş göremezlik ödeneği % 16 azaltıldı.
- Emekli Bağ-Kur'lularının maaşından 10 yıl süreyle % 10 oranında Genel Sağlık Sigortası primi kesildi.
- Primini ödeyemeyen vatandaşlar sağlık hizmet-

ti alamayacak, hastane kapılarından geri dönecek.

- İş kazası ve meslek hastalığı sonucu yüzde 25 oranında sakat kalan işçilere ödenen sürekli iş göremezlik gelirlerinde uygulanan alt sınır kaldırılacak. Örneğin, 1000 YTL aylık kazancı olan sigortalıdan iş kazası sonucu yüzde 25 oranında sakat kalan için mevcut mevzuatta 420 YTL gelir bağlanacakken aynı oranda sakat kalan aynı kazançta ki sigortalıya 175 YTL gelir bağlanacak.
- Malullük ve ölüm aylıklarını mevcut mevzuata göre hak etmek için 5 yıl sigortalı olup 900 gün prim ödenmesi yeteriyken bu şartlar 10 yıl sigortalılık süresiyle 1800 gün prim ödeme şartına yükseltildi.
- Çalışan veya gelir alan çocuksuz dul eşin ölüm aylığı oranı yüzde 75'ten yüzde 50'ye çekildi.
- Yetim kız çocuklarına aylıklarının 24 katı tutarında ödenen evlilik yardımı, aylığının 12 katına düşürüldü.
- Sigortalılara verilecek olan sağlık yardımlarının miktarı ve süresi kanunla belirlenmişken bu yetki kurum yönetiminin insafına bırakılacak.
- Mevcut mevzuatta kişilerin diş protezlerinden yararlanmaları için herhangi bir yaş sınırı yokken 18 yaşını doldurmamış veya 45 yaşından gün almamış kişilerin protez bedelinin yüzde 50'sini artıktı cepten ödemeleri gerekiyor.
- Hastanın tedavisi için gereken yöntem ilgili hekim tarafından tespit edilmekteyken, Sosyal Güvenlik Kurumu'nun oluşturacağı komisyonun belirleyeceği tedavi yöntemleri dışındaki yöntemlere dayalı tedaviler için sigortalı hastalar cepten tedavi maliyetinin 3 katı tutarında para ödeyecek.
- Mevcut mevzuatta, ayaktan tedavilerde 1 YTL ödenirken, bu miktar 2 YTL'ye yükseltildi ve bu miktar her yıl Maliye Bakanlığı tarafından artırılı bilini hale getirildi.
- İşten çıkan sigortalının önceki yılda 90 gün prim ödemişse kendisinin, 120 gün prim ödemişse kendisi ile birlikte geçindirmekle yükümlü olduğu aile fertlerinin sigortalı niteliği sona erdikten itibaren 6 ay süreyle tedavi yardımlarının devam etmesi mümkünken işten çıkan sigortalıların bu hakkı ortadan kalktı.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Emperyalist krizlerin vurduğu ülkelerde bağımlılık artıyor

ABD emperyalizminin son dönemlerde yaşadığı krizlerden dolayı epey zora düştüğü ve bu krizlerin merkezinde ABD yer almakla birlikte, bütün dünyanın bu krizden değişik boyutlarda etkileneceği kesindir. Yeni dünya düzenin neo-liberal politikalarıyla birlikte, dünyanın her bir köşesine yeniden ve yeniden giren emperyalist sermayenin yaşadığı krizler yerel olmaktan çıkıp, daha geneli etkilemektedir. Toplumsal yaşamda bir aşama olarak görülen kapitalizmin emperyalizm boyutuna varmasıyla, kapitalizm, ömrünün ikinci yansını yaşamaktadır. Bu onun tükendiğini ve daha fazla saldırımadan ayakta kalamayacağını göstermektedir. Ancak yapılan saldırılardan sonra içine düştükleri durum, onların rüyalarının gerçekleşmesini engelliyor. Her ay Irak'taki işgalci güçlerine 10 milyar dolar harcamaları, ekonomilerinde bazı sıkıntılara sebebiyet vermektedir.

Emperyalistlerin yaşadığı krizler, esasta kendi yapısal durumlarından kaynaklanırken, bunun faturasını kendileriyle hareket eden işbirlikçi-uşak ülkelere çıkarmaktadırlar. Kendi ülkelerinin ekonomik finanslarını sömürdükleri bu ülkelerin üzerinden sağlamaya çalışırken, kimi dönem evdeki hesapların pazara uymamasından dolayı, ciddi sıkıntılar yaşamaktadırlar. Bu krizler, mevcut işbirlikçi-uşak ülkelerin ilişkilenmesine yeni boyutlar kazandırarak, bu ülkelerin uzun vadede daha fazla sömürülmesine yol açacaktır.

Birincisi; bahsini ettiğimiz sömürge ülkelerdir. Tam bağımlı olarak gördüğümüz ülkelerin tamamen emperyalistlerin siyasal, askeri ve iktisadi politikaları doğrultusunda hareket ettiği görülmektedir. Bu ülkelerin emperyalistlerle olan ilişkileri, emperyalistlerin zor kullanımına dayalı geliştikenden, onların istemleri dışında fazla bir söz hakkının olduğunu söylemek doğru değildir. Bugün açısından Irak'ta yaşanan durum bunun pratikteki yansımasıdır. Onlar için krizlerin olduğu dönemle, diğer dönemler arasında değişen fazla bir fark yoktur. Çünkü her ikisinde de, ülkenin zenginlik kaynaklarının başında emperyalistler vardır. O suyun nereye akacağı noktasında karar emperyalistlere aittir.

İkincisi ise; yarı-sömürge olarak ifade ettiğimiz ülkelerdir. Bu ülkelerin yaşanan krizlerden etkilenmeme durumları olmadığı gibi, yeni tercihler yapmaları da, konumları gereği mümkün değildir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşananlar bunu en iyi şekilde ifade etmektedir. Kendi iç dinamikleri zayıf, emperyalistlerin mali politikasına göre hareket ederek, büyük bir borç batağına saplanmış bu ülkelerin, yaşanan krizlerden daha az zararlı çıkması için önünde birden fazla seçeneğin olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü bütün politikalarını emperyalistlerle olan ilişkilerle göre düzenlemektedirler. Yaşanan her kriz, mevcut ilişkilere yeni boyutlar kazandırmaktadır. 2001 krizine bakıldığında IMF'ye ve ABD'ye olan bağımlılık artarak, yeni yaptırımlar yürürlüğe konmuştur.

Yine bu yıkıntıyı kapatmak için, AKP tarihin en büyük özelleştirmelerini yapmış ve yapılan özelleştirmeler emperyalistler tarafından paylaşılmıştır. Bu özelleştirmelerin hiçbirinin sağlıklı koşullarda yapıldığını söylememiz mümkün değildir. AKP yaptığı özelleştirmeler kapsamındaki kuruluşların belli bir kısmını kendi yandaşlarına satarken, büyük bölümünü ise emperyalistlere bulunmaz bir nimet olarak sunmuştur. Çünkü emperyalistlerin başlıca hedefleri, değişik ülkelere yarattıkları krizlerle, o ülkeyi kendilerine muhtaç hale getirmek, kendilerine olan bağımlılığı derinleştirmektir. 2002 sonrası Türk hakim sınıflarının ABD'ye borçlanması da bu şekilde cereyan etti. Önce sorun yaratıldı, sonrasında 'yardım'a gelinerek iki yönlü kazanç elde edildi. Emperyalist ülkelerin gelir kaynaklarının büyük bir bölümü yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerden elde edilmektedir. Dolayısıyla işin merkezinde yaşanan bir kırıma hızla aşağıya doğru yansımaktadır. Çünkü bir binanın iskeletini ayakta tutan onun kolonlarıdır. Yıkılmak üzere olan bir binanın yıkılmaması için ya kolonları sonuna kadar tutacaksınız ya da bırakıp kaçacaksınız. Dış kolonları tutanların kaçma olasılıkları varken, iç kolonları tutanların kaçmaya çalışmaları da binanın altında kalacaklardır. O yüzden binanın ayakta kalması sonuna kadar zorlamayı düşünürken, daha fazla kolonlara sanılmaları kaçınılmazdır. ABD'de yaşanan kriz de bunun gibidir. Binanın yıkılması durumunda, ülkemiz hakim güçlerinin bunun altında kalmalarının dışında başka bir seçeneği yoktur.

Tüm söylediklerimize rağmen bir seçeneğin olduğu, ancak hakim güçlerin karakteristik özelliklerinden dolayı bu seçeneği uygulama durumlarının olmadığını bilmekteyiz. Bir sınıfın karakteristik özelliğini belirleyen, onun yaşamsal değerleridir. Bugünkü feodal-burjuva güçlerin emperyalistlerle olan bağları da bunun ürünüdür. Bu ilişkileri tek tarafı kesecek olan, halkın kendi iktidarı olacaktır. Bugün demokratik halk devriminin saldırı hedefinde duran üç düşmana; emperyalizme, feodalizme ve komprador bürokratik kapitalizme karşı mücadele ederken, emperyalistlerin dünya halkları ve ezilen uluslar üzerindeki tahakkümü yeni daha fazla ajitasyon ve propagandayla geliştirerek, hedefi dar tutmalı, cepheyi genişletmeliyiz.

Ordu; Kürt işçilere başka bir ülke

Ordu Valiliği tarafından daha önce Kürt işçilere yönelik uygulanan konaklama yeri gösterme ve şehre girişlerde sorunlar yaratma, şehre almama gibi sorunların ardından, şimdi de "vize" uygulaması başlatıldı. Mevsimlik işçi olarak çalışmak için Ordu'ya giden Kürt işçiler burada konaklama yeri gösterilmediği için büyük sıkıntıları yaşamıştı. Ordu Valisi Ali Kaban, konuyla ilişkin yaptığı açıklamada konaklama yeri olan Melen Irmağı'nın kıyısının insanı koşullara uygun olmadığı için işçilerin buraya alınmadıklarını ifade etmişti. Fakat valiliğin yeni uygulaması olan, Urfa

Valiliği'nden istenen yetki belgesi zorunluluğu, Ordu Valiliği'nin Kürt işçilerine konaklama yeri vermemesinin esas nedenini de ortaya koydu. Urfa Valiliği'ne gönderilen yazı ile; 'Ordu iline çalışmak için giden fındık işçileri adına yetkili şahısları (dayı başı, aracı vb) önceden Ordu iline giderek işçilerin çalışacakları yerleri belirleyip getirecekleri işçilerin sayılarını, açık kimlik bilgilerini ve nerede çalışacaklarını İl Tarım Müdürlüğü ve Ziraat Odası Başkanlıklarına bildirmeleri' istendi. Söz konusu valilik belgesinde, yetki belgesi olmayanlara geçici iskan hakkının tanınmayacağı belirtildi. Ordu Valiliği'nin

yazıda belirttiği bir diğer husus da çalışmak için gelen işçilerin bir arada değil, ayrı ayrı yerlerde çalıştırılmasıdır. Bu uygulamanın amacının insanlara daha iyi çalışma ortamı yaratılması olduğu belirtilse de, Ordu Valiliği'nin esas amacının farklı olduğu görüşünü savunlar çoğunlukta. İHD Genel Merkez Yöneticisi ve Linçler ve Irkçılığa Karşı Çalışma Grubu üyesi Veysi Altay uygulamayı ırkçı bir yaklaşım olarak değerlendirdi. Altay, gönderilen yazı-nın Ordu'daki resmi kurumların ortak aldığı bir karar olduğunu ifade ederek, "İşçilerin göz geçmişleri araştırılarak ona gö-

re kente alınacak. Bir nevi vize uygulamasıdır. Çalışma, seyahat özgürlüklerini kısıtlamaktır. Bunları özellikle Kürt işçilerine yapıyorlar. Ordu Valisi tarafından Urfa Valiliği'ne gönderilen yazı da ortaya koyuyor ki, gerçek sağlık ya da kene değil. Kimlik bilgilerinin kene ile bir ilgisi yok. Kendi gerekçelerini kendileri yalanlıyor. Yaklaşımın 'güvenlik' olduğu ve Kürt işçilere uygulandığı açıkça görülüyor. Kürtlere karşı ciddi bir ırkçılık ve ayrımcılık olan bu uygulama, devletin yaklaşımını ortaya koyuyor." dedi.

DÜNYADA KADIN HAKLARI GERİLİYOR

İşsizlik, güvencesizlik, işgal, açlık, yoksulluk vb. gibi emperyalist dünya sisteminin halkı cenderesine alarak hapsedmeye çalıştığı tüm bu sorunların yol açtığı yıkımlar, kadınlar üzerinde ikiye katlanıyor. 'Modern' dünyanın gözde ülkeleri olarak hakkında toz pembe tablolar çizilen Avrupa ülkelerinde ise kadınların içinde bulunduğu eşitsizlik koşulları, sahip olunan hakların da gerilemesiyle derinleşiyor.

İsveç'te toplanan Avrupa Sosyal Forumu'na katılan Avrupa Feminist Kadın İnisiyatifi temsilcilerinin anlatımları da bu durumu destekler nitelikte.

Krizleri atlatacağız deseler de yoksulluk diz boyu: Dünyanın dev te-kelleri olarak tanımlanan yatırım bankalarının en önde gelenlerinin batması ve önemli bir kısmının da batma tehdidi altında olması gibi nedenlerle piyasalarda kriz çanları çalyorken, devlet başkanları dünya piyasalarını istikrara kavuşturacaklarını dilendiriyor. Bu söylemler önümüzdeki süreçte, sömürge ve yarı sömürge ülkelerin daha da bağımlı hale getirileceğine işaret ediyor. Erdoğan, "Son 6 yıl içinde yaşanan küresel ve ulusal krizler aldığımız önlemler sebebiyle etkisini en az göstermiştir. Türkiye'nin şoklara karşı direnci arttı, ekonomimizin dayanıklılığını gördük; bu ispat edil-

di" dese de yapılan araştırmaların sonuçları dünya piyasalarındaki dalgalanmaların ülkemizdeki etkisinin hiç de öyle olmadığını gösteriyor.

6 milyara yaklaşan dünya nüfusunun çoğunluğu kadın ve çocuk olan 4 milyarlık bölümü görece yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Mutlak yoksulluk sınırının altında yaşayan 1.3 milyar kişinin ise % 70'ini kadınlar oluşturuyor.

Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, IMF gibi yoksul ülkelerin 'kurtarıcılığına' soyunmuş emperyalist kurumların politikaları sonucu, 1960'lı yıllarda 30 kat olan, en zengin ülkelerin gelirinin en fakir ülkelerin gelirine oranı, son yıllarda 59 katına ulaştı.

Ekonomik kriz en çok kadınları vuruyor: Emperyalist tekellerin, ekonomik buhranlarını atlatabilmek için kendisine bağımlı olan ülkeleri sömürü çarklarında daha fazla sıkıştırarak iyice yoksullaştırmasından en fazla kadınlar etkileniyor. Dünyadaki toplam üretimin 2/3'sini üreten kadınlar, toplam gelirin yalnızca %5'ini alıyor. Bu rakamlar, kadınların eşitsiz koşullar içerisinde yaşamaya çalıştığını göstermeye yetiyor. Ekonomik yapıdaki adaletsizlikler ve eşitsizlikler toplumsal yaşamda da belirleyici bir rol teşkil ettiğinden ekonomideki bu geriye gidiş kadın haklarının uygulan-

ma(ma)sına da doğrudan yansıyor. Neo-liberal politikaların sonucu olarak, AB ülkelerinde de doğum izinleri, ücretli izinler yok denecek kadar sınırlandırılırken, bu ülkelerin en yoksul kesimini de kadınlar oluşturuyor. Kadınlar erkeklerle oranla daha az ücret alıyor. İspanya'da aynı işi yapan erkeklere göre kadınlar %27, İtalya'da %20, Hollanda'da %24 daha az ücret alıyorlar. AB ülkelerinde part-time işlerin %80'inde kadınlar çalışıyor. Bu gibi işler, iş ve sosyal güvencesinin olmaması, işten çıkarmaların çok kolay olması ve ev işlerinin de kadınların üzerine kalması gibi dezavantajlar barındırıyor. Burjuva demokrasilerini tesis etmiş olmaları dolayısıyla bu ülkelerde iş koşullarının, kadın-erkek arasındaki iş yaşamı farklılıklarını bizimki gibi ülkelere göre nispeten daha olumlu bir yerde durmakla birlikte; kadın-erkek arasındaki eşitsizliklerin ortadan kalkmadığı da yapılarından kaynaklanan bir gerçeklik olarak mevcudiyetini koruyor. Nitekim 2007 yılı verilerine bakıldığında, bu ülkelerde kadın işsizlik oranı %8,5 iken, bu oran erkeklerde %6,5 dolaylarında. İrlanda, Letonya, Litvanya, Romanya, İngiltere dışında tüm AB ülkelerinde kadınların işsizlik oranı erkeklerden daha fazla. Bu farkın en yoğun olduğu ülke ise Yunanistan. Yunanistan'da kadınların işsizlik oranı %13.3 iken erkeklerde bu oran %5,9.

OECD'nin ülkemizde 2007 yılında yaptığı araştırma sonuçlarına göre ise kadınlara verilen ücret ortalaması 47 YTL iken, erkeklerin ücret ortalaması 100 YTL.

"Avrupa'da kadın hakları geriliyor": Eylül ayında İsveç'te düzenlenen Avrupa Sosyal Forumu'nun 5. toplantısına katılan Avrupa Feminist Kadın İnisiyatifi'nin İsveç temsilcisi Maria Hagberg, Avrupa ülkelerinde kadın hakları alanında gerileme yaşandığını söyledi. Bugüne kadar kazanılan kadın haklarının tehdit altında olduğunu dikkat çeken Hagberg, kadınlara yönelik şiddetin bu konuda diğer ülkelere göre daha ilerde durduğu iddia edilen İsveç de dahil birçok Avrupa ülkesinde arttığını söyledi. Hagberg, 5 yıl önce İsveç'te kadınlara karşı 20 bin şiddet olayına rastlanırken, bugün bu rakamın 30 bini aştığını belirtti.

Fransız "Laiklik" grubunun temsilcisi Soad Bekkuş ise, kadın haklarındaki gerilemenin tüm Avrupa'da görüldüğünü belirterek, "Bunu günlük hayatta da görüyoruz" dedi. Bekkuş, artık Polonya'da doğum kontrolünün hemen hemen ortadan kalktığı, İrlanda, Malta'da kürtajın cezalandırıldığı örneğini verdi

Katılımcılar kadın haklarındaki gerilemeleri genel olarak toplumun muhafazakâr kesimindeki artışa bağladılar.

Kadın tarım işçilerinin sorunları bitmiyor

Kuzey Kürdistan'daki işsizlik ve yoksulluk nedeniyle her yaz binlerce kilometre uzaklara hasat toplamaya giden mevsimlik tarım işçilerinin sıkıntıları dinmek bilmiyor. Tarım işçilerinin her yıl çıktıkları bu yolculukta olumsuz koşullarda yaptıkları yolculuk ve trafik kazaları, gittikleri yerlerde altyapı hizmetlerinden yoksun koşullarda yaşam sürdürmeleri, karın tokluğuna çalıştırılmaları gibi sorunlarının üstüne, olumsuz çalışma koşullarının yarattığı sağlık problemleri de ekleniyor. Çalışmak amacıyla giden yerlerde Valilik, polis ve jandarmannın yaptığı baskılar da cabası. Konak-

lama yasakları ile karşı karşıya kalan tarım işçileri, barınma sorunu yaşadıkları için de naylon ve bezlerden kurdukları çadırlarda kalmak zorunda kalıyor. Yapılan araştırmalar özellikle kadınların ve çocukların böbrek rahatsızlıkları gibi pek çok sağlık sorunu yaşadığını gösteriyor.

Kadın ve çocuklar tarlalara mahkum

Çiftçiyi üretmez, üretse de hasadını kaldıramaz hale getiren politikalarından yoğun bir şekilde etkilenen bir kesim de mevsimlik tarım işçileri. Onlar, kadın erkek, yaşlı genç, sabahın erken saatlerinden başlayıp gün batımına kadar ağır şartlar al-

tında süren ve her yaz tekrar eden 'kader'e mahkum ediliyor. Bu alanın belkemiğini kadın ve çocuk işçiler oluşturuyor. Tüm dünyada tarım, çocuk işçilerin en yoğun çalıştığı sektör durumunda. Tarım sektöründe çalışan çocukların 132 milyonunu, 5-14 yaş grubundaki çocuklar oluşturuyor. Eğitim-Sen'in geçtiğimiz yıl yaptığı "Mevsimlik Tarım İşçiliği Nedeniyle Eğitimine Ara Veren İlköğretim Öğrencileri Araştırması"nın sonucuna göre, mevsimlik tarım işçiliği yapan ailelerin ilkokul çağında çocukları olanların oranı yüzde 26. Bu oran-lama dahi ziller çaldığında hasat toplamaya de-

vam eden ellerin geçim derdi nedeniyle taralardan çıkamadığını gösteriyor. Bölgedeki işsizlik, yoksulluk sorunu giderilemediği sürece "haydi kızlar okula" gibi söylemlerin kulağa hoş gelmekten öte bir getirisinin olamayacağını ispatlıyor.

Tarımda yıkım işçilerin sağlığını da ykıyor

Gezici tarım işçileri, çalışmak için gittikleri yerlerde kurdukları çadırlar dışında, tuvalet, banyo, çamaşır yıkamak için uygun bir yer gibi olanakların bulunmadığından ve yetersiz beslenme nedeniyle ciddi sağlık sorunlarıyla karşı karşıya kalıyorlar. Çadırlar genelde dere yataklarında, su kenarlarında oluyor ve böyle yerlerde yoğun sivrisinek olması, sıtma hastalığına yakalanmalarına neden oluyor. Yerleşim yerlerinde kalmak yasak olduğu için akrep, yılan gibi zararlı hayvanların saldırılarına maruz kalıyorlar.

Adana'nın Karataş ilçesi Halk Eğitim Merkezi Müdürlüğü Sosyal Destek Merkezi uzmanlarınca hazırlanan rapora göre, tarım işçilerinin yaşadıkları yerlerde tuvalet olmaması en çok kadınları ve kız çocuklarını etkiliyor. Kadınlar, tuvalete gidebilmek için havanın kararmasını bekliyorlar ve bazen 6-7 saati bulan bu süre böbrek rahatsızlıklarının ortaya çıkmasına neden oluyor.

Uluslararası Üremik Araştırmalar ve Toksikite Derneği Genel Başkanı Prof. Dr. Yahya Sağlıker ise, tarlada ya da başka işte çalışanların çok uzun süre idrar yapmamasının böbrek hastalığına yakalanma risklerini artırdığına dikkat çekiyor. "İdrarın uzun süre tutulması, idrar yollarında ve böbreklerin içerisinde birikime neden olur. Bu, hem idrar yollarını hem de böbreğin içinin zaman içerisinde genişlemesine yol açıp kronik anlamda böbrek hastalığına yol açıyor" diyen Sağlıker, böbrek hastalının önemli bir kısmının tarım işçileri olduğunu belirtiyor.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

İşveren ve sendikadan işçilere tehdit

KOCAELİ- Fransız Autoliv Firması'nda Türk Metal Sendikası ile işveren arasında süren Toplu İş Sözleşmesi sürecinde işten çıkartılan işçiler, haklarını aramamaları için hem işveren hem de sendika tarafından tehdit edildiklerini bildirdiler. Gebze'deki Fransız Autoliv Firması ile Türk Metal Sendikası arasında 1 Eylül 2008'de başlayan Toplu İş Sözleşmesi sürecinde çok sayıda işçi işten çıkartıldı.

Autoliv ve ona bağlı AGEÇ ve ATE adlı taşeron firmalardan çıkarılan Türk Metal Sendikası'na üye işçiler, işten çıkarmaların habersiz ve ani olduğunu söyleyerek, haklarını aradıkları için işverenin ve sendikacıların tehditlerine maruz kaldıklarını belirttiler.

İşten çıkarılan işçiler, patronun, işçilerin elini kolunu bağlamak için tehdit, yasal yolları kapamak, sendikacılar aracılığıyla psikolojik baskı oluşturmak gibi yollara başvurduğunu kaydetti.

İşçiler, yaşadıklarını anlatarak, Autoliv İnsan Kaynakları Müdürü Recep Yiğit ve Türk Metal Sendikası İş yeri Baş Temsilcisi Olcay Dursun'un işçilere haklarını aramamaları için sözlü tehditlerde bulunduğunu söyleyerek, Recep Yiğit'in işçilere, "Çıkış kabul etmezseniz, biz sizi her türlü mağdur eder ve göndeririz. Çoluk çocuğunuz ekmeğe muhtaç olur. İş bulamazsınız" şeklinde tehditlerde bulunduğunu söylediler. İşten çıkarılan Autoliv işçileri, çıkarılan kişilerin iş süresince çeşitli sağlık sorunları yaşayanlar ile sendikayı ve yasa dışı uygulamaları en çok sorgulayan işçiler olduğunu belirtti.

Çıkarılan işçiler, örgütlenerek, bu sorunu iş mahkemesine taşıma aşamasında olduklarını ifade edip, yetkili merciler tarafından mağduriyetlerinin giderilmesini, iş haklarının geri verilmesini talep ediyorlar. İşçiler, davalarını takip edeceklerini ve kazanana kadar bu mücadeleye devam edeceklerini bildirdiler.

“Ses çıkarmayan çiftçiye bu muamele müstahak”

AKP hükümeti IMF ve Dünya Bankası (DB) gibi kuruluşların direktifleri doğrultusunda gerçekleştirdiği politikalarla işçi, emekçi ve köylü kitlesinde büyük bir yıkıma sebep oluyor. Özellikle tarımda teşvik altındaki geliştirdiği politikalarla köylülerin ürünlerini neredeyse maliyet fiyatının altında satıyor.

İçine düşürüldükleri dar boğaza isyan eden köylüler ise, devlet ve hükümet yetkilileri tarafından milyonların gözleri önünde azarlanıyor, aşağılanıyor. Mersin'de üretici köylünün sorunlarını Başbakan Erdoğan'a anlatmak isteyen çiftçinin "anani da al git" azarıyla kovulmasının ardından bu kez Bülent Arınç benzer bir duruma imza attı. Manisa'nın Turgutlu İlçesi'ndeki kongresinde 'AKP'li' bir çiftçinin yaşadıkları sorunları dile getirerek, "Öldük bittik, sizden çare bekliyoruz" demesine Arınç, "Yalan söylüyorsunuz. Bu kadar utanmazlık olur mu? Bu nasıl saçma bir şey. Ne demek öldük bittik?" diye cevap verdi. Üzüm üreticileri, 2008 yılındaki maliyetin yüzde 180'lere ulaşmasıyla zor dönemler yaşıyor. Yaşanan bu sıkıntıdan kaynaklı 2007 yılında taban fiyat olarak belirlenen 1.30 YTL'lik fiyat üzerinden üzüm üreticilerinin birçok ürünlerini elden çıkardı. Fakat yıl sonuna doğru üzüm azalınca fiyatlar 3.30 YTL'ye çıktı. Bu durum şüpheşiz ki köylülere bir şey kazandırmıyor, tefecilik yapan tüccarların cepleri dolduruyor. Manisa'da üzüm üreticisi olan Süleyman Aksu, katıldığı kongrede üzüm üreticileri olarak yaşadıkları sorunlara değinmek için söz alıp hükümetten 'çare' bekleyince hakarete maruz kaldı. Bülent Arınç tarafından yalancılıkla suçlanan Aksu ise, "Bu muamele ses çıkarmayan onlarca çiftçiye müstahaktır." diyerek yaşanan sorunlara karşı sessiz kalınmaması gerektiğini belirtti ve iplerin ele alınması gerektiğine işaret etti.

Gel de inan

TÜİK'in açlık sınırını 255, yoksulluk sınırını 660 YTL olarak gösteren verilerini yalanlayan Türk-İş, Eylül ayı için 4 kişilik bir ailenin açlık sınırının 726, yoksulluk sınırının ise 2 bin 366 YTL olduğunu açıkladı. TÜİK'in 4 kişilik ailenin bir aylık sağlıklı beslenmesi için gerekli olan tutarı (açlık sınırı) 255 YTL; yeme, içme, barınma, ulaşım, ısınma, sosyal faaliyetler için gerekli olan tutarı (yoksulluk sınırı) ise 660 YTL olarak açıkladığının hatırlatıldığı raporda, "Açlık sınırının, her öğünde bir simit anlayışıyla 'acıdan ölmek' düzeyinde gören bir yaklaşımın gerçekçi ve kabul edilebilir olmadığı açıktır. TÜİK verileri temel alınarak, ülkedeki açlık ve yoksulluk kapsamındaki nüfusun azaldığını ileri sürmek mümkün değildir" denildi. Türk-İş tarafından 21 yıldır düzenli olarak yapılan açlık ve yoksulluk raporlarına dikkat çekilen raporda, 2008 yılının Eylül ayı için 4 kişilik bir ailenin açlık sınırının 726,47 YTL, yoksulluk sınırının ise 2 bin 366,34 YTL olarak hesaplandığı belirtildi.

İtalya'da anneler çocukları için sokakta

İtalya'da son günlerde sağ ve sol görüşlü gençlerin neredeyse 1970'li yıllardaki yoğunluğu hatırlatan çatışmalar yaşanıyor. İtalya'nın başkenti Roma'da sol görüşlü gençlerin anneleri, çocuklarının yaşamlarını korumak amacıyla sokaklara çıktı. İtalyalı anneler, Arjantin'deki Mayıs Meydanı Annelerini kendilerine örnek alarak "Roma Açık Şehir Komitesi" imzasıyla eylemler düzenleme kararı aldı.

Eylül ayının ilk günlerinde ileri görüşlü gençler hedef haline getirilerek saldırılara uğradı. Anneler, bu saldırıları protesto etmek için Campidoglio Meydanı'nda eylem yaptılar. Anneler eylemde Roma'nın "faşizm mutlak kötülük değildir" gibi söylemleriyle bilinen faşist Belediye Başkanı Gianni Alemanno'ya saldırıların son bulması çağrısında bulundular. Alemanno'dan, onun faşist geçmişi ni bildiklerini söyleyerek, çocuklarının saldırılara kurban gitmemesi için saldırıları önlemesini talep ettiler.

Roma Açık Şehir Komitesi'ni kuran anneler, Arjantin'de 1976-1983 dönemindeki faşist diktatörlük döneminde çocukları ve akrabaları cunta yönetimi tarafından kaybedilen kadınların Mayıs Meydanı'nda yıllar boyunca sürdürdükleri oturma eylemlerini örnek alarak bu komiteyi oluşturduklarını söylediler. Bu komitenin oluşumundan 2 yıl önce de anneler bir blok oluşturarak bunun üzerinden çeşitli eylemler düzenlemişti.

Her yıl ortalama 500 bin kadın gebelik ve doğum sırasında ölüyor

UNICEF'in hazırladığı "Çocuklar İçin İlerleme: Anne Ölümlerinde Karne" başlıklı rapora göre her yıl 500 bin aşkın kadın gebelik veya doğumla ilgili rahatsızlıklar nedeniyle yaşamını yitiriyor. Anne ölümlerinin %99'u ise yoksul ülkelere meydana geliyor.

Anne ölümleri önenebilir

UNICEF Sağlık Bölümü Başkanı Peter Salama anne ölümlerine ilişkin yaptığı açıklamada anne ölümlerinin genellikle kanama, genel sağlık, beslenme ve HIV hastalığı halinde gebelik gibi nedenlerden kaynaklandığını söyledi. Gebelik ve doğumda ölümlerinin ortaya çıkmasında yoksulluk, eşitsizlik ve kadınlara yönelik genel yaklaşımların çok önemli bir yer tuttuğunu be-

lirten Salama, ölümlerin yaklaşık yüzde 80'inin ekonomik olarak geri durumda olan Sahra-altı Afrika ile Güney Asya'da gerçekleştiğini belirtti. Salama, bu oranın sosyo-ekonomik durumu daha ileride olan ülkelere ise 8 binde bir yaşadığını söyledi. Bu bakımdan en kötü durumda olan ülke ise yedide bir ölüm oranıyla Nijerya. Önleyici tedbirlerle anne ölümleri durdurulabilir. UNICEF'in raporunda anne ölümlerinin önlenmesi için, doğum öncesi bakım, sağlık görevlilerinin HIV testi ve danışmanlığı yapması, doğum sırasında kadının yanında vasıflı nezaretçi bulunması, acil doğum bakım hizmetleri, doğum sonrası bakım ve aile planlaması gibi konularda tedbir alınması öneriliyor.

Yeni demokrasi mücadelesi yeni bir mücadele mevzisine kavuştu: DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU KURULDU!

DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU MERKEZ YÖNETİM KURULU 30 Eylül 2008

DHF'nin dayandığı tarihsel miras

Demokratik Haklar Federasyonu, toplumların sınıflara bölünüşünden günümüze kadar uzanan süreci ezen ve ezilen sınıflar arasında yaşanan mücadelelerin tarihi olduğunu savunur. DHF bu sınıflar arasında yaşanan çatışmaları insanlığın gelişim sürecine katkı sunduğunu ve insanlığın ulaştığı seviyenin bu temeller üzerinde yükseldiğini kabul eder. Bu kavrayışın gereği olarak DHF, insanlığın binlerce yıllık deneyim ve tecrübelerini programının özü olarak görür. DHF'nin programına rengini veren öz, sınıflar mücadelesinin binlerce yıllık deneyimlerinden süzülüp gelen tarih bilincinin, günümüzde uyarlanmış hali ve insanlığın engin mücadele tarihinden öğrenme çabasının yansımasıdır. DHF sadece ülkemiz halklarının değil tüm insanlığın ileri hak ve taleplerini miras kabul eder ve geleceğe bu zemin üzerinden yürür.

Demokratik Haklar Federasyonu, ezilen sömürülen dünya halklarının demokratik haklar mücadelesini sahiplenir, kendisini bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak görür. DHF, demokratik haklar mücadelesinin dünya çapında etkin hale gelebilmesi için her coğrafyanın kendi demokrasi mücadelesini geliştirmesi gerektiğine inanır. DHF'nin dünya halklarının özgürleşme sürecine yapacağı katkı bu bağ içerisinde gelişir. Toplumların mücadele tarihinden süzülüp gelen bu ders DHF'nin temel ilkeleri arasında yer alır. DHF, kendi coğrafyasında var olan demokrasi mücadelesine önderlik etme sorumluluğuyla hareket ederek, bu mücadeleyi enternasyonal bir ruhla ileri taşımayı hedeflemektedir. Daha yaşanılabilir bir dünya ve ülke, ancak bu bütünlük içerisinde uzun vadeye yayılmış, planlı, programlı ve disiplinli bir çalışmayla yaratılabilir.

Ülkemiz, sosyo- ekonomik yapısı gereği onlarca yıldır çeşitli sorunlarla ve bu sorunların yarattığı çatışmalara tanık oldu/ oluyor. Bu süreç beraberinde sorunlara karşı, halkın demokratik hakları ve özgürlükleri çerçevesinde hareket eden, örgütleri ve örgütlü mücadeleyi doğurdu. DHF, dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmeler, sınıflar mücadelesinin binlerce yıllık deneyimleri çerçevesinde ele almakta ve çözüm önerileri bu tarihsel miras üzerine bina etmektedir. DHF bu sorunlar içerisinde ortaya çıkan halkın demokratik haklar mücadelesinin cisimleşmiş şeklidir. DHF, ülkemizde sürdürülen demokratik haklar mücadelesinin deneyim ve tecrübelerini, dünya halklarının mücadelelerinin bir parçası olarak değerlendirmek ve geçmişten günümüze uzanan demokratik haklar mücadelesini kendisine miras kabul etmektedir. Bu bağlamda DHF, demokrasi bilincinin gelişimine katkı sunan, demokratik haklar için mücadeleyi geliştiren bütün ilericilerin- devrimcilerin ve komünistlerin çabalarını-mücadelelerini sahiplenir.

Demokratik haklar mücadelesi ülkemizde çeşitli dönemlerden ve toplumsal koşullardan geçerek bu günlere ulaştı. Osmanlı'dan günümüze uzanan bu mücadele pratiği uzun ve zorlu yollardan geçerek, bugünlere önemli teorik ve pratik dersler bıraktı. Demokrasi, insan hakları, sosyal devlet, sosyal adalet, eşitlik, özgürlük gibi kavramlar ülkemizde sıklıkla dilendirilmesine rağmen; pratikte karşımıza çıkan durum, sistem tarafından kavramların içinen boşaltılarak işçi-köylü ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerinin daha fazla baskı altında tutulmasıdır. Öyle ki ülkemiz ancak çok kısa dönemde (Osmanlı'dan sonra) demokrasinin kırntınlı tadabilmiş fakat söz konusu dönemler dahi mevcut ekonomik ve sosyal yapı gerekliliği içerisinde eriyip gitmiştir. (Birinci dönem Kurtuluş Savaşı'nın hemen ertesinde, TKP'nin henüz serbest olduğu kısacık dönemdir. İkinci dönem, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi (TSEKP) ve benzeri partilerin, sendikal örgütlenmenin serbest bırakıldığı kısacık dönemdir. Üçüncü dönem ise, 27 Mayıs 'darbesinden' sonra gelen kısacık dönemdir). Osmanlı'dan bu yana halkla iktidar organı arasında var olan çelişkiler iktidarın halkın demokratik hak ve taleplerini gömezden gelmesine karşılık. Bu yöntemin sorunun çözümü için yeterli olmadığı durumlarda ise, halka karşı çeşitli zor yöntemlerine başvurularak, sorunları "ortadan" kaldırma yoluna gidildi.

Ülkemizin geçirdiği evreleri değerlendirmek DHF'nin yükseldiği zemini bilince çıkarmada yeterli olacaktır. Bir ülke kısıtlı haline gelmiş olan darbelerle, ekonomik ve sosyal krizlerle sarsılan ülkemiz; halkın en basit taleplerinin dahi baskıyla karşılandığı, eğitim ve sağlık gibi en temel haklarının ellerinden alınmaya çalışıldığı; TEKEK'inden TELEKOM'una kadar sayısız kuruluşun talan edildiği süreçlerden geçti/geçiyor. Böyleli koşullardan geçenler halkın demokratik hak ve taleplerini miras kabul ederek bu mirası geliştirme ve büyütme kararlılığını göstermek daha bir önem kazanıyor. DHF bu bütünlük içerisinde toplumsal meselelere yaklaşmakta ve her türlü hak gasplarına karşı işçilerin, köylülerin, gençlerin, kadınların; Kürtlerin, Ermenilerin, Alevilerin ve diğer ezilen, sömürülen sınıf, milliyet ve inançların ileri hak ve taleple-

rini desteklediğini, onları demokratik haklar mücadelesinin temel belirleyenleri arasında gördüğünü belirtir. DHF halkın demokratik hak ve özgürlüklerini savunurken bu hakları kazanabilmenin sesi ve soluğu olduğunu ilan eder.

DHF'yi ortaya çıkarak koşullar Demokratik Haklar Platformu'nun deneyim ve tecrübeleri üzerine kuruldu

DHF, ülkemizde yaşanan siyasal- sosyal- ekonomik vb. sorunlara karşı yeni demokrasi mücadelesi yürüten bir kurumdur. Yeni demokrasi, özellikle bizimki gibi burjuva demokratik devrimini gerçekleştirememiş ülkelerde, ezilenlerin özlemini çektiği bir dünya ve ülkenin ifadesidir. Yeni demokrasi, ekonomik olarak geri kalmış olan ezilen ve yoksul kitlelerin yaşadığı sorunların tek çözümü yoludur. DHF'nin savunduğu demokrasi, sistemin çeşitli kesimlerinin ağzına doladığı demokrasi değildir. Günümüz demokrasisi, sistemi ve onun bir parçası olan hakim sınıfların emeli ederk; DHF'nin savunduğu demokrasi eski dünyanın üretim ilişkilerinin dışına çıkarak işçi-köylü ve emekçilere ait yanlın ifade eden "yeni tip bir demokrasiyi" temsil eder. DHF, ülkemizde yeni demokrasi mücadelesi veren bütün kurumları sahiplenir ve onların mücadele tarihlerini kendisine miras kabul eder. DHF, yeni demokrasi anlayışı çerçevesinde hareket eden kurumlar içerisinde özellikle Demokratik Haklar Platformu'nun (DHP) deneyim ve tecrübelerini inceleyerek ve bunları muhasebe ederek kullanacağı yol ve yöntemleri belirledi. Bundan kaynaklı federasyonumuzu doğru kavrayabilmek için DHF'nin ortaya çıkışına ve bugüne uzanan mücadele pratiğine bakmanın faydalı olacağını düşünüyoruz.

Demokratik Haklar Platformu (DHP) 90'ların başında yükselen toplumsal mücadelenin demokratik haklar mücadelesi kapsamında ulaştığı ileri bir aşama olarak 1995 yılında kuruldu. DHP, halk kitlelerinin yükselen mücadelesini yeni demokrasi perspektifiyle birleştirme, kalıcılaştırma ve ileri taşıma hedefiyle hareket eden değişik kurumların bir araya gelmesiyle oluşturuldu. O zamana kadar bu kurumların parçalı yürüten mücadelesi, DHP ile birlikte bir nebze olsa birleştirilmiş ve daha derli toplu, planlı, programlı bir faaliyet çerçevesinde hareket etmeleri hedeflenmiştir. DHP'yi oluşturan kurumların ortak amacı ülkemiz ezilenlerinin maruz kaldığı her türlü yıkım politikasına karşı onları yeni demokratik bir mücadele zemininde birleştirme ve ezilenlerin özlemini çektiği bir dünya ve ülke yaratma mücadelesini kendi elleriyle yaratmalarına katkıda bulunmaktır. DHP'nin savunduğu yeni demokrasi mücadelesi, ezilenlerin bizzat içerisinde yer aldığı, kendi inisiyatiflerini geliştirdikleri ve bu yolla kendilerine ait ülke-dünya yaratma mücadelesinin belirleyeni oldukları bir zemindir. DHP bu hedefe ulaşma noktasında birer adım attı. DHP'nin yakaladığı bu çıkış 90'ların sonundan 2002 yılına kadar genişleme eğilimi gösterdi. Bu tablonun ortaya çıkışında toplumsal mücadelenin genel olarak kan kaybetmesinin büyük etkisi bulunmaktadır. DHP açısından da bu genel tabloyla birleşen kimi hatalar bulunduğunu kaydetmek yerinde olacaktır. DHP bu dönem içerisinde esasta atıl kalmış ve belirlediği hedeflerin gerisine düşmüştür. Yeni demokrasi güçlerinin 2000'lerin başında yakaladığı ileri aşama DHP'yi de etkiledi ve DHP geçmiş dönemin eksiklerinden doğru dersler çıkarak örgütsel bir toparlanma sağladı ve bu güne kadar uzanan zaman diliminde birçok ilde ve bölgede örgütlendi.

Aradan geçen 13 yıllık zaman dilimi içerisinde DHP ülkemizde verilen demokrasi mücadelesinin gelişimine ciddi katkılar sunmuş ve geline süreç itibarıyla önemli bir kitle tabanına ulaşmıştır. DHP işçi ve emekçilerin, köylülerin, kadınların, gençlerin, kimliğin den ve inancından dolayı çeşitli baskılara maruz kalan Kürtlerin, Ermenilerin, Alevilerin ve diğer kesimlerin yanında olma, gücü oranında kamuoyu yaratmaya çalışmıştır. DHP'nin ortaya çıkışı, gelişimi ve yanlılara uzanan mücadele pratiği, ezilen-sömürülen tüm kesimlerin yaşadığı sorunlara cevap olma ve alternatifi bu kesimlerle birlikte üretme üzerine kurulmuştur. DHF, demokratik haklar mücadelesinde kitle inisiyatifini açığa çıkarmaya özen göstermiş, kitlelerden öğrenmeyi esas alarak toplumsal sorunları yeni kitlelerle birlikte göğüsleme çabası içerisinde olmuştur. Çünkü ezilenlerin maruz kaldığı baskı ve sindirme politikaları ancak ve ancak bu sorunların muhatapları tarafından yürütülecek birleşik ve örgütlü bir mücadele hattıyla aşılabılır. Kitlelerin desteklenmediği, kendi haklarına sahip çıkmak için mücadele etmediği hiçbir alanda kalıcı başarılar elde edilemeyeceğini geride kalan yılların derslerinden öğrendik/öğreniyoruz.

DHP, kitle inisiyatifini öne çıkarırken sadece muhalefet etmekle yetinmez; aksine insanlığı nihai kurtuluşu taşıyacak yeni demokratik bir kültürü ve mücadele hattını geliştirmeye çalışır. DHP, bizim gibi ülkelerde böyleli bir mücadele hattının uzun, zorlu ve dolambaçlı yollardan geçtiğini/ geçeceğini bilir ve ona göre hareket eder. Değişen, gelişen toplumsal koşul ve mücadeleye göre kendisini yeniler. Günün ihtiyaçlarına cevap olacak yeni yeni araçları yaratır.

Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), DHP'nin tarihsel deneyimlerinden öğrenerek demokratik haklar mücadelesini geliştirme kaygısı gütmektedir. İnsanlığın bin yıllar aşan mücadele pratiği demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin aynı amaca yönelen bin bir araçla desteklenmesi gerektiğini öğretir. DHF, Demokratik Haklar Platformu'nun deneyimlerini çıkışının temeli olarak görür. DHP'nin deneyimleri olmasaydı DHF'yi ortaya çıkaran koşullar yaratılamazdı. Bundan kaynaklı DHF çıkışı, bugünlere var eden ve demokratik haklar mücadelesini bu evreye taşıyan ezilenlerin isimsiz kahramanlarına ve onların yarattığı mücadele geleneğine ithaf eder. DHF bu engin tecrübelerden kalkınarak demokratik haklar mücadelesinin halkın somut talepleri ekseninde gelişmesi ve güçlenmesi için çalışacaktır. Emperyalizmin dünya halklarına karşı giriştiği saldırıların yaşamımızın her alanına nüfuz ettiği böyleli bir dönemde, DHP'nin varlık gerekçelerini anlayabilmek dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmeleri doğru okuyabilmekten geçiyor. DHF programını bizzat kitleler içerisinde var etme, kitlelerden öğrenme ve öğretme kararlılığındadır. DHF kuruluşunu böyleli bir süreçle tamamlayacaktır.

Demokratik hak ve özgürlüklerimiz için DHF' de örgütlenelim yeni demokrasi mücadelesini yükseltelim

Demokratik Haklar Federasyonu İstanbul (Anadolu ve Avrupa), İzmir, Uşak ve Ankara Demokratik Haklar Demeklerinin bir araya gelmesiyle kuruldu. Bu biriktelik tek tek yerlerde yürüten faaliyetleri daha merkezi bir yapıya kavuşturma, demokratik haklar mücadelesini geliştirme ve ülkemizin değişik yerlerinde de federasyonumuza bağlı kurumlar yaratma hedefiyle oluştu. Çünkü DHF kendisini belirli illerle ya da faaliyet alanlarıyla sınırlı görmemektedir. Böyleli bir algı daha başlarken faaliyetin belirli sınırlara hapsedilmesini, yerelci ve bölgeci kimi algıların gelişmesini tetikler. DHF, ülkemizin mevcut sosyo- ekonomik yapısından kaynaklı ezilen- sömürülen milyonların çeşitli sorunları yaşadığını görür ve kendisini ezilenlerin talepleri ekseninde var olan bir mücadele aracı olarak değerlendirir. DHF ve DHF'yi oluşturan derneklerin yegane kaygısı; geliştirmiş, planlı, programlı bir faaliyet örgütleyerek yeni demokrasi mücadelesini ülkemizin her köşesine yaymaktır. DHF'yi örgütlenme çerçevesinde gelişen bir yıllık süreç, farklı bölgelerde pratik faaliyet içerisinde olan fakat merkezi bir örgütlenmiş hareket etmeyen güçleri merkezleştirmek ve federasyonumuz çatısı altında birleştirme olarak özetlenebilir. Federasyonumuz daha tartışma süreçlerinde "merkezleşme- yerelleşme ve kitleleşme" olarak ifade ettiği kısa- orta ve uzun vadeli hedefleri arasında yer alan merkezleşme yönelimini tamamlamıştır.

DHF, yeni demokrasi güçlerinin ve mevcut bileşen demeklerinin önceki pratiklerini değerlendirdiğinde şu sonuca varmaktadır: Yeni demokrasi güçleri emekçi halkın günlük yaşamına müdahale edecek, onları pratik süreç içerisinde geliştirecek ve ilerletecek sürekliliği sağlanmış kurumlar yaratamamıştır. Halk kitleleriyle "sol" arasında var olan uçurumun nedenlerinden bir tanesinin de kitlelerin sorunlarıyla ilgilenecek ve çözüm yollarını kitlelerle birlikte adlandırmayacak kurumsallaşmış bir yapının yokluğu olduğu görülmelidir. 90'lı yılların başında gelişen- güçlenen toplumsal mücadele o dönemin koşulları içerisinde halkın demokratik hakları için mücadelede çeşitli kurumlar ortaya çıkardı. Bu kurumsal çabalar o dönem çeşitli kazanımlar elde edilmesine önemli katkıları sundu. Fakat 90'ların sonlarına doğru toplumsal mücadelesinin gerilemeye başlamasıyla birlikte, sistem bu hakları bir bir geri almaya başladı. Nihayetinde emekçi halkımızın zorlu mücadelesinde kazandığı hakların bir çoğu geri alındı ve bu durum çıkarılan gerici yasalarla "sağlamlaştırıldı". Sistem bu alanda varlığını sağlamlaştırmaya gayretini, yeni demokrasi mücadelesi içerisinde yaratılan değer ve kazanımları savunmayı dahi "suç ve suçluyla övme" kapsamında alacak kazanımlar geri götürdü. Ezilen kesimlerin "örgütlenmenin" dahi suç ilan edildiği günümüzde, demokrasi güçleri "sınırlı" bir alana sıkıştırılmış durumdadır. Sistem bu sınırlı haklara dahi tahammül edememektedir. Bu tahammülsüzlük önümüzdeki dönemlerde kapsamlı saldırılara dönüşecektir. DHF tam da, sistemin çok yönlü saldırılarının savuşturulması, demokratik haklar için mücadelenin yükseltilmesi ve bu tarihsel gelişim içerisinde kitlelerle yeni demokrasi güçleri arasına giren uçurumun giderilmesi için kurulmuştur. DHF, gerileyen toplumsal mücadeleyi gerçekleştireceği örgütlenme hamleleriyle ve siyasal kampanyalarla kitleleri bir harekete dönüştürmeyi hedeflemektedir. Bu hedeflere ulaşabilmek için halkın yöntem ve araçların doğru tespit edilmesinden geçer. "Kitlelere gitme", "kitleleri örgütlenme" söylemi doğru olmakla birlikte; tek başına bir anlam ifade etmemektedir. Önemli olan bu genel yönelimle birlikte kitlelerin hangi yol, yöntem ve araçlarla örgütleneceğinin belirlenmesidir. Aksi her yaklaşım kitlelerin kendiliğinden örgütlenmesini beklemektir. Söylemde bilimsel pratikte ise anti- bilimsel bir hatta sürüklenmektir.

Emperyalistler dünya genelinde ve ülkemizde uşakları aracılığıyla onlarca yıkım politikasını bir bir hayata geçirirken toplumun

bütün kesimleri bu saldırılardan nasibini alıyor. Kitlelerin yaşadığı sorunlar bu kadar derin ve yıkıcıyken yeni demokrasi güçleriyle kitleler arasında olan uçurumu nasıl açmak gerekir? Dahası bu uçurumu nasıl aşmak gerekir? Geride kalan mücadele pratiğinin sonuçları üzerinden değerlendirdiğimizde bu sorunun yanıtını doğru veremediğimiz ortadadır. Evet, dün de sıklıkla söylendiği gibi "kitlelere gideceğiz". Fakat bu sefer DHF gibi somut bir araçla gideceğiz. Halkın sorunları ve refahıyla ilgilenecek yeni demokrasi mücadelesini halkın günlük yaşamına sokmayı hedefleyen bir yöntemle ve pratik içerisinde bir birini tamamlayan onlarca yolla. DHF, açık, yoksulluk, yolsuzluk, imha, inkâr, asimilasyon gibi sayısız baskı unsurları karşılan emekçilerin hakları için mücadele edecek. Halkın olduğu her alanda örgütlenmeyi temel görevleri arasında sayacak. Ama bunları yaparken yeni demokrasi güçlerinin geçmiş deneyimlerinden hareketle, kitlelerin bizi tanyabileceği, bize karşı sarsılan güvenliğini omuz omuza bir mücadele içerisinde tesis edeceği kurumsallaşmış bir yapı yaratmayı ihmal etmeyecektir. Bugüne değin en temel sorun "kitlelere gitme ve örgütlenme" söyleminin somuta indirgenemesiydi. DHF, halkın demokratik hakları için mücadelede kitlelerin taleplerini dikkate almanın zorunluluğunu vurgularken bu zorunluluğun varlık gerekçesi olduğunu ilan eder.

DHF'nin, gerçekleştireceği çalışmalar paralelinde yeni yeni katılımlarla gelişip- güdüleneceği inancındayız. DHF'nin ülkemizin farklı bölgelerinde faaliyet yürüten demeklerin bir araya gelmesiyle oluşması bu inancımızın güçlendiren temel dayanaklarımız arasındadır. Çünkü her bir demegimiz genel gelişmeleri kendi yerelini ve bölgesinin işçileri sorunlarına ekle alarak bir dizi çözüm politikası üretecek ve nihayetinde merkezleşen politika her bölgeyi kucaklayan bir muhteva barındırarak.

Dünyada ve ülkemizde gelişen çeşitli olaylar, önümüzdeki süreçte ezilenlerin çeşitli yıkım politikalarıyla yüz yüze kalacağını gösteriyor. DHF böyleli bir süreçte ortaya çıkarken kendisini ulusal kimlikler, milliyetler ve inançlar zemininde değil, ülkemizde yaşanan çeşitli ulus, milliyet ve inançları halkların omuz omuza sürdüreceği sınıfsal bir öze ele aldı. DHF, ezilenlerin ancak sınıf temeli olan bir mücadele içerisinde özgürleşebileceğini; uluslar, milliyetler ve inançlar üzerindeki baskı ve asimilasyonun bu yolla ortadan kalabileceğini savunur. Dünya kapitalist- emperyalist sistemi bizim gibi ülkelerde ezilenleri çeşitli kutuplara ayırarak onları daha rahat kontrol altında tutmaya çalışır. Bunun öteklerini geride kalan yıllar içerisinde çokça tanık olduk Ülkemizde yaşanan güncel gelişmelere baktığımızda yapılmak istenenleri rahatlıkla görebiliriz. Ülkemiz emperyalist politikalar ekseninde, inanç ve kimlik temeli olan birçok çatışmanın içerisinde sürükleniyor. Türk- Kürt çatışması, laik- anti laik kutuplaşması, Alevi- Sünni ayrımı ve bu içerikte yaratılan birçok çatışma emperyalizmin, ülkemizde, Ortadoğu'da ve dünyada giriştiği saldırılar göz önüne alındığında gerçek anlamını buluyor. DHF, genel politikaların ülkemizin özgünlükleriyle birleştirerek, ezilenleri yeni demokrasi mücadelesi içerisinde birleştirme ve ilerletme iddiasındadır. DHF programı ve çalışma tarzı bu iddianın cisimleşmiş şeklidir.

DHF, ezilenleri kendi sorunları etrafında bir araya getirmeyi hedefler. Her türlü ulusal ve etnik ayrıma karşı mücadele eder ve bütün milliyet ve inançların ayrımlı yapılmaksızın eşit haklara sahip olması gerektiğini savunur. Ülkemiz kimlikler ve inançlar ekseninde yaşanan çeşitli sorunlara tanık oldu/oluyor. Başta Kürtler olmak üzere Ermeniler, Araplar, Romanlar, Lazlar, Gürcüler, Çerkezler... Aleviler, Süryaniler, Keldaniler, Nusayriler gibi toplumun farklı kesimleri çeşitli baskı ve sindirme politikalarıyla karşı karşıya kalıyor. Çeşitli ulusların, milliyetlerin ve inançların yaşadığı bizim gibi ülkelerde bu sorunlar her zaman güncelliğini korur. Çünkü ülkemiz köylünün yaşadığı sıkıntıların aşılması bir ekonomik yapıya sahiptir. Ezilen kimlik ve inançların varlığı köylülüğe dayanan mevcut ekonomik yapının sonucundadır. Bu sorunun özü emperyalistlerin ve uşaklarının "pazar" kavgasıdır. Milliyetçi-şoven yaklaşımlar bu kaynaktan beslenir. Mevcut sosyo-ekonomik sistem bu yolla bir taraftan ezilenlerini çeşitli kategorilere ayırıp birbirine düşmanlaştırırken diğer taraftan yeni yeni siyasal-sosyal ve ekonomik saldırı araçlarını devreye sokuyor. DHF bu kesimler arasında yeni demokrasi bilincini geliştirmenin, emperyalizmin dünya çapında hayata geçirmeye çalıştığı ayrımcı politikalara karşı en etkili mücadele yöntemini olduğunu savunur. Yeni demokrasi bilinci halkların birliğini ve mücadelesini yükseltme yolunda olmazsa olmazdır. Bu bilincin gelişmediği alanlarda işçi ve emekçiler ezen- ezilen çelişkisi etrafında değil; uluslara ve kimliklere dayalı çelişkiler ekseninde "örgütlenmeye" girer. Böyleli bir tarz günümüz dünyasında, niyetlerden bağımsız olarak emperyalistlere ve onların ülkemizdeki uzantılarına hizmet eder. DHF, ezilen kesimlerin taleplerini önemser, bu talepleri eşit düzlemde ele alır ve ezilenleri omuz omuza bir mücadele etrafında birleştirmeye çalışır. DHF ancak bu yolla milliyetçi-şoven algının değişebileceğini ve ezilenlerin birbirine güven duyarak mevcut sorunların kaynağı olan sosyo- ekonomik yapıya karşı mücadele edebileceğini savunur.

Çeşitli ulus, milliyet ve inançlara mensup emekçi halkımız

Sistem her geçen gün yeni saldırı araçları geliştirmektedir. Bu yöntemlerle ezilenlerin örgütlenmesi "suç" kapsamına alınmakta ve bu yöndeki çabalar çeşitli saldırıların hedefi olmaktadır. Çünkü örgütlenen ve kendi sorunlarını çözmek için harekete geçen bir toplum, ezenler için, tarihin her döneminde tehlike oluşturmıştır. Hakim sınıfların "suç ve suçluyla övme", "örgüt propagandası yapma" vb maddeleri içeren gerici yasalarla ezilenlerin mücadele tarihini ve değerlerini suçlu ilan etmesi ve kitlelerin örgütlenmesini suç kapsamına alması ezilenlerin binlerce yıllık korkularının ifadesidir. Sistem bu saldırılarla, işçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazandığı demokratik hak ve özgürlükleri geri almaya çalışıyor. İşçilerin, köylülerin, memurların, gençlerin, kadınların; Kürtlerin, Ermenilerin; Alevilerin ve toplumun değişik kesimlerinin karşı karşıya kaldığı saldırılar bu kaynaktan beslenmektedir. Sorunları yaratırları ortaktır. Dolayısıyla sorunların çözümü ancak ve ancak sorunları yaratırları karşı birlikte mücadele etmekle mümkündür. DHF, çeşitli ulus, milliyet ve inançlara mensup emekçi halklarımızın ortak mücadele mevzisi. DHF, sistemin kimlik, inanç ve dar grup eksenli "böl- parçala- yönet" politikalarına karşı yüzü fıkırn kendisini özgürce ifade ettiği; her ulusun ve inancın eşit haklara sahip olduğu; ezilenlerin bu bilinçle aydınlandığı ve mücadeleye tuttuğu yeni demokratik bir ülke yaratma düşünün bir parçasıdır.

Toplumsal mücadeleler tarihi kendi geleceği için ayağa kalkarak örgütlü bir halkın önünde hiç bir şey duramayacağı- nı gösteren sayısız dersle doludur. Emperyalizmin dünya halklarının mücadelelerini "sonuçsuz, boş uğraşlar" olarak yansıttığı bir dönemde, Nepal halkının yeni demokrasi mücadelesi, ezilenler açısından yeni bir dünya yaratacağı- nın "imkânsız" olmadığını; ezenler açısından ise örgütlü halkın yaratacağı "tehlikeleri" gösterdi. DHF, yaşanan sorunların ancak ezilenlerin örgütlü mücadelesiyle çözülebileceğine inanır. Bunun ötesinde bir yol ya da çözüm olmadığını inanır. DHF mücadelesinin merkezine ezilenleri ve onların taleplerini koyar. Bu yönelim ezilenlerin günlük yaşamlarında karşılık bulduğu oranda anlam kazanacak ve ezenler dünyasına karşı bir seçenek olarak kendisini hissettirecektir. DHF'nin programatik görüşleri uzun, zorlu ve dolambaçlı yollardan geçerek ezilenlerin etkin bir mücadele aracı olacaklardır. Onun için;

■ DHF, işçi ve köylüler yeni demokrasi mücadelesinin temel belirleyenleri olarak değerlendirir ve bu kesimler içerisinde örgütlenmeye özel önem verir. DHF, sistemin çeşitli siyasal- sosyal- ekonomik saldırılarına maruz kalan işçileri ve köylüler, demokratik hakları için mücadele etmeye ve bu mücadelenin ürünü olan DHF' de örgütlenmeye davet eder.

■ İşçi ve köylüler dışında kalan toplumun farklı kesim ve katmanları da (gençler, kadınlar ve diğer ezilen- sömürülen kesimler) ülke gerçeğiyle doğru orantılı olarak çeşitli sorunları yaşamaktadır. DHF bu kesimleri kendi talepleri ekseninde, DHF çatısı altında örgütlenmeye davet eder.

■ DHF, Türklerin hakim ulus konumundan dolayı gelişen Türk milliyetçiliğine ve bu çerçevede gelişen her türlü milliyetçi- şoven algı ve saldırıya karşı çıkar. Bütün uluslara, milliyetlere ve inançlara eşit hakları tanınması gerektiğine inanır. DHF, bu saldırıların odağında olan Kürt ulusunun, çeşitli milliyetlerin ve inançların haklarını savunur. Bu konudaki her türlü gerici, anti-demokratik uygulamaya karşı mücadele eder. DHF bu kesimleri ortak sorunları etrafında örgütlenmeye ve bu sorunları ortadan kaldıracak yeni demokratik bir kültürle donanmaya davet eder.

■ DHF, doğayı tahrip eden ve insanlığın yaşam alanlarını önemsemeyen mevcut siteme karşı bütün duyarlı kesimleri çatısı altında birleşmeye davet eder.

■ Ülkemiz mücadele tarihinin geride kalan yılları içerisinde gerek demokrasi güçlerinin eksiklerinden gerekse de kişilerin belirli kaygılardan kaynaklı birçok kişi mücadele alanlarının dışında kaldı/ kalmaya devam ediyor. DHF, kişileri mücadelenin dışına iten nedenlerin üzerine gitmektedir. Federasyonumuz, bu kişilerin birçoğunun temeli mücadelesinde olmasa dahi duruşundan taviz vermediğini gözlemlemektedir. Bundan kaynaklı bu kişilerin halkın demokratik hakları için verilen yeni demokrasi mücadelesine önemli katkılar sunacağına inanıyor ve bu dostlarımızı, koşulları dâhilinde DHF' de örgütlenmeye ve yetersizlikleri birlikte aşmaya davet ediyoruz.

Eğitim-Sen

Yükseköğretim Sistemi Çıkmaz içinde!

Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, yükseköğretim sisteminin çıkmaz içerisinde olduğuna dikkat çekerek, açıkladıkları çözüm önerilerinin pratiğe geçirilmesini istedi

Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, yükseköğretimde yaşanan sorunlara dikkat çekmek için bir basın toplantısı düzenleyerek, sendikanın talep ettiği bir dizi çözüm önerisini açıkladı.

Kılıç, gelişmişliğin en önemli göstergelerinden birisi olarak kabul edilen yükseköğretim, yıllardır ülkemizde benimsenen eğitim politikaları açısından bakıldığında, ülkemizde üniversite sisteminin az gelişmişliğin bir resmi olarak karşımıza çıktığını belirtti. Üniversitelerde yaşanan sorunlara ilişkin hazırlanan raporda, ülkemiz eğitim sistemindeki çarpıklıkları şöyle sıralıyor;

Üniversiteler piyasa koşullarına uygun hizmet

üreten ticarethanelere dönüşüyor

Günümüzde üniversitelerin kamusal hizmet yükümlülüklerinden uzaklaşmakta olduğunu belgeleyen raporda, "Girişimci üniversite" adıyla piyasa koşullarına uygun hizmet üreten ve bu hizmeti başta öğrenciler olmak üzere 'müşteri'lerine satan ticari kurumlar olarak yeniden yapılandırılmaktadır. Üniversitelerin ticarileştirilmesi, sadece küresel sermaye ve onların uzantıları haline gelen büyük sermaye kuruluşlarının, holdinglerin hizmetinde olan, dolayısıyla kamusal hizmet sorumluluğundan ve özgür, bilimsel üretimden uzaklaşmış bir üniversite yapısı doğurmaktadır" denildi.

Üniversiteler taşra-merkez üniversiteleri olarak farklılaşmıştır

Eğitim kurumlarının kendi kendine kaynak yaratım süreci,

leri nedeniyle kamu okulları ve kamu üniversitelerinin kendi aralarındaki eşitsizliklerin derinleştiğini aktaran raporda, "Üniversiteler, nitelikli ve kamusal hizmet vermek açısından taşra-merkez üniversiteleri olarak farklılaşmıştır. Gelişmekte olan üniversitelerin programları ve yürüttükleri faaliyetler, kuruluş amaçlarıyla örtüşmemekte, bu üniversiteler, içinde bulundukları kentin geleneksel anlayışına uyum sağlamakta, kenti demokratikleştirmede dönüştürücü bir özne olamamaktadır" denildi.

Üniversiteler özgür tartışmanın olduğu kurumlar olmalıdır

Raporda YÖK'ün anti-demokratik, baskıcı, otoriter yapısına dikkat çekilerek, üniversite yönetimlerinin baskı ve korku kültürünü üreterek, "özgür düşüncüyü" ortadan kaldırdığını ve böyle bir ortamda özgür bilim üretimini olanaksız hale getirdiğine değinildi. Ardından üniversitelerin özgür tartışmanın olduğu kurumlar olması gerektiği dile getirilerek, "Akademiye'nlerin, devletten, sermayeden, dinden, bağımsız özgür akademisyen kimliği korunarak mesleklerini yürütmesi gereklidir" denildi.

Yükseköğretimin Sorunları Çözüm Bekliyor

Hazırlanan raporda, 2008 yılı bütçesinde yükseköğretime ayrılan payın, milli gelirin %'ine denk geldiği ifade edilerek, "bu rakam (7 milyar 318 milyon YTL), ülkemizde yükseköğretime ne kadar önem verildiğinin görülmesi açısından önemlidir" denildi.

AKP hükümetinin bakkal dükkânı gibi, "her ile bir üniversite" projesinin ardından, ülkemizde son iki yılda, çoğu alt yapıdan yoksun toplam 41 üniversitenin kurulduğu raporda belirtilirken, "Yeni kurulan üniversiteler için en az 30 bin öğretim üyesine gereksinim vardır. Her bir üniversitenin

altyapı yatırım maliyeti 300 milyon doları geçtiği için yeni kurulan üniversitelerin birçoğu kâğıt üzerinde kalmıştır" sözlerine yer verildi.

Eğitim sisteminin ve özellikle yükseköğretimde yaşanan sorunların yer aldığı raporun son bölümünde ise, Eğitim Sen'in sorunlara kalıcı çözüm olması için hazırladığı talepler sıralandı. Raporda yer alan taleplerden öne çıkan bazıları şöyle: "Yeni liberal zihniyete bir an önce son verilerek, insan, toplum ve doğa için bilim üretimi anlayışına geçilmelidir.

-Eğitime ve üniversitelere ayrılan kamusal kaynaklar artırılmalıdır. Öğrenim harçları kaldırılmalı, "vakıf görünümü özel üniversitelere" kamudan kaynak aktarılmamalıdır.

-Üniversiteler, tüm üniversite bileşenlerindirdir. Yalnızca öğretim üyelerinin değil tüm öğretim elemanlarının, öğrencilerin ve idari personelin üniversitede karar alma süreçlerine ve tüm boyutlarıyla üniversite yaşamına etkin biçimde katılmalarını sağlayacak düzenlemeler yapılmalıdır.

-Üniversiteler ve yükseköğretimin işleyiş siyasi iktidarların her türlü müdahalesine kapalı olmalıdır.

-Üniversitelerde karar alma yetkisi demokratik olarak oluşturulan kurullara, alınan kararların yürütme yetkisi ise seçilmiş görevlilere verilmelidir.

-Üniversiteleri paralı hale getirme girişimlerine son verilmeli, üniversite kapıları yoksul ve emekçi çocuklarının yüzüne kapatılmamalıdır.

-Üniversite öğrencilerinin hak arama eylemleri sırasında takılan saldırgan tutumlar sona erdirilmeli, öğrencilere uygulanan disiplin cezaları sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılmalıdır."

'AK' Parti ile Felsefeye Dini Bakış Hâkim Olacak

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB)'na bağlı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı (TTKB)'nın hazırladığı "Ortaöğretim Felsefe Dersi Öğretim Programı ve Kılavuzu"nda dinin insana mutluluk,

huzur, güven, manevi doygunluk, sevgi kazandırdığından dem vurularak, dogmatik düşüncelerle öğrenciler, iyice düşünmemeye sevk ediliyor. AKP'nin zaten yetersiz olan felsefe derslerine yaptığı dini müdahalesine, Eğitim-Sen ve birçok üniversitedeki felsefe bölümü akademisyenlerinden tepkiler geldi.

Yeni felsefe programı uygulaması

Hazırlanan programda; dinin insana "huzur, manevi doygunluk, tanrı sevgisi, mutluluk, güven" kazandırdığı, felsefeninse kişilere yalnızca "Olaylara çok yönlü bakabilme, farklı düşünceleri fark etme, düşünürken analiz ve sentez yapabilme..." gibi yetiler kazandırdığı şeklinde bir kıyas yapılarak dinin felsefeden,

bilimden daha üstün olduğu şeklinde bir anlayış hâkim kılınmaya çalışıyor.

"Özgürlük... Nereye kadar?"

Programda "Siyaset ve Felsefe" başlığıyla yer alan bölümde ise, düzen ve karmaşa kavramları bir arada ele alınarak, bunlar üzerinden öğrencilerin "düzenin devlette bir ihtiyaç olduğunu fark etmesi" ve "karmaşanın istenmeyen bir durum olduğunun bilincine varması" şeklinde düşünceleri sağlamak isteniyor. Öğretmenlerden de, "Türk milletinin kendine has bir devlet geleneği olduğu ve düzenin sağlanması için devlet otoritesine ihtiyaç olduğunun vurgulanması" isteniyor. Bunun için de öğrencilere "Özgürlük... Nereye kadar?" sorusunun özgürlük, sınırlılık, ahlak, devlet, sorumluluk gibi kavramları birlikte ele alarak sorması öneriliyor.

Felsefe dersleri anlamsızlaşacak

DERSİM- Merkez'de bulunan Cumhuriyet Lisesi'nde görevli matematik öğretmenin Tunceli Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından yeni açılan Fen Lisesi'nde görevlendirilmesi ve Cumhuriyet Lisesi öğrencilerinin derslerinin boş geçmesi, Eğitim-Sen Tunceli Şubesi ve Cumhuriyet Lisesi öğrencileri tarafından ders boykotu yapılarak protesto edildi.

25 Eylül Perşembe günü aralarında DGH'lilerin de bulunduğu Cumhuriyet Lisesi öğrencileri ve Eğitim-Sen'li öğretmenler basın açıklaması yaparak, eğitimin bir insan hakkı olduğunu, fakat Cumhuriyet Lisesi'nde yaşananların bunun tam aksi yönde olduğunu söyle-

diler. Öğrenciler adına Eğitim-Sen'li öğretmenler tarafından okunan basın açıklamasında, Cumhuriyet Lisesi'nde birçok branşta dersler boş geçerken, okulda kadrolu bulunan tek matematik öğretmenin Fen Lisesi'ne gönderilmesinin, Tunceli Milli Eğitim Müdürlüğü'nün "Cumhuriyet Lisesinde okuyan öğrencilerin öğretime ihtiyacı yoktur, dersler boş geçse de olur" anlamı taşıdığını belirttiler. Basın açıklamasında Milli Eğitim Müdürlüğü'ne seslenilerek, "Hem bir insan hakkı olması bakımından hem de toplumsal bir ihtiyaç olması bakımından hiçbir çocuğun eğitim hakkı engellenemez. Cumhuriyet Li-

sesi matematik öğretmeni geri verilmeli Milli Eğitim Müdürü onurunu kırdığı öğrencilerden özür dilemelidir" denildi. Açıklama bittikten sonra okul önünde duruma ilgili Milli Eğitim Müdürü'nden açıklama yapılmasını bekleyen öğrenciler, eylem yerine gelen Milli Eğitim Müdürü'nün öğrenci sorunlarına duyarlı konuşmasını tepkiyle karşıladı. Oturma eylemi yapan öğrenciler, "Eğitim hakkımız engellenemez", "Müşteri değil öğrenciyiz", "Savaşa değil, eğitime bütçe", "Üniversiz eğitim, sınıfsız toplum" sloganları attı. Eylem sırasında okulun sivil polisler tarafından ablukaya alınması dikkat çekti.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Yerelleşme ve kitleselleşme (2)

Yerelleşme, faaliyet yürütülen alanda demokrasi ve devrim yürüyüşünün esasını teşkil eden sınıf, kesim ve katmanlarla birleşme ve onlarla kalıcı bağlar kurma anlamına gelir. Özellikle işçi ve köylü kitleleriyle buluşma ve bu kesimleri kendi talepleri eklenisinde mücadeleyle birleştirme, herhangi bir yerelde kalıcı olabilmenin temel koşullarındandır. Kitleselleşme ise ancak planlı, programlı ve sürdürülmüş bir faaliyetin sonucu olarak ortaya çıkabilir. Bundandır ki yerelleşme ve kitleselleşme yönelimi birbirinden ayrı ele alınamaz.

Peki, gençlik bu yönelimin neresinde duruyor? Gençlik alanında ortaya çıkan sorunlar, doğru yanıtlara ve bu yanıtlara uyarlı pratik bir hatta kavuştuğu oranda, demokrasi ve devrim mücadelesine hizmet edecek etkili bir alan oluşturmaya her zaman adaydır. Türkiye Kuzey Kürdistan mücadele tarihinin önemli kesitlerinden olan '68 ve '78 döneminin genel özelliklerine ve bu dönem gençliğin üstlendiği görevlere baktığımızda, gençliğin toplumsal mücadele içerisindeki önemi kavranacaktır. Gençlik içerisinde kitlesellenen ve bu kitleselliği "fabrikalara ve tarlalara gitme" genel şiar ile birleştiren bir dönemin gençlik hareketleri kendiliğinden gelişen bir sürecin ürünü değildir.

Geride kalan yıllar, öğrenci gençliğin mücadele yürüttüğü alanlarda, "dönemsel" ve "geçici" olan birçok çabaya tanık oldu. Özellikle 1980 sonrasında devrimcilerin giderek işçi ve köylülerden uzaklaşması, öğrenci gençliğin mücadele alanlarına da yansıdı. Bu alanlarda yürütülen faaliyet, önce genel halk kitlelerinden, sonra öğrenci gençliğin "büyük çoğunluğundan" koparak, "marjinalleşti". Ve nihayetinde etki alanı kendisini aşmayan bir yapı doğurdu. Bu durum derinleşerek devam ediyor. Gençlik hareketleri ardi ardına kampanyalar, konserler, piknikler düzenlemekte, basın açıklamaları yapmakta, fakat bunları icra etmesine karşın gençliğin büyük çoğunluğundan uzaklaşmaktan kurtulamamaktadır. Toplumsal mücadelenin gelişimi kaçınılmaz olarak, gençlik mücadelesinin ele alınışını da değiştirdi-değiştiriyor. Örneğin; 90'lı yılların ortasındaki gençliğin mücadele pratiği ile 2000'lerde gelişen mücadele pratiği arasında ciddi farklar bulunmaktadır. Bu farkı doğuran nedenler şüphesiz her dönemin kendi koşulları içerisinde ve bu koşullar içerisinde belirlenmiş siyasal-sosyal ve ekonomik olaylarda aranmalıdır. Bu dönemler irdelendiğinde, sistemin devrimcileri halk kitlelerinden uzaklaştırma ve devrimcilerin bedeller ödeyerek kazandığı mücadeleye araçlarını pasifize etme yönünde çeşitli yönelimler devreye soktuğu görülmektedir. Gençliğin; "sol, demokrasi, hatta sosyalizm" adına liberal bir kuşatma altında kalması; devrimci pratiğin giderek törpülenmesi; devrimcilerin, gençliğin büyük çoğunluğuna örgütlenme ve halk kitleleriyle birleşme yöneliminden iyiden iyiye uzaklaşması, sistemin on yıllardır kararlılıkla uyguladığı politikaların başanya ulaştığının göstergeleridir. Devrimcilik, "olamı olduğu gibi" tahlil edebilmektir. Durumu doğru tespit etmek, doğru pratiğin belirlenmesi için.

Halk gençliği, demokrasi ve devrim mücadelesi içerisinde azımsanmayacak bir birikime sahip. Bu birikimden öğrenmek, eksikleri ve yetersizlikleri aşmanın yollarını sunmaktadır. Dolayısıyla ilk ders, sonuçlarla değil, sonuçları ortaya çıkaran nedenlerle uğraşılması gerektirir. Bu nedenlerle uğraşabilmek içinse nedenlerin üstüne gidebilecek bir örgüt... Halk gençliği böylesi örgütlere sahiptir. Yapmamız gereken, öncelikle kurumlarımızı sahiplenmek ve kurumlarımızı yarınlarmın büyük sorunlarının üstesinden gelebilecek bir niteliğe kavuşturmak. Niteliği geliştirmek içinse, 'Kardelen Eğitim Programı' gibi eğitsel çalışmalar önemsenmelidir. Bu çalışmalar disiplinli bir şekilde pratik faaliyetle birleştirilerek, örgütsel niteliği geliştirilmenin yolunu yaratıcı bir şekilde çeşitlendirilmelidir. Bu görev ertelenmemelidir. "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" ifadesi, mücadele alanlarında ortaya çıkan sonuçlar ekseninde değerlendirildiğinde anlamını bulmaktadır. Gençliğin büyük çoğunluğundan uzaklaşmanın, faaliyet alanlarında kalıcılığın sağlanmanın, güne ve yarıya dair yeter düzeyde söz söyleyememenin vb. birçok sorunun nedenlerinden birisinin de "nitelik sorunu" olduğu unutulmamalıdır.

Bu yönelimle birlikte gençlik, üniversitelerde ve liselerde uygulanmalı ve bu alanlarda kitlesellenmelidir. Halk gençliğinin yaygın örgütlenmesi, gençliğin öz örgütlülükleriyle birleştirilerek, kitlesel bir gençlik hareketine evrilmelidir. Halk gençliği bunu başarabilecek güce ve niteliğe sahiptir. Öğrenci demekleri, kuşluklar, topluluklar, kollar, birlikler gibi çeşitli araçlar etkin bir şekilde değerlendirilerek, geniş gençlik kesimleriyle bağlar kurulmalıdır. Halk gençliğinin bu alanlarda nitelikli ve kitlesel bir gençlik hareketi yaratması, bulunduğumuz alanlarda kalıcı olabilmenin ön koşuludur. Bu koşullar yaratılmadan atılan her adım, dönemsel kalacaktır. Partizan Gençlik ve Demokratik Gençlik Hareketi'nin deneyimleri bunu doğrulayan birçok ders sunmaktadır. Faaliyetin kalıcılığı, alandaki faaliyetin sürekliliğinin sağlanmasıyla mümkündür. Tam da burada gençliğin siyasallaşması sorunu yakınlığını hissettiriyor. Yaygın örgütsel durumu, siyasal yönelimler çerçevesinde nitelikli ve kitlesel bir harekete çevirmek öncelikli görev olarak algılanmalıdır. Yerelleşme ve kitleselleşme yöneliminin böylesi bir örgüt geçeceği üzerinden şekilleneceği bir an olsun akıllardan çıkarılmamalıdır.

Gençliğin siyasallaşması için yeter düzeyde çaba harcamadan sarf edilen "gençlik apolitik" söylemleri, fabrikalarda ve tarlalarda çalışma yürütmeden, işçi ve emekçilerin karşısına geçip "Siz eziliyorsunuz" demeye benziyor. İşçi ve emekçiler, ezildiklerini; gençlik, apolitik olduğunun farkında. Devrimciler de... Aca-ba kim apolitik? Değiştirmek, devrim yapmak gibi bir iddiası olmayan genel "apolitik" gençlik kitlesi mi; yoksa halk gençliğinin politikleştirme ve devrim mücadelesinin bir parçası haline getirme görevini üstlenmiş devrimci gençlik hareketleri mi?

Önemli gördüğümüz bu konuyu işlemeye devam edeceğiz.

Genç-Sen'in kapatılma davası protesto edildi

İSTANBUL- DİSK bünyesinde kurulan ve İstanbul Valiliği tarafından "öğrenciler sendika kuramaz" belirlenmesi ile hakkında kapatma davası açılan Genç-Sen'in davası Sirkeci İş Mahkemesi'nde görüldü. Duruşma ile aynı saatte basın açıklaması yapan Genç-Sen'liler, sendikalaşma mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler. Görülen kapatma davasında ise bir karar çıkmazken, dava 18 Kasım 2008 tarihine ertelendi.

Adliye önünde "İnsan Hakları Evrensel Beyanname-si Madde 23: Herkesin sendika kurma veya sendikaya üye olma hakkı vardır" yazılı pankartı açan Genç-Sen'lilere DİSK, KESK, TTB, TMMOB, Eğitim-Sen, Sine-Sen, Limter-İş, Liman-İş, Telekom Çağrı Merkezi işçileri ile ÖDP Milletvekili Ufuk Uras destek verdi. Genç-Sen adına basın açıklamasını okuyan Gözde Mutlucan, bu yıl üniversite açılışlarının öğrencisiz yapıldığını belirterek, "Öğrenciler üniversite kapılarında yaka paça gözaltına alınırken, bize de yeni akademik yılı karşılamak için mahkeme önleri kaldı" dedi.

Sendikayı haklarını korumak ve geliştirmek için kurduklarını belirten Mutlucan, İstanbul Valiliği'ne seslenerek, sendika kurmanın hak olduğunun İnsan Hakları Evrensel Beyanname'sinin 23. maddesinde açıkça belirtildiğini hatırlattı. Mutlucan son olarak, "12 Eylül'ün çocuğu YÖK'e karşı, çetelerin üniversitelerdeki uzantılarına karşı, ulaşım ve bannmadaki sorunlara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Genç-Sen kapatılmaz" dedi. Basın açıklamasının ardından DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ve Ufuk Uras'ın da birer konuşma yaptığı eylemde "Sendika hakkımız engellenemez!", "Örgütlenme hakkımız engellenemez!", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!" sloganları atıldı.

HEDEFTEN PAKİSTAN MI VAR

Son iki yıldır çalkantılı bir süreç yaşayan Pakistan, özellikle Benazir Butto'nun ülkeye dönüşü ve düzenlenen suikastle öldürülmesinin ardından kırılna çizgisine doğru sürükleniyor.

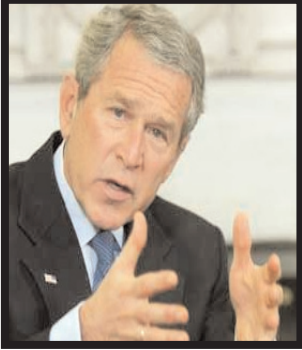
Butto'nun ülkeye gelmesinden bu yana ülkede bombalı saldırıların ardı arkası kesilmezken, ABD'nin, Pakistan sınırları içinde tek yanlı bir kararlar saldırılar düzenlemesi ülkenin adım adım bir kaosa doğru yol almasına neden oluyor. Geçtiğimiz günlerde Afganistan'daki ABD askerlerinin, Taliban'a destek verdiğini öne sürdükleri Pakistan'ın sınır bölgesindeki İslami gruplara dönük gerçekleştirdiği saldırılar Pakistan genelkurmayı tarafından tepki ile karşılanmıştı. ABD'nin izin almadan Pakistan sınırları içerisinde saldırılara girişmesinin kabul edilemez olduğunun kaydedildiği genelkurmay açıklamasında, bunun tekrarlanması halinde askeri yollardan karşılıklı konulacağı duyuruldu. Ne var ki bu açıklamaya karşın ABD'li yetkililer Pakistan'ın Afganistan'a sınır bölgesinde 'operasyon'larına devam edeceklerini açıkladılar. Bu açıklamaları, bir ABD insansız casus uçağının Pakistan güçleri tarafından düşürülmesi ve Pakistan sınırından içeri girmeye çalışan ABD askerlerine Pakistan ordusunun silahlarla yanıt vermesi izledi.

ABD ve Pakistan arasındaki ilişkilerin giderek gerilediği görüntüsü çizen bu gelişmelerin gölgesinde, 21 Eylül günü Pakistan'ın başkenti Islamabad'daki Marriott Otel'de büyük bir patlama meydana geldi. Patlamanın, bomba yüklü bir kamyonla gerçekleştirilen intihar saldırısından kaynaklandığı açıklansa da, söz konusu oteldeki Pakistanlı milisvekillerinin beyanatları ABD'nin saldırı ile ilgili olduğu kuşkuyla aklı getirmekteydi.

TNT, RDX ve fosfor karışımından oluşan 600 kilo-

luk bir bomba ile gerçekleştirilen ve 80 dolayında kişinin öldüğü, yüzlerce kişinin yaralandığı patlamada yine olağan şüpheliler olarak ABD'nin kendisine düşman ilan ettiği El Kaide, Taliban ve Pakistanlı İslamcı örgütler gösterildi. Ne var ki patlamanın ardından ortaya atılan bazı iddialar, saldırıda okları ABD'ye çevirir nitelikte. Zira olay günü Pakistan'ın Yeni Cumhurbaşkanı Asif Ali Zerdari, Başbakan, bakanlar, milletvekilleri, askerler ve çok sayıda kişi Meclis Başkanı'nın Marriott Otel'deki iftarına davetliydi. Ancak davet yeri sürpriz biçimde değiştirilerek iftar Başbakanlık binasında verildi. Yine aynı gün söz konusu otelde kalan bazı görgü tanıkları, ABD'li deniz piyadelerinin çok sayıda çelik kutuyla otele girdiklerini ve bu kutuların aranmadığını, x-ray cihazlarından geçirilmediğini belirttiler.

Görünen o ki, ABD savaşı Pakistan'a yaymanın hazırlığı içerisinde. Zira hatırlanacağı üzere geçtiğimiz yılın Kasım ayında ABD'nin, Pakistan'ın nükleer silahları üzerine gizli bir planı olduğuna dair bir rapor dünya basınında yer bulmuştu. Rapordaki plan genel hatları ile şöyle idi: Müserref kontrolü kaybedecek, siyasi kriz derinleşecek, nükleer silahların kontrolü gündeme gele-

ABD, saldırılarını Pakistan'a yaymanın hazırlığı içerisinde. Zira hatırlanacağı üzere geçtiğimiz yılın Kasım ayında ABD'nin, Pakistan'ın nükleer silahları üzerine gizli bir planı olduğuna dair bir rapor dünya basınında yer bulmuştu

cek. Çözüm olarak, Pakistan'a ABD askeri gönderilecek, ülke içinde operasyonlar yapılacak ve yedi yıl orada bulunacak. Görünen o ki senaryo adım adım hayata geçiriliyor. Bu noktada Zerdari'nin devlet başkanı seçilmiş olması bir rastlantı değil, bizzat ABD tarafından belirlenmiş bir hamledir. Zira bu zat-ı şahane yönetiminde ülkenin yolsuzluk, kriz ve bağımlılıkta çığır açacağı şimdiden ortadadır. Bu durumun ülkede yaratacağı ortam ve bunun ABD başta olmak üzere emperyalist güçler için askeri saldırı zeminini hazırlayabileceği de.

Bu emperyalist oyunların durdurulmasının yolu, Pakistan halkının devrimci mücadelesinden geçiyor. Bununla birlikte ülkede ciddi düzeyde bir anti ABD'cilik de var. 2007 yılında ABD tarafından Pakistan'da yaptırılan anket sonuçları halkın yüzde 72'sinin ABD'nin Asya'daki varlığını tehdit olarak gördüğünü ortaya koyuyordu. Bu devasa potansiyelin doğru bir önderlikle bağımsızlık ve halk demokrasisi için seferber edilmesi temel kurtuluş noktası durumundadır. Aksi halde Pakistan halkı emperyalistlerin ve onların meselelerinin çıkarılan doğrultusunda sarsılmaktan kurtulamayacaktır.

Suriye, Lübnan sınırına yığınak yapıyor

ABD'nin şer eksenini ilan ettiği ve hedef ilan ettiği Suriye, Lübnan sınırına askeri yığınak yapıyor.

Yaklaşık 30 yıl boyunca Lübnan'da askeri olarak bulunan Suriye, Lübnan Başbakanı Refik Hariri'nin bir suikastte öldürülmesinin ardından artan uluslararası baskılar sonucu 2005 yılında bu ülkedeki tüm askerlerini çekmişti. Ne var ki Suriye'nin buradaki askerlerini çekmesinin ardından ABD destekli İsrail'in Lübnan'a saldırarak Hizbullah'ı bertaraf etmek istemesi ve bu savaşta İsrail'in büyük bir yenilgi alması, bölgedeki gelişmelerin seyrini önemli oranda değiştirmişti. Bununla birlikte ABD'nin hedef ülke olarak gösterdiği Suriye'nin AB ve yanı sıra İsrail ile yıllar sonra 'barış' görüşmeleri için masaya oturması, bu dengeleri bir kez daha farklı bir rotaya sokmuştu. İsrail'in, yıllar önce işgal ettiği Golan Tepeleri'ni Suriye'ye iade edebileceği mesajı üzerinden başlayan İsrail-Suriye 'barış' görüşmeleri, bir anlamda ABD'nin İsrail eliyle Suriye'yi 'barış' aldatmacası ile yanına çekmesinin ve böylelikle İran'ı yalnızlaştırmanın bir adımı olarak devreye sokulmuştu. ABD'nin bu politikasının işe yaradığının düşünüldüğü bir zamanda, ABD'nin kışkırtılmalardan patlak veren Gürcistan-Rusya savaşında Rus-

ya'nın ABD destekli Gürcistan'a verdiği ağır yanıt, Suriye'nin tavrında bir kez daha değişikliğe yol açtı. Yıllardır ABD ile çarkların çelişen ve bu yüzden sık sık karşı karşıya gelen Suriye, Rusya'nın, ABD'nin karşısına yeni bir güç olarak çıkmasının akabinde Rusya'ya sırtını yaslayarak eski politikalarını sürdürme pozisyonuna çekilmiş görünüyor.

Bu çerçevede Gürcistan-Rusya savaşının ardından Rusya'ya ziyaret eden Suriye Devlet Başkanı Beşir Esad, bu görüşmelerde Rusya ile bir dizi askeri ve ekonomik anlaşmaya imza atmış, Tartus Limanı'nı Rusya'nın donanmasına açacağını belirtmiş ve Rusya'dan İskender füzeleri sözü almıştı. ABD'nin kuşatması altında olan Rusya, Ortadoğu'da ABD karşıtı güçlerin başında gelen İran ve Suriye'yi yanından tutmanın sahip olduğu önemin farkında. Bu doğrultuda bu iki ülke ile askeri, ekonomik, siyasi ve nükleer meselelerde ittifak halinde bir yol haritası izliyor.

Buradan bakıldığında Suriye, Lübnan sınırına yaptığı askeri yığının 'sınırdaki kaçakçılığı önleme'ye dönük olduğunu açıklasa da, dünyadaki mevcut gelişmeler bu yığının, ABD'nin Ortadoğu'ya dönük politikalarının Rusya'nın da desteği ile

ölünmesi çabalarının bir parçası olduğuna işaret ediyor. Zira Rusya, Gürcistan savaşı döneminde yaptığı açıklamada, Gürcistan askerlerini eğiten TC, ABD ve İsrail'e sert tepki göstermişti. Yine Gürcistan'ın ABD ve İsrail tarafından İran'a dönük saldırıda kullanıldığını dillendirilmesi, ABD'nin Ortadoğu'daki politikalarının Rusya'nın çıkarları ile taban tabana çatıştığı, Rusya'nın bu bölgedeki enerji kaynaklarını ABD'ye kaptırmak istemediği göz önüne alındığında, Suriye'nin Lübnan sınırına yaptığı yığının dünya emperyalist güçleri arasındaki bir karşılaşmanın küçük bir parçası olduğu söylenebilir. Ki geçtiğimiz günlerde İsrail gazetelerine yansıyan, Rus savaş gemilerinin Suriye'nin Tartus limanına demirlediği ve Rusya'nın Suriye'ye İsrail'e ilişkin istihbarat bilgisi verdiği şeklinde haberler de bu kanıyı güçlendirmektedir. Suriye-Lübnan sınırında BM güçlerinin bulunması ve dünyadaki mevcut güçler dengesi göz önüne alındığında Rusya destekli ya da bu destekten bağımsız bir şekilde Suriye'nin Lübnan'a askeri olarak saldırması olası görünmüyor. Fakat görünen o ki, Rusya Ortadoğu'daki karlıları masaya bürmeye başladı ve önümüzdeki dönemde bu bölgedeki etkinliği artırma çabaları içerisinde olacak.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Yerel Seçimler

Komünistlerin burjuva feodal seçimler, parlamento ve hükümetler hakkında vurguladıkları gerçekleri yaşadığımız ve yaşanan hayat tekrar tekrar ispatlamıştır. Defalarca görüldü ki, burjuva-feodal seçimler dönemsel olarak kitlelere, egemen sınıfların hangi klikleri tarafından boğazlanmaya "razı" olduklarını sorma ve saptama eylemidir. Parlamento, sömürücü-gerici devletlerin yüzündeki maske, hükümetleri ise alt bir icra komitesidir. İşte adına "demokrasi" dedikleri bunlardır. Evet gerçekten de bir cumhuriyet ve demokrasidir. Ama bunun kimin olduğuna bakmadan, devletin sınıf niteliğini-içerğini atlayarak kutsayanlar ve iştahlananlar da fazlasıyla mevcuttur. Gerçeklerin emri şudur, gerici devlet mekanizması devrimin görevlerini yerine getiren devimci savaşla paramparça edilip ezilenlerin iktidarı bizzat tesis edilmeden halk için kurtuluş, halk için demokrasi mümkün değildir.

Bu genel doğruları vurgulamamızın nedeni şu, stratejide ısrar etmeyi her bir taktik siyaseti onun yönlendirmesini ihmal etmemeyi bırakmamalıyız. Taktik başarıları stratejiyi güçlendirme temelinde önemsemeli, stratejiyi zayıflatan sözde başarıları itibar etmemeli, pragmatizm-ekonomizm-kendiliğindencilğe göğüs germeliyiz.

Stratejide katılık, taktikte esneklik doğru bir yönelimdir. Kitleler stratejik sloganların kaba tekrarıyla eğitilemez, devrimci savaşa hazırlanamazlar. Hayatın somut gerçeklerine doğru bir ideolojik ve teorik rehberlik altında müdahale etmeyen, stratejiyi her bir dönemin özgün koşullarına uygun taktiklerle hayata geçirmeyen de stratejiyle sadece oynuyor ve oynanıyor demektir. Devrim, oyun oynama-idare etme değil kitleleri iktidar için seferber etme eylemidir. Bu yapılamıyorsa, devrim gevezeliği yapıyor demektir. Evet taktik stratejiyi, siyaset teoriiyi yememelidir. Bu ne kadar doğrusu ideoloji-teori-strateji de, siyasetsiz ve taktiksiz olamaz.

Türk devletinin yerel seçimler planının uygulanmasına başlandı. Devrimin planı da açıktır. Halkın gerçek yerel ve genel iktidarı yaratacak devrimci savaştır. Bu yerel seçimlerde bu stratejiyle yer almalyız. Yeni demokratik cumhuriyet programıyla kitleleri birleştirmek ve buna hizmet edecek yerel yönetimler için taktik bir siyaset olarak yerel seçimlere devrimci plan temelinde seferber olmak zor ve önemli bir görevdir. Mesele muhtar ya da belediye başkanı olma meselesi değildir. Gerici partilerin, halka efendi ve kendilerine sadık memurlar yaratma planının karşısına; "Söz-karar ve yetki halka" devrimci planıyla çıkmalıyız. Halkın efendilere ihtiyacı yoktur, halk bizzat yönetmelidir. Üreten o ise yöneten niye olmasın. Muhtarlık ya da belediye başkanlığı halk meclislerine (işçi, kadın, gençlik, memur, ezilen ulus-azınlık-inanç grupları vb örgütlenmiş halkın) bağlı bir yürütme görevi olarak kavranmalı, denetime, gerektiğinde görevden almaya açık bir görevli olarak düşünülmelidir. Periyodik düzenli bir denetim, eleştiri-özeleştiri toplantıları ilke olarak uygulanmalıdır. Bu yerel yönetimlerde devlete ve hükümetlerinin kapı kulu ve talancı-yagmacı küçük efendileri ve uçaklarına karşı, halkın alternatifini ve bunun hayata geçirilmesini konuşturma meselesidir. Tek devletçi, tek milletçi, tek bayrakçı inkar ve zulüm düzeninin hiçbir partisine verilecek, bırakalım tek oy, bir çöptümüz bile yok. Sömürüye, milli zulme, cins ayrımcılığına karşı devrimin safalarının halka hizmet eden alternatifini desteklemek, halkın kendi iradesine sahip çıkması demektir ki sistem içerisinde bu icrada bile elbette sınırlılıklar içerecektir.

Tepeden aday belirleme siyaseti ne adına yapılırsa yapılsın yeni efendilerle halkın iradesine ambargo siyasetidir. Halk adaylarını bizzat kitle toplantıları aracılığıyla ve kendi programını uygulama cüreti-kapasitesi-inisiyatif ve yaratıcılığını bizzat denetleyerek ortaya çıkarmalıdır. Halkın devrimci ve sosyalist güçlerin birleşik gücü için siyasi-örgütsel varlık ve iradelerine saygı temelinde eylem birliğinde ısrarcı olunmalı "benim, senin adayın" dar rekabeti ve kışkırtılmasına girilmemelidir. Halkın iradesine saygı esas alınmalıdır. Aday gösterilmeyen yerlerde seçimler seyretilmemeli, alternatif programımızın kitlelere götürülmesi yoğunlaştırılmış propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle omuzlanmalıdır.

BM'den yeni İran kararına onay

28 Eylül günü toplanan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, İran'dan nükleer faaliyetlerini durdurmasını istediği bir karar tasarsını kabul etti ve bu ülkenin nükleer faaliyetleriyle ilgili önceki BM Güvenlik Konseyi kararlarına uymasını istedi. Ancak İran'a yaptırım uygulanmasının öngörülmediği belirtildi.

Güvenlik Konseyi'nin daimi üyelerinden Rusya ve Çin, karar tasarıyla ilgili görüşmelerde İran'a yönelik yeni yaptırım kararının alınmasına karşı çıkmıştı. Moskova'nın ısrarlı tutumu sonucu, BM'den yeni yaptırım kararı çıkmadı. Tahran'a yönelik sert kararlar alınmasını isteyen ABD ise yapılan sıkı pazarlıklar sonucu karar tasarı üzerinde Rusya ile anlaşmaya vardı. Kabul edilen belgede, İran'dan Konsey'in daha önce aldığı kararlara derhal uyması ve Uluslararası Atom Enerji Kurumu ile işbirliği yapması da isteniyor.

İran'dan tepki

İran yönetiminden ise BM Güvenlik Konseyi'nin kararına tepki geldi. Kararın, adaletsiz ve yapıcı olmadığını belirten İran'ın BM nezdindeki temsilcisi, ülkesinin başlıç amaçlı nükleer teknolojiyi kullanma hakkı bulunduğunu ve uranyum zenginleştirme faaliyetlerini durdurmayacağını kaydetti.

ABD'den İsrail'e erken uyarı radar sistemi

Dünya gözlerini Kafkaslar'a çevirmişken, Ortadoğu yeni bir savaşın başlangıcını çağırştıran gelişmelere tanıklık ediyor. ABD bir yandan, kendisinin kışkırtarak Rusya ile savaşa soktuğu Gürcistan'a destek çıkarak, ve bu ülkeyi NATO üyesi yapacağını ısrarla vurgularken, öte yandan İran'a dönük saldırısının hazırlığına dönük adımlar atıyor. Bu çerçevede Ortadoğu'daki üssü olarak kullandığı İsrail'in savaş kapasitesini arttıran ABD, İran ile olası bir savaşta İsrail'i daha etkin kullanmak ve korumak için İsrail'e erken uyarı sistemi yerleştiriyor.

İsraili yetkililer, ABD'nin Avrupa komutanlığından 120 kişilik bir ekibin radar sistemini Nevatim askeri üssüne yerleştirdiğini söyledi. Böylece ilk kez İsrail topraklarına da Amerikan askerleri konuşlanmış oldu.

Erken uyarı radar sistemi, balistik füzeleri, fırlatılmalardan kısa süre sonra tespit edebiliyor. Savunma yetkilileri bu adımı, İsrail ve ABD'ye, İran'ın nükleer tesislerine saldırı için daha fazla serbesti kazandıracağını vurguluyor.

SAVAŞIN GÖÇ GERÇEĞİ

A. Can ATAŞ

Stratejik ve kaynak zenginliği olan ülkeler, uluslararası sermayenin yeni dünya düzeninin savaş ve işgal tehdidiyle iç içe yaşar duruma gelmiştir. Bunun aynı zamanda da yaşanan göç gerçeğine damgasını vurduğu anlamına geliyor demektir. Enerji kaynaklarını ve kaynakların dağıtımını kontrol altına almak için stratejik önemdeki ülkeler, uluslararası sermayenin savaş tehdit programına kilitlenmiştir. Savaşlar, uluslararası emperyalizmin dünya egemenliği ve kendi düzenlerini sağlamak için açıktan bir tehdit unsuru olmaya devam etmektedir. Bu savaşlarda en çok tehdit edilen yoksul halklar olmuştur. Savaş nedeniyle göç, yeni bir olgu değildir ve bu binlerce yıllık bir gerçeklik olmakla birlikte, Frantz Fanon'un dediği gibi "tarihte köleleştirmeyi yaratan güçler, ülkeleri ardı arkası kesilmeden hep hedef alarak büyümüşlerdir". (1)

Ülke halkları; ülkelerin savaş ve iç çatışmalar tarihinde bir iç ve dış göç sorunuyla karşı karşıya bırakılmaya terk edilirken, onların büyük acılarla travmalar yaşamalarına bir biçimde engel olunamadığı bilinir. Savaşlar, her defasında yüz binlerce ve hatta milyonlarca insanın ölümüne ve bunun da zaman zaman üç veya beş katı yaralı/sakat kalmasına neden olmuştur.

Geriye kalanlar, yıkım ve gözyaşı hüznü içinde belki de daha iyi bir yaşama dair, yeni arayış içinde olurlarken, işte orda başlar iç ve dış göç hareketi. Bu ister istemez beklenmedik yoğunlukta bir mülteci hareketinin başlamasına neden olur. Bu dayanılması güç tablo karşısında uluslararası kurum ve kuruluşlar; UNHCR (Birleşmiş Milletler Yüksek Komiserliği), DB (Dünya Bankası) vs.'ler en genelde küresel sermayenin genel politikasının barometre görevini yapmanın dışına çıkmamış ve 'yardım' oranı bu doğrultuda gerçekleşmiştir. Söz konusu 'yardım', yaşanan sorunlara 'çözüm' adına uluslararası sermayenin tahsis ettiği destek politikası doğrultusunda "kriz bölgesi" dedikleri çatışma alanlarına yönelerek bölgeye girmek isterler. Sonuçta kurdukları çadır alanlarla sorunları "çözeceğiz" sözü hep verilir, esasında da sermayenin bölgeye egemen olma ve de yatırım planları devreye sokularak, geri planda pay elde etme kavgası başlar. Oysa aşağıda vereceğimiz veriler gösteriyor ki, geçmişte olduğu gibi bugün de göçe zorlanan milyonlarca insana hiçbir zaman köklü bir çözüm sunulamamıştır.

2007 ve 2008 yılı verilerine göre, senelik iç ve dış göç sayısının 67 milyon (2) olduğu belirlenmiştir.

Göçe zorlanan bu insanların içinde bulunduğu bugünkü yaşama koşulları, ne savaş öncesi dönemden ne de savaş dönemindeki koşullardan daha iyi olmamıştır. Küresel bir sorun olan iç ve dış göç özünde tek kutuplu dünyamızda kapitalizmin genel bir sorunu olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Sorunun boyutu ve yaşanan insanlık dramı dünya kamuoyunun gündeminde yer tutarak yardım olanaklarının artırılması için, Birleşmiş Milletler (BM)'in Genel toplantısında 2000 yılında alınan bir kararla, her yıl 20 Haziran Dünya Mülteciler Günü olarak anılması kararlaştırılır. (3)

2007-2008 yılları arasında 26 milyon insan ülke sınırları içinde can güvenliğini sağlamak için iç göçe zorlanırken, 41 milyon mülteci de dış göçü tercih ederek, can güvenliğini sağlamak istemiştir. Dış göçte sığınan ülkeler genellikle yakın ve sınır komşusu ülkelerdir.

Savaşlarla birlikte milyonlarca insan evsiz barksız kalırken, tedavisi olanaksız travmalara teslim olan bu insanların geleceğe dair umutları yok olmuştur. Kurulan çadır kentlerle bu insanların yaraları hiçbir dönem sarılmamıştır. ABD 2007 yılında 1700 milyar doları silahlanmaya harcarken, 2007-2008 yılında mülteci sorununun çözümü için ayırdığı destek miktarı ise 266,5 milyon doları geçmemiştir. Aynı şekilde birçok uluslararası şirket milyarlarca dolar sermayeyi başka ülkelere transfer ederken, düşlerde sadece daha fazla kar olmuştur. Aynı oranda mülteci sorununa çözüm amaçlı bir yardımın olduğunu söylemek mümkün değildir. Avrupa Birliği (AB) ülkeleri en az mülteci kabul eden ülkelerdir. AB, uluslararası sermayenin ana merkezi olmasına rağmen, henüz AB'nin uluslararası mülteci sorununa veya iç-dış göçlere yönelik somut ortak bir destek plan ve programının oluşturulması yönünde bugüne kadar ileri bir adım atılmamıştır. (4)

AB'nin, bugün milyonlarca insanın içine düştüğü inanılmaz zor koşullara köklü bir çözüm müdahalesinde bulunamaması, yaşanan soruna bir uzlaşının olanaksızlığından dolayı değildir.

Her savaş alanında, iç ve dış göç sorununun yaşandığı ülkelerin tarihi derinliklerinde, mutlaka emperyalist ülkelerin (açık sömürgecilik döneminden gümüze dek süre gelen siyasal müdahale vs.'ler etkili olmuştur) ev sahipliğinde yaşanmış tarihi bir boşluk var demektir. Bu kültürel, etnik, siyasi-politik veya ekonomiktir. Kolombiya'dan, Kongo'ya, Somali'ye, Zimbabve'ye, Ivor-kust'a, Sudan'a, Burundi'ye, Uganda'ya, Irak'a, Filistin'e, Hindistan'a, Sri Lanka'ya, Filipinler'e, Bangladeş'e, Burma'ya ve Afganistan'a kadar uzanan geniş coğrafyadaki iç ve dış göçe neden olan küresel ve de bölgesel kriz ve anlaşmazlıkların kökeninde mutlaka emperyalist ülkelerin geçmişten günümüze dek süre gelen süreç içerisindeki böl ve yönet politikasının izleri olup, bunun bugünden en önemli etken olarak devam etmiş olmasıdır.

Tablo 1'de de görüleceği üzere, en çok mültecinin sığındığı ülkeler dünyanın en zengin ülkeleri değildir. Savaş ya da siyasal göçlerin nedeni şüphesiz ekonomidir. Zaten ekonomik nedenlerle göç edenler, siyasal nedenlerle göç edenlerden farklı olarak bir mülteci tanımında bulunmak gerçekçi olmaz. Göçün ekonomik nedenlerinin temelini irdelediğimizde, yine toplumsal ve siyasal nedenlerin ana faktör olarak öne çıktığını görmekteyiz.

Zira, tablo 4'te de görüleceği üzere, günümüzde göçten en çok etkilenen kıta veya ülkeler, yıllarca açık işgale maruz kalmış sömürge (eski koloniler) ülkeleridir.

Tablo 2'de adı geçen ülkelerin dünyanın en zenginleri olmalarına rağmen, mülteci sorununun çözümü için Birleşmiş

İç ve dış göç sorunun yaşandığı ülkelerin tarihi derinliklerinde, mutlaka emperyalist ülkelerin (açık sömürgecilik döneminden gümüze dek süre gelen siyasal müdahale vs.'ler etkili olmuştur) ev sahipliğinde yaşanmış tarihi bir boşluk var demektir. Bu, kültürel, etnik, siyasi-politik veya ekonomiktir.

Milletler Yüksek Komiserliği (UNCHR)'ne aktardıkları paralar oldukça komik rakamlardır. Bu ülkeler; günümüzde uluslararası sermayenin ana merkezini temsil ve kontrol etmekle birlikte, savaş sanayine de her yıl trilyonlarca dolar harcayarak yeni dünya düzeni dedikleri işgal demokratilerini ısrarla sürdürmek istemektedirler. Günümüzün tek kutuplu kapitalist dünya sistemi, kendi "demokrasisini" sınır tanımaz bir yoğunlukta yaygınlaştırmak isterken, bunu dünya halklarını açıktan korku ve tehditle etki alanına alarak sağlamak istiyor.

Tablo 3'te geçen ülkeler, en genelde siyasi ve ekonomik krizin yanı sıra, demokrasi ve özgürlükler sorununun en bariz şekilde yaşandığı ülkelerdir. Bu ülkeleri sosyal ve etnik dengelerinin yapısal dinamizmi zaafa uğramış geleneksel ve de köklü devlet birikiminden yoksun ulus devletleridir. Devamla iç çatışmalara açık, genel değişimlerin önünde engel, nesnel gerçeklikten uzak, sosyal dönüşümlerde sancılı olup, gerici, dinci ve milliyetçi özelliklerin devlet yönetiminin genel karakteristik yapısını belirlediğini söylememiz mümkün. Aynı şekilde, sıraladığımız tüm bu nedenlerden ötürü, bu ülkelerde iç istikrarsızlık özgürlükler ve demokrasinin önünde engel olurken, iç ve dış göç hareketini de dolayısıyla devamla tetikler durumda olmuştur. Bu tür ülkeler, Samir Amin'in deyimiyle "merkez devletlerde, yöneticiler toplumsal genel bilinçlenmeye hep engel olurken, iç istikrarsızlık gündemin ana teması olmaktan da hiç düşmez" (8) tezi yerinde bir saptamadır.

Dile getirmeye çalıştığımız tüm bu belirlemelerde adı geçen ülkelerin -tablo 4- mülteci sorununa bakış açısı ve onların geriye dönüş hakkı karşısındaki tutumu hiç de olumlu olmamıştır. Ülkelerinden sürülen ve başka bölgelerde zorla ikamet ettirilen insanların durumu kendi başına aynı bir toplumsal ve sosyal problem olmuştur.

Zira, mültecilerin geri dönüş hakkını hukuki kılan en önemli dayanak noktalarından birisi, BM Genel Kurulu'nun 11 Aralık 1948'de kabul ettiği 194 nolu karandır. Kararın 11. paragrafında şu ifadelerle yer verilmektedir:

"Genel Kurul, mültecilerin kendi iradeleri ile olabilecek en uygun zamanda evlerine dön-meleri koşuluyla barış içinde yaşamalarına izin verilmesi gerektiğine, dönmek istemeyenlerin zarar gören veya tamamen yitirilen mülklerinin bedelinin uluslararası hukuk ve adalet çerçevesinde, hükümetler ya da sorumlu otoriteler tarafından ödenmesi gerektiğine karar vermiştir". (10)

BM tarafından alınan bu karar incelendiğinde şu sonuçlar ortaya çıkmaktadır. Bu kararda ilk göze çarpan geri dönme seçeneğinin mültecilerin kendilerine bırakılmış olmasıdır. Oysa geri dönmeye karar verdiklerinde ise, onlara izin verilmesi zorunluluğu hep doğmuştur. Bu, ister istemez geri dönmeyi engelleyici bir davranış olmasına rağmen, BM, bu noktada her-

hangi bir kınama doğrultusunda tutarlık göstermemiştir. UNHCR'in bir açıklamasında; mültecilerin çoğu ülkelere dönmek ön koşullardan hep yoksun bırakılmışlardır (11) demesi elbette sorunun boyutuna işaret ederken, genelde de yaşanan çözümsüzlüğü dile getirmektedir. UNESCO 20 Haziran Dünya Mülteciler Günü dolayısıyla yayınladığı bir mesajında; 110 ülkede nüfusun %25'inden fazlasının çok uluslu ve etnik bir yapıyı arz ettiğini, dolayısıyla bu ülkelerde demokrasi ve özgürlüklerin gündemden düşmez bir talep olduğunu belirtmiştir. (12) Hak arama mücadelesi yaşamın günlük talebi olmaya devam ederken, siyasi rejimlerin karşı tavır olarak, yasaklar, sürgünler iç ve dış göçe zorlama önlemleriyle rejim hep korunmak istenmiştir.

Günümüzde, milyonlarca mültecinin kan ve göz yaşı içinde olmaları, emperyalist güçlerin hiç de ciddiye aldıkları bir mesele olmamıştır, esas olarak onları ilgilendiren temel konu, kar paylaşımında elde edilen oran ve de mümkün mertebede geniş coğrafyaya hükmetmektir, yani insan yaşamı değil.

Açıkça ifade edelim ki; emperyalist kapitalist ülkelerin zenginlikleri, dünyanın geri kalanının doğrudan ve dolaylı sömürlerine dayanmaktadır. Dolayısıyla elde edilen zenginlikler, başka ülkelere ait olup, doğa ve insan kaynaklarının yağma ve talanından elde edilen sömürü oranı olmuştur. Anlattıklarımızın gerçekliğinden hareketle, göç olgusunu anlamak ve kavramak için, uluslararası sermayenin (küresel kapitalizm) politikalarına anti-kapitalist eleştiriyi içeren bir yaklaşımın perspektifiyle bakmamız kaçınılmazdır...

Kullanılan ve yararlanılan kaynaklar

- 1) Fanon, Frantz, "De verworpenen der aarde", Van Gennepe, Amsterdam 1978, sayfa 26.
- 2) IDMC, UNHCR 2008.
- 3) De Volkskrant, 20 juni 2008 Nederland.
- 4) Ibidem.
- 5) Erik d'Ailly, IDMC, UNHCR, 2008.
- 6) Ibidem.
- 7) Amin, Samir, "Imperialisme en Onderontwikkeling", SUN, Nijmegen 1976, sayfa 76.
- 8) Erik d'Ailly, IDMC, UNHCR 2008.
- 9) De Volkskrant, 20 juni 2008 Nederland.
 - NRC-Handelsblad, 20 juni 2008 Nederland.
 - Algemeen dagblad, 20 juni 2008 Nederland.
- 10) Hoff, Ruud, "Het Midden Oosten – een Politieke Geschiedenis", Het Spectrum B.V., Utrecht 1991, sayfa 80-86.
- 11) Nieuws Tool, "Nationale Vluchtelingendag", 29/08/2008 Holland.
- 12) Samah, "Vluchtelingendag", 20 juni 2008 Amsterdam.

Tablo: 1
2007 – 2008 yılı itibarıyla en çok mülteci kabul eden ülkeler: (5)

Pakistan	2.033.000
Suriye	1.000.504
İran	963.000
Almanya	579.000
Ürdün	500.000
Tanzanya	436.000
Çin	301.000
İngiltere	300.000
Çad	294.000
ABD	281.000

Tablo:2
2007 – 2008 yılı itibarıyla mültecilere yardım için UNHCR'ye para aktaran ülkeler: (6)

ABD	266,5 milyon dolar
Japonya	101,2 milyon dolar
İsveç	92,3 milyon dolar
AB ülkeleri adına	76,0 milyon dolar
Hollanda	75,5 milyon dolar
Norveç	47,7 milyon dolar
Almanya	38,2 milyon dolar
İtalya	34,9 milyon dolar
Kanada	33,4 milyon dolar
Danimarka	33,2 milyon dolar

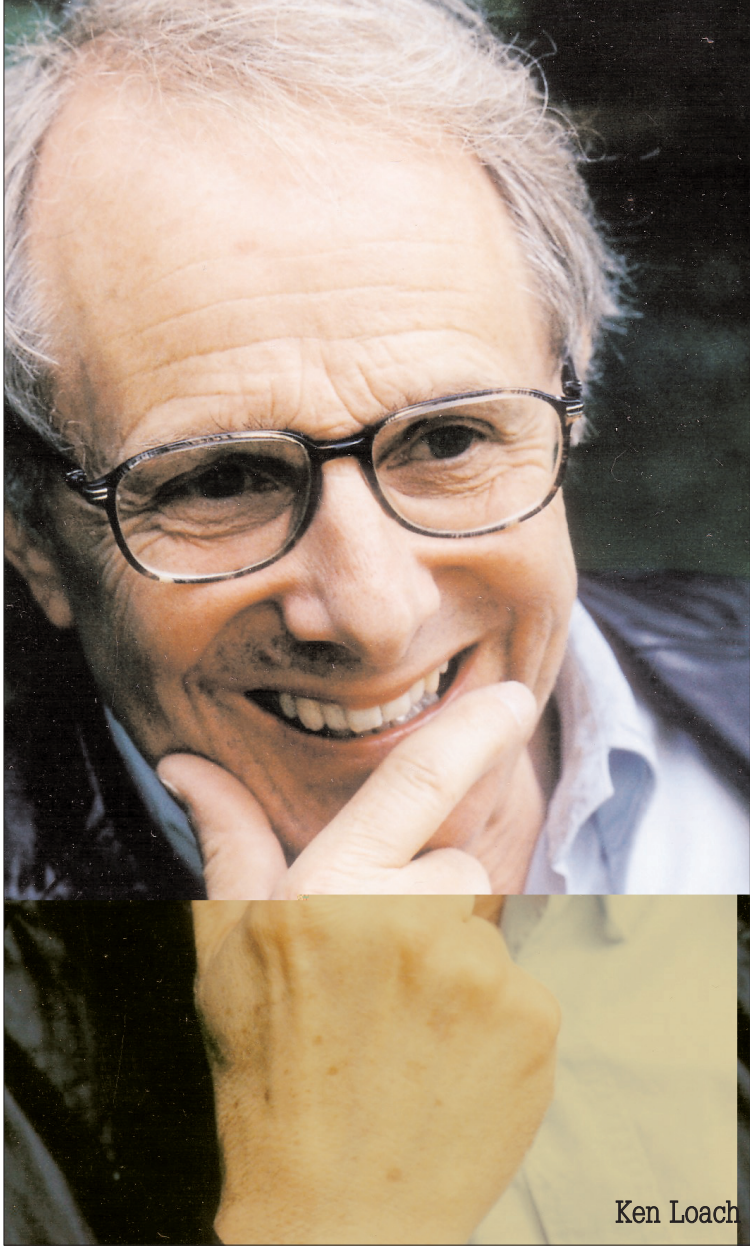
Tablo:3
2007 – 2008 yılı itibarıyla AB ülkelerine başvuruda bulunan ülke mültecileri: (7)

Irak	44.000
Rusya	17.00
Sırbistan	15.00
Pakistan	13.300
Somali	11.000
Afganistan	9.000
İran	8.000
Türkiye	6.500
Eritriya	6.400
Çin	6.000

Tablo:4
2007 – 2008 yılları itibarıyla dünya genelinde yaşanan iç ve dış göç oranı: (9)

Kolombiya	4.552.000
Kongo	1.770.000
Ivorkust	709.000
Zimbabve	570.000
Sırbistan	247.000
Türkiye	1.422.000
Sudan	6.323.000
Filistin	4.715.000
Irak	4.780.000
Etiyopya	200.000
Somali	1.457.000
Kenya	200.000
Sri Lanka	460.000
Vietnam	327.000
Filipinler	300.000
Burma	500.000
Bangladeş	500.000
Afganistan	3.261.000
Azerbaycan	690.000
Gürcistan	247.000
İsrail	420.000
Lübnan	390.000
Suriye	420.000
Uganda	1.270.000
Burundi	476.000
Endonezya	200.000

İŞTE ÖZGÜR DÜNYA

Ken Loach

Günümüz dünyasının yakıcı sorunlarından biri de göçmen sorunu. Kapitalizmin eşitsiz gelişiminin sonucunda emperyalist ülkelerin refahı ve “üçüncü dünya ülkeleri”nin sefaleti, beraberinde göçmenliği getirdi. 90’lı yıllarda Doğu Bloku’nun çöküşüyle birlikte iyice artan göçmenlik, Ortadoğu ve Kafasya’daki işgaller ve iç çatışmalar sonucunda kocaman bir sorunlar yumağı olarak Avrupa’ya sarmaladı.

Ülkemizde “Carla’nın Şarkısı”, “Benim Adım Joe”, “Ülke ve Özgürlük”, “Afilli Delikanlı” ve son olarak da Cannes Film Festivali’nde büyük ödülü alan “Özgürlük Rüzgarı”yla tanıdığımız usta yönetmen Ken Loach bu kez de kamerasını İngiltere’deki göçmen sorununa çeviriyor. Ken Loach’un vazgeçemediği senaristi Paul Laverty’nin senaryosunu yazdığı “İşte Özgür Dünya (It’s Free World)” filminde, göçmen sorununa ezenlerin gözünden bakan muhalif yönetmen yine kapitalizme vurmaktan geri kalmıyor.

İşçi bir aileden gelen, üniversite eğitimi almamış, sayısız işe girmiş çıkmış ve iş yerinde ezilmekten bıkmış olan Angie patronunun tacizlerine sert tepki verince işinden olur. Oğlunun geleceği için endişelenen Angie karar verir; artık kendi işini yapacak, emir almayıp emir verecek, ezilmemek için ezecektir. Ev arkadaşı Rose’la ortak, bir barnın arka bahçesinde kendi iş bulma kurumlarını kurarlar.

Angie işe başlarken ezilmemek, çocuğuna iyi bir gelecek bırakmak gibi masum ve makul sebeplerle yola çıkar. Büyük rakiplerinin karşısında ayakta kalmak için “kıs süre için” vergi kaçırır, kaçak göçmen çalıştırır. Fakat bu makul nedenlere rağmen bir süre sonra karar hırsının insana neler yaptırabileceğini çarpıcı bir şekilde görürüz filmde. İş alabilmek için kadınlığını kullanmaktan hiç çekinmez. Mafyayla bile iş yapabilecek kadar hırslıdır. Kendince iyi bir iş yapmaktadır. Aç insanlara iş imkanı sağlamaktadır. Hatta siyasi nedenlerle İran’dan İngiltere’ye kaçan Mahmut ve ailesini evine alacak kadar da iyilik sever olabilmektedir. Fakat kapitalizmin kar hırsı sınır tanımaz. Çalıştırdığı insanları kandırmak, hatta arkadaşan vurmak onun için normaldir. Ve kendisi de itiraf eder; “para için yapamayacağı şey yok-

tur.” Zaman zaman Angie’nin kendisiyle hesaplaştığını usta yönetmen bize hissettirir. Bir yandan yaptıklarından çok mutlu olmasa da başka çaresi olmadığını düşünür. Kandırdığı insanları haklı bulduğunu ifade de eder. Ancak yine de yapacağından vazgeçmez...

Filmde kadın sorununa da değiniliyor. Angie tacize dayanmadığı ve tepki gösterdiği için işten atılır. Aslında ayırlardır “dayanmaktadır bu züppelelere”. Bekar bir annedir o. Çok çalıştığı için çocuğuyla ilgilenememektedir, oğluna kendi ailesi bakmaktadır.

Oğlu da bu sıkıntılann etkisiyle sorunlu bir çocukluk geçirmekte ve annesi için endişelenmektedir. Kurduğu işte de kadın olmasından dolayı daha sert durmak zorundadır. Çok korkusuz görünür, en karmaşık durumlarda bile sesini dinletebilecek ve hatta üste çıkacak kadar kararlı ve serttir. Aslında günümüz çalışan kadınının başarılı bir projeksiyonu Angie. Kadın olmanın dezavantajını katmak için erkek meslektaşlarından/rakiplerinden daha acımasız olmalı ve en күçük bir zayıflık göstermemelidir.

Bir yandan da kuşak çatışmasına tanık oluruz. Babası Angie’nin yaptığı işten memnun değildir. Bu işi dürüst bulmaz. Angie ise önemli olanın bir şekilde köseyi dönmek olduğunu düşünmektedir. Aslında Angie ve babası arasındaki diyaloglarda biz yalnız basit bir kuşak çatışmasına değil, iki dünya görüşünün çatışmasına tanık oluruz. Bir yanda olaylara salt kendi çıkarından değil genel doğrulardan yaklaşan, toplumsal faydayı gözetken biri, karşısında ise yeni dünyanın değerlerini benimsemiş, bireyci ve ne pahasına olursa olsun köseyi dönmeyi amaçlayan kıızı. Artık dünya değişmiştir. Yeni dünya düzeni bireysel çıkarlar almıştır. Angie, babasına söylediği şu cümleyle kendi dünya görüşünü özetler: “Bu özgür bir dünya”.

Senarist Laverty karakterleri yaratırken mümkün olduğunca gerçeklere bağlı kalmış. Kişilikler, doğruları ve yanlışlarıyla diyalektik bir bütünlük içinde yaratılmış. Film de bu doğrultuda gerçek hayattan bir

kesit sunar gibi oldukça gerçekçi bir olay örgüsüne sahip. Loach da bunu oldukça başarılı bir şekilde beyaz perdeye aktarmış. Loach’un kamerası her zamanki gibi karakterlere mesafeli. Olayları olduğu gibi, objektif bir şekilde yansıtmaya özen göstermiş. Ancak bununla birlikte esas konuyu yan konularla birlikte çok iyi bir şekilde işleyerek dramatik yapısı oldukça güçlü bir film çıkarmış ortaya. Film sanki gözümüzün önünde gerçek bir hayat varmışçasına akıp gidiyor.

Filmdeki oyuncular Loach’un çoğu zaman tercih ettiği gibi күçük ünlü olmayan, yani filmin önüne geçmeyen oyuncular. Fakat bu oyunculuğun zayıf olduğu anlamına gelmiyor. Filmde күçük başanlı ve gerçekçi bir oyunculuk performansı sergileniyor. Özellikle Angie rolünü canlandıran Kierston Wareing ilk sinema filmi tecrübesi olmasına karşın oyunculuğuyla göz dolduruyor ve Angie karakterini ete kemiğe büründürüyor.

Sonuç olarak 6 kez altın palmye alan ve sol kimliğini öne çıkartmaktan çekinmeyen usta yönetmen Loach bu kez de İngiltere’deki göçmen sorununa, “Londra’daki üçüncü dünyaya” çeviriyor kamerasını. Polonyalı, Romanyalı, Ukraynalı, İranlı vs göçmenlerin acı, haksızlık ve zorluklarla dolu yaşamını, bu insanların acılarından faydalanarak, onların sırtından yükselmeye çalışanların gözünden bize anlatırken ezenlerin de suratına bir şamar patlatıyor. Avrupa’nın “medeniyetin” ortasında yaşayan insanlık dram(lar)ını gözler önüne sererken, “özgür dünya” söyleminin egemenlerin dilinde sadece sermayenin özgürlüğünü ifade ettiğini ve biz emekçilereyse açlığın ve sefaletin kaldığını açıkça gösteriyor

Böylesine güçlü ve izlemeye değer bir filmin tek kopyayla gösterime girmesini ise bir olumsuzluk olarak not düşmek gerekir. En amaçsız ve boş filmler bile onlarca salonda kendine yer bulurken, izleyen herkese bir şeyler katacak böylesine başarılı bir filmin ülkemiz insanlarından esirgenmesi bilingi bir tercih midir yoksa filmin salvalarından kendi nasibini alan “piyasa kuralları” mıdır? bu yorumu da sizlere bırakıyoruz.

“LENİN’İN SON YOLDAŞI” ÜZERİNE NOTLAR

SİDAR AY

Devrimci Demokrasi’nin 10-16 Kasım 2007 tarihli sayısının kültür-sanat sayfasında “Lenin’in Son Yoldaşı” başlıklı bir kitap tanıtımı yapıldı. Tanıtım yazısıyla birlikte, birçok yoldaşa olduğu gibi bende de kitabı okumaya yönelik bir heyecan belirdi. Dile kolay! Lenin’in son yoldaşıyla yapılan 140 görüşme sayesinde önemli bir dönemi, bizzat öznelereinden olan Molotov’un dilinden öğrenebilme olanığına erişecektik. Molotov’un en büyük özelliği ise, Lenin sonrası sıkıntılı süreçlerde, Stalin’in yanında saf tutmasıydı. Elimizdeki olanaksızlıklardan kaynaklı kitabı ancak Mayıs sonunda okuyabilme şansına eriştim. Kasım’dan Mayıs’a uzanan süreç esnasında Devrimci Demokrasi’de kıkan yorumla birlikte haylice meraklı bir bekleyiş sonlanmış, fakat kitapta umulanın aksine bir tabloyla karşılaşmıştık. Şüphesiz kitaba dair beklentiler, Devrimci Demokrasi’nin yorumu üzerinden şekillenen beklentilerdi. Ne yazık ki, Devrimci Demokrasi kitap yorumdanyazar Feliks Çuëv’in yanlış anlatımının etkileşimi altında kalmış ve okur kitlesini de ona göre şekillendirmiştir. Bu eleştiri yazısıyla birlikte hem Devrimci Demokrasi’nin subjektif bakış açısını dile getirirken, hem de kitabın genel çerçevesini, Molotov’un siyasetteki kırılmalarını, proleter bakış açısıyla ifşa etmeye çalışacağız.

Kitap Tanıtımında Kronolojinin Önemi!

Anı-makale, anı-yorum, anı-roman, biyografi, otobiyografi vb. gibi eserlerde kronolojik anlatım eylem programı gibidir. Es geçtiğimiz, atladığımız detaylar bizi farklı sonuçlara çıkarabilir. Molotov Anlatıyor’da kronolojik bir eksik anlatımın olduğu iddiası içerisinde değiliz. Yazar Feliks Çuëv’in haylice objektif yaklaştığı düşüncesindeyiz. Fakat Devrimci Demokrasi’nin kitap yorumları kullandığı kronolojik anlatım tartışmasız eksiktir. Devrimci Demokrasi, Molotov’un partiye üyeliğini, Pravda’nın ilk sayısında görev almasını, Ekim Devrimi yıllarını, dışişleri bakanlığı dönemini, 1957 yılında Kaganoviç ve Malenkov ile birlikte, Kuruşçev tarafından partiden uzaklaştırıldığı ve 1962 senesinde ise atıldığı gibi birçok sürecini açıklarken, 1984’te tekrardan Sovyet Birliği Komünist Partisi üyesi olduğunu yazmamaktadır. Molotov’u tek yanlış anlatıma tabi tutarak, devrimci çizgisini ön plana çıkarmaktadır. Molotov, devrim yıllarında büyük hizmetler vermiş bir kadro olmakla birlikte emperyalizmin ve proleter devrimler çağında, ezilenlerin haklı mücadelesinden koparak, safını emperyalist kampa belirlemiş olan bir partinin tekrardan üyesi olmaktan çekinmeyecektir. Molotov’u modern revizyonist SBKP’ye geri dönmeye iten siyaset, “önderlik revizyonist olsa bile, değiştirme koşulları olana kadar iki çizgi mücadelesi yürütme” anlayışıyla bağlantılı değildir. Hatta ihracı esnasında dair partiden bütünlüklü olarak kopmamaktadır. Partiden ihraçından, tekrar üyesi olana dek, her ne kadar anti-Kuruşçevi ya da anti-Brejnevi olsa dahi, önderliğini birçok politikasının arkasında duracaktır. Yazar 1985’te yaptığı bir görüşmesinde Molotov’un Afganistan işgaline ilişkin; “...birlikleri sokmakla iyi ettik. Başka çıkış yolu yoktu” (Molotov Anlatıyor sf. 125) şeklindeki ifadesi, sosyal emperyalist siyaseti besleyen onlarca görüşünden sadece birisidir.

Feliks Çuëv’in kronolojik anlatımı, kendi sınıfını temsilen, eksiksiz ve yerindedir. Lakin, diyalektik materyalist bilgi teorisini savunanların açısından yaklaşımın aynı olmaması gerekir. Kronoloji salt devrimci geçmişle değil, ondan kopuşla da, tarihsel köklerine inerek vurgulamak zorundadır. Aksi takdirde SBKP döneminde birçok kadroyu aklarak proleter komünist ilan etmiş oluruz. Troçki’den Zinoviyev’e kadar, sayısız insanın Sovyet Sosya-

list Cumhuriyetler Birliği’de (dönemsel) devrimci rolleri vardır. Bütünlüklü ele almadığımızı takdirde, hepsinin bilimden kırılmalarını aklamış oluruz ki, bu bizi ancak yap bozculuğa götü-rür! Özgeçmişin irdelenmesi, tüm olgulara bakış açımız için kendi tarihsel gerçekliği içerisinde, somut ve bütünlüklü yani özcesi; tarihsel diyalektik materyalist yöntemle ele alınmak zorundadır!

Molotov ve Siyasal Hat

Devrimci Demokrasi’nin kitap yorumunda, 1900’lü yılları başından sonuna kadar aktif siyaset içerisinde yerini alan Molotov’un, 20. yüzyılda, insanlık tarihi olan sınıf mücadelesi tarihinin bizzat öznesi ve tanığı olan ve 70 günlük Paris Komünü deneyiminden sonra, ezilenlerin ilk iktidarı olan Sovyetlerin önderleri arasında bulunan Molotov’un siyasal bakış açısının neye te-kabül ettiğine ilişkin bir nitelemeye rastlanmaması haylice üzü-cüdür. Söz konusu olan kitap eğer bir biyografi nitelediğindeyse, o halde yorumumuzu kitabın genel çerçevesiyle sınırlamay-ıp, biyografideki şahsiyetin, dönemsel olarak vuku bulan ideolojisiyle hangi sınıfın siyasetini güttüğünü vurgulamamız gerekir. Bilimsel sosyalizmin savunucuları, kişileri ve olguları mevcut burjuva tarih anlayışı gibi, nerede doğup nerede ölü-ğüyle, kişilerle ortak anlarıyla, hangi görevlerde bulunduğuyla, nasıl badireler atlattığıyla değil, içinden geçtiği tarihsel süreçler-de hangi sınıfın bayrağını temsil ettiğyle değerlendirmek zorundadır. Bu bakış açısıyla hareket ettirmiz takdirde atlatılan badireler, yaşananlar ortak anılar daha fazla önem kazanacaktır. Zıtların birliği yasası tüm canlı organizma, toplum ve doğa için ne derecede geçerliyse, Molotov için de o derece geçerlidir. Bir ikiye bölünür ve Molotov da bundan nasibini almaktadır. Stalin yoldaşın ölümüne kadar ve ölümünden sonra SBKP’yi nasıl bir ve aynı değerlendirmiyorsa, onun içerisinde yer alan kadroların dönemsel oynadıkları rollerini de aynı şekilde ele alarak değerlendirmeliyiz. Stalin öncesi SBKP dönemi boyunca, Başkan Mao’nun Stalin’e dair yapmış olduğu tüm eleştiriler bizzat onun önderliğindeki kadrolar için de geçerlidir. Şüphesiz Stalin bu siyasetin baş aktörüydü, lakin yaşananlar yanlış ve eksiklere müdahale etmemekte, mücadelesini yürütmekteki diğer kadrolar da hatalıdır. Yüzde 30 esprisini kapsayan; sosyalizmde burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişkinin yok olduğu, monolitik parti çizgisi, ekonomide teknigin fetişleştirilmesi siyasetin gölgede bırakılması gibi felsefe, ekonomi ve sosyalizme (sisteme) dair Mao’nun tüm eleştirileri Molotov’u da kapsamak-tadır. Molotov 1950’li yılların ortalarına kadar birçok kadro gibi, eksiklikleriyle birlikte, Maksizm’in Sovyetlerdeki uygulayıcıları arasındadır. Fakat aynı kadroların modern revizyonizmin hakim olmasıyla birlikte içinde bulundukları yönelim bundan haylice uzaktadır. Kitapta verilen onlarca anlatımdan bunun izlerini bulmak mümkün. Bu anılardan bazı örnekler vererek hem Mo-lotov’un temsil ettiği sınıf çizgisini deşifre etmek, hem de kitap-yoruma dair eleştirilerimizi devam ettirmek istiyoruz.

Molotov’la yapılan görüşmelerde diğer ülkelerin komünistlerine dair görüşleri bir başlık altında toplanmış. Bu görüşmelerde çarpıcı anlatımlar var. Hem kendi içerisinde eklektizmi taşıyan, hem de dogmatizme sarılı bakış açısı mevcut. “Thorez iyi biriy-di! Stalinisti ama Kuruşçevi takip etti (sf. 129)” Molotov’un iyilik cetvelinin ne olduğu tartışılır! Neye göre iyi, neye göre kötü olduğu muğlak bir yorumla birlikte aynı zamanda kendi içeri-sinde parçacılığı bantırmaktadır. Thorez iyidir! Bu doğru! Ama eksik! O iyi bir şöven ve modern revizyonisttir! Ki modern revizyonist olduğu için Kuruşçevi tabiken hareket edecektir. Ce-zayir’in işgaline karşı ise Thorez önderliğindeki Fransa Komünist Partisi’nin Gaulizm’i olanca gücüyle nasıl desteklediği ise O’nun şövenizm noktasında nereye vardığını öçütüdür. Ama bizim

Molotov’umuz tüm bu yaşananlara rağmen onu “iyi”, “Stalinist” ve aynı zamanda “Kuruşçev takipçisi” olarak değerlendirmekten kaçınmayacaktır.

Örneklerle devam edelim: “Zeki bir adamdı, bir köylü lider, Puga-çev’in Çini halı. Tabii ki Marksist olmaktan çok uzaktı.... Bize ye-şil Çin çayı ikram etti. Hatta bize şöyle dediğini hatırlıyorum: Marks’ın Kapital’ini hiç okumadım.” Molotov’un bu sözleri sizin de tahmin edebileceğiniz gibi Mao’ya dair düşünceleridir. Üste-lik bu röportaj 1973’te yapılmış. Yani 57 Deklarasyonu, 63 Pole-mikleri sürecinde modern revizyonizme karşı uluslararası alanda Maksizm’i savunana ve 66 Ocak kasrgasıyla bilimsel sosyali-zmi üçüncü nitel aşamaya taşıyan komünist öndere dair, Mo-lootov’un sahip olduğu düşünceleridir. “Marksist olmaktan çok uzaktı...”. Marksizm’i kendinin tekrarı olarak gören, ilerlemeyen, değişmeyen, dokunulmaz olarak uygulayanlar açısından bu dü-şünce “doğrudur”! Onlar Mao’yu “köylü lideri” olarak görmeye devam edecekler. Lakin Devrimci Demokrasi’nin kitap yoru-mundaki suya sabuna dokunmamacılık tutumu affedilemez! Bakalım bu konuya dair görüş açısı nedir? “Bazı söylemlerde SSCB merkezli bakış açısını ve izlenen yanlış politikaları görmek mümkün. Örneğin ÇKP’ye karşı Komintang’ın desteklenmesi, Mao’nun Moskova’da kaldığı günlerde gösterilen kibirlî davranışları (Devrimci Demokrasi 10-16 Kasım 2007)” Hayır yoldaşlar! Bunun adı kibirli davranış değildir. Biz buna siyasette dogmatik revizyonizm diyoruz. Kültür Devrimi’nin ürünü olan bir gelene-k, yorumlarını “kibir” gibi gösterme lüksünde olamaz. Sınıfsız dü-şünce ya da düşüncesiz sınıf yoktur. Her düşünce bir sınıfa te-kabül etmektedir. Molotov’la, 1973 yılında yapılan röportajdaki “Marksist olmaktan çok uzaktı” ibaresi de, bir dil sürçmesinden haylice uzak, dogmatik revizyonist bakış açısının ürünü olarak kendisini dışı vurmaktadır.

Molotov, Stalin yoldaşın ölümünden sonra, onun hatalarını ve eksikliklerini ilerleterek, bilimi savunma adı altında, dogmatik revizyonizm yolunu tutmuştur. Kitabın başlangıcından sonuna kadar hakim olan çizgi esasen budur. Örnekleri çoğaltarak, tezi-mizi güçlendirme niyetinde değiliz. Her okur, yukarıda altını çiz-diğimiz noktalara hassasiyetle yaklaşırsa, Molotov’un 1950’li yıl-ların ortalarından itibaren temsil ettiği sınıf bakış açısını gayet iyi anlayacaktır.

Molotov ve Anılar

21. yüzyılda sosyalizm tartışmalarının hararetlendiği şu günler-de, kitapta anlatılan SSCB’nin içerisinde bulunduğu kızmazların haylice öğretici olacağı kanısındayız. İdarî önlemler, burjuvazi-den miras alınan bürokrasi hayranlığı vb. azımsanmayacak derecede önemli noktalar olarak karışımıza çıkarken, iktidar ol-duktan sonraki sürecimizde, kitlelerden nasıl koptuğumuzun çarpıcı örneklerini de göstermektedir. İdeolojik mücadelelerin birkaç önderle sınırlı kalarak, kitlelerden yalıtılmışı cabası. Ama en göze batan örnekler, diplomaside, burjuvazinin dahi gerisine düşen yöntemler olarak karışımıza çıkmakta. Bakalım, Baltık devletlerinden Letonya’nın SSCB’ye eklenmesine dair Mo-lotov’umuz neler anlatıyor. “...Size itiraf ediliyimi ki çok sert bir yol izledik. Letonya Dışişleri Bakanı 1939’da gelmişti. ‘Bağlanma anlaşmasını imzalamadan ülkenize gidemezsiniz’ dedim... bizim çekistlere (siyasi polis) emir verdim. İmzalamadan onları bırak-madık diye.” Bu örnek insana “pes doğrusu” dedirtecek tarzdan. SSCB’nin Dışişleri Bakanlığı herhalde ‘elçiyi zeval ol-maz’ atasözünden habersiz durumda. Öyle ki, cihat ilan etmiş bir mü-cahit misali, idarî önlemlerle “komünizme” toprak kazanılmak-ta. Modern revizyonizmin, “sosyalizmin” ihracının köklerinin nereye dayandığını da SSCB’nin diğer ülkelere karşı tutumları-ndaki örneklerinden anlayabiliyoruz.

Molotov her üç anısıdan birinde Stalin için “kimseye güvenmi-

yordur” diyor. Kitapta bu niteleme öyle bir hal alıyor ki, son say-falara doğru, Stalin karışımza “son yıllarında psikolojik proble-mi” olan bir önder olarak çıkıyor. Hem bir yandan Stalin’e dair dokunulmaz bir siyaset, hem de verdiği örneklerle Stalin yolda-şını sıradanlaştıran bir politika izlenilmekte. Bu da kitapta verilen anılardan ne derece doğru olup olmadığının tartışılmasına yol aç-ıyor. Bir örnek daha: “Moskova muharebesi sırasında Budoini, Stalin’e yeni kılıçlara ihtiyacımız olduğunu, süvarilere üstünde ‘iman, Çar ve vatan için’ sözleri yazılı eski kılıçların dağıtıldığını söyledi. Stalin sordu ‘Onlarla Alman kafaları kesiliyor mu?’ ‘Evet yoldaş Stalin’ ‘O halde bu kılıçlara iman, Çar ve vatan için bol şarş’ dedi.” Uluslararası komünist hareketin önderi olan Stalin, hataları, eksikleri olsa dahi Hitler faşizmine rağmen bir halka karşı “Onlarla Alman kafaları kesiliyor mu” diyecek kadar geri, şöven bir tutum sergilemez. Alman emperyalizminin güçlü ide-olojik etkisi altında olsa dahi, hiçbir komünist, Alman emperya-lizminin yarattığı vahşetten dolayı, Alman halkına düşman ke-silemez. Aksi davranış, komünizmi lokalize ederek, onu nihai hedefine vardırmanın sonlandırır. Stalin yoldaş şahsında, yuka-rıda bahsi geçen anının inandırıcılığı, Meryem Ana’nın kutsal ba-kire olma ihtimalinden daha azdır. Molotov’un anlatım dilinde-ki mûbalagatı yukarıda verdiğimiz “Bize yeşil Çin çayı ikram etti. Hatta bize şöyle dediğini hatırlıyorum: Marks’ın Kapital’ini hiç okumadım.” Mao yoldaşın örneğinde de kendisini göstermekte-dir. Bu da Molotov’un kendi anılarına dair hiç de samimi davran-madığını tüm çplıklığıyla göstermektedir.

Sonuç Olarak

Devrimci Demokrasi’nin de bileşeni olduğu Demokratik Haklar Platformu’nun gençlik çalışmalarının önemli bir ivme kazandığı şu günlerde, geniş gençlik yığınlarının gelişiminde katkılan olan gazetesinin yayın politikası kılı kırk yaran tarzdan olmalıdır. Yan-lışların, yetişmekte olan bir jenerasyonu da aynı imarğa sürük-lemesinin kaçınılmaz olduğu gibi, her konuda doğruyu yakala-yamayacağımız da başka bir gerçektir. O halde, birlik-eleştiri-birlik siyaseti doğrultusunda, hatalarımızdan annarak yoldaşa yürümesini bileceğiz. Elinizdeki bu yazı, bu siyasetten beslene-rek kaleme alınmıştır. Molotov’la yapılan 140 görüşmeyi kitaplaştıran Feliks Çuëv’in bu çalışmasından öğreneceğimiz oldukça olgu mevcut. Yazımı-zın girişinde de vurguladığımız gibi Devrimci Demokrasi, yazarı-n anlatımının etkisi altında kalarak subjektivizme düşüyor. Bun-dan kaynaklı olarak da, kitabın yorumunda “Lenin’in Son Yolda-şı” başlığı atılıyor. Halbuki kitabın ismi “Molotov Anlatıyor”, fakat Devrimci Demokrasi, yazar Feliks Çuëv’in etkisinden kurtula-madığı için, onun Molotov’un mezarı başında yaptığı “Lenin’in Son Yoldaşı” adlı konuşmayı başlık olarak kullanmakta. Uslu-lararası komünist hareketin embriyonik merkezi olan DEH (Dev-rimci Enternasyonal Hareket’in Milenyum Kongresi’nde de bir kez daha teyit edilen, “Maoizm savunulmadan, Marksizm-Leni-nizm savunulamaz” bilimsel doğrusu göz ardı edilerek, Mo-lotov’un Başkan Mao’nun bilimsel sosyalizme tüm katkılarını gör-mekten uzak bir yorumla “Marksist olmaktan çok uzaktı” bir-lemesine rağmen, onu “Leninist” görmek eklektik bir anlayıştır. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında ‘İlla da Maoizm’ bizi di-ğer yapıtlardan da ayrı tutan önemli bir yanımızdır. O halde, bu-na uygun yorum yapmalı, her ne kadar yoldaş Lenin’le devrim-ci anılar olsa da, bu anıların nostaljik etkileşimi altında kalma-malı, tabiri caizse, ‘Sezar’a hakkını’ vermeliyiz. Ne yazık ki, Mo-lotov’un hakkı, onun “Lenin’in son yoldaş” olduğu değil, süreç içerisinde onun koparak, dogmatik revizyonizme seyreldiği. Tarihsel diyalektik materyalizmin kantan, geçmişe rağmen, ki-şilerin yükselttiği bayrağı görmeyi emretmektedir. O halde bu bayrağı görelim yoldaşlar.

YÇKM'de Etkinlik

www.yckm.info

Müzik
FERHAT TUNÇ

Tiyatro: İnsan
BURHAN GÜN

Sinevizyon

Karikatür Sergisi

12 Ekim 2008
Saat: 15.00

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi

Mahmut Şevket Paşa Mah.
Mithat Paşa Cad. no:113
Okmeydanı
Tel: 0212 250 49 93

Sanatı; toplumsal değişim ve dönü-şümün bir parçası olarak gören, hal-kın yaşanan sorunlara karşı tepkisini tutarlı bir bütünlük içerisinde ve ‘halktan yana, halk için’ şiarıyla so-mutlaştıran, bu amaçla 1994’ten bu-güne etkinlik salonunun kapatılması ve egemenlerin çeşitli baskılarına rağmen panelleri, konserleri, sergi-leri ve tiyatro gruplarını halkımızla buluşturan Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi; yeni dönem etkinliklerinin açılışını 12 Ekim Pazar günü yap-a-cak. Gerici burjuva-feodal yoz kültü-re karşı, demokratik halk kültürünü kuşanarak; dayanışmayı, mücade-le-yi hep beraber yaşatmak ve yükselt-mek için tüm halkımızı etkinliğimize davet ediyoruz..

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi
Mahmut Şevket Paşa Mah.
Mithat Paşa Cad. No:1/3
Şarkkahvesi,
Okmeydanı/İSTANBUL
Tel:(0212) 250 49 93

YÜZ FİKİR

Muzaffer ORUÇOĞLU

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlamıyoruz.

DENİZ FENERİ’NİN UFKUNDA AKP GÖRÜNÜYOR

Almanya’da görülen Deniz Feneri Derneği’nin yolsuzluk davası sonuçlanırken, davada adı geçen iki demek yöneticisi tutuklandı. Dava sonucunda demek başkanı Mehmet Gürhan’a 5 yıl 10 ay, demek yöneticisi Mehmet Taşkan’a 2 yıl 9 ay, Firdevsi Ermiş’e 1 yıl 10 ay hapis cezası verildi. Yargılamayı yapan mahkemenin baş aktör olarak tespit ettiği Kanal 7’nin Yönetim Kurulu Başkanı Zekeriya Karaman, teşkilatının gazetesini Zaman’a verdiği röportajda, tutuklanan Mehmet Gürhan ve Mehmet Taşkan’a sahip çıkarken, kendisi hakkında ifade veren ve serbest bırakılan derneğin muhasebecisi Firdevsi Ermiş’e de teşkilat ağzıyla konuşarak, ‘işbirlikçi’ dedi.

Tüm teşkilat yolsuzluğun arkasında

Deniz Feneri Derneği ile ilgili yolsuzluk olayının patlak verdiği geçtiğimiz yıldan bu yana RTÜK Başkanı Zahid Akman da dahil olmak üzere AKP çevresindeki birçok kişinin davada adı geçti. Derneğin başkanı Mehmet Gürhan’ın, Başbakan Erdoğan’a teslim edilmek üzere demekten para çektiğini gösteren bir makbuzun ortaya çıktığının medyaya yansımaları üzerine, Gürhan’ı tanımadığını iddia eden Erdoğan da, Gürhan ile birlikte Frankfurt’taki Kanal 7 INT’in binasında bulunan Deniz Feneri Derneği’nde birlikte çekilmiş bir fotoğrafı ortaya çıkınca, susmak zorunda kaldı.

Yargılamayı yapan Frankfurt eyalet mahkemesinin başkanı Joachim Müller’in de altını çizdiği gibi bu davanın asıl failleri ülkemizde. Mahkemeye göre demekten çekilen ve kayıt dışı olarak ülkeye gönderilen paraların adresi, yani yolsuzluğun baş aktörü, Kanal 7’nin Yönetim Kurulu Başkanı Zekeriya Karaman. Müller, Karaman’ın bu yolsuzlukta oynadığı en önemli rollerden birisinin, yurtdışında toplanan ve kuryeler vasıtasıyla kayıt dışı olarak kendisine gönderilen paraları, yöneticileri arasında bulundugu AKP’ye yakın şirketlere aktarması olduğunu belirtmişti.

Sonuçlanan dava sonrasında ceza alan Mehmet Gürhan, Başbakan Erdoğan ile yakın akrabalık ilişkisi bulunan Zekeriya Karaman’ın yöneticiliğini yaptığı Kanal 7’nin Avrupa temsilciliğinin

genel müdürü ve Deniz Feneri Derneği’nin de başkanı. Karaman, Gürhan’ın tutuklu olduğu süre içerisinde bir vekâletname ile yetki ve sorumluluklarını kendisine devretmesi ile ilgili olarak Zaman gazetesine verdiği röportajda şöyle konuştu: “Almanya’daki şirketlerle ilgili değil bu. Türkiye’de bir tane şirketimizde yüzde 6’lık bir hissesi vardı. Onun devri ile ilgili verilen bir vekâletname” dedi. Sahte vekâletname ile iş bitiren Karaman, vekâletnamenin sahte olduğundan haberi olmadığını, bunun sahtelik değil usul eksikliği olabileceğini savundu. Sahte vekâletnameyi düzenleyen İstanbul 10. Noteri İsmet Büyükkılıç’ın 2007’de İstanbul 2. Bölge’den AKP milletvekilliği aday adayı olması ise son derece dikkat çekici.

Sosyal çalışmalar yürütmüşler(!)

Almanya’da görülen davada ceza alan üç kişi, burada yürüttükleri ‘yoksullara yardım’ faaliyetlerinin yanı sıra, aynı zamanda Kanal 7

INT’in de yöneticileri. Zekeriya Karaman, yaptıkları yolsuzluk belgelenecek ceza alan Kanal 7 INT’in ve Deniz Feneri Derneği’nin yöneticileri Mehmet Gürhan ve Mehmet Taşkan’ı savunarak, milyonlarca avruluk yolsuzluğa rağmen, bu kişileri “gönüllü sosyal çalışan insanlar” şeklinde tanımladı!

Karaman, tutuklanan Gürhan ve Taşkan için, “Oradaki arkadaşlarımız bu gönüllü sosyal çalışmayı yürütmüşler. Oradaki şirketlerimizin sorumlusu olan genel müdür arkadaşımız bu işin karar vericisi konumunda. Biz sadece o şirketlerin ortağıyız” dedi. Deniz Feneri Derneği ile hiçbir organik bağının olmadığını belirten Karaman sadece derneğin faaliyetlerine kanalları aracılığı ile destek verdiklerini (Derneğin reklamları Kanal 7 INT’te yayımlanıyordu) ifade ediyor.

Karaman Firdevsi’yi teşkilattan aforoz etti

Mehmet Gürhan ve Mehmet Taşkan’ı destekleyen ve yargılanmalarının somut deliller olmadan gerçekleştirildiğini belirten Karaman, Deniz Feneri Derneği’nin muhasebecisi Firdevsi Ermiş’i ise ‘işbirlikçi’ olarak nitelendirdi. Karaman’ın işbirlikçi dediği Firdevsi’nin sorgulamalarda Karaman’ın hakkında verdiği ifadelerle, Erdoğan’ın ve AKP’nin ismini de dahil etmesi, Karaman’ı ve AKP’yi rahatsız etmiş görünüyor. Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin’in Deniz Feneri davası ile ilgili: “Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlarının suç işlemesi ve bunun sonucunda yargılananların hüküm giymeleri sevinilecek bir şey değil” ifadesi, AKP’nin yolsuzluk karşısındaki “duyarlılığı”nın ve rahatsızlığının boyutunu ifade ediyor.

Teşkilat ağzıyla konuşan Zekeriya Karaman ise, Zaman’a verdiği röportajda, ceza alanlarla ilgili olarak elektrikte kullanılabilir enerji haline dönüşmesinin ardından ortaya çıkan şey, enerjinin yanı sıra oldukça yüksek oranda radyasyon oluyor. Radyasyon çevre ve insan sağlığı için son derece tehlikeli ve ayrıca nesiller boyu devam eden kalıtsal kanser gibi hastalıklara ve canlıların genetik materyali olan DNA’larında kırılmalar yaparak genetik bozukluklara neden olmaktadır. 1986 yılında Rusya’nın Çernobil adlı nükleer enerji üretim istasyonunda gerçekleşen patlamanın zararları sadece bu ülke ile sınırlı kalmamış, komşu ülkelerini de büyük oranda etkilemiştir. Bu patlamada, dünyada 21 yılda 160 bin km kare toprak kirlenmiş ve bu topraklar yüzlerce yıl tarımın yapılamayacağı verimsiz bir hal almıştır. Bu kaza sonrasında yaklaşık 100 bin kişi hayatını kaybetmiştir. Unicef’e göre Çernobil kazasından sonra Beyaz Rusya’da 1988’den bu yana çocuklarda görülen hastalıklarda; sinir sistemi ve duyu organları hastalıkları %43, kan dolaşımı hastalıkları %28, cinsel organ ve üreme sistemi hastalıkları %39, kemik, kas ve bağ dokuları hastalıkları %62, kan üreten organ hastalıkları %24, doğuştan kalp ve dolaşım hastalıkları %25, kötü huylu ırlar ise %38 oranlarında artışlar göstermiştir. 9 milyon kişinin etkilendiği bu patlamanın etkileri hala devam etmektedir. Çernobil kazasının etkilendiği ülkelerden birisi olan Ukrayna’ya bu patlamanın faturası 352 milyar dolara mal olmuştur ve bu, ülkeminiz bütçesinin dört katı. Ukrayna Sağlık Bakanlığı kazadan sonra üçte birini çocukların oluşturduğu 3,5 milyon kişinin ciddi rahatsızlıklarla pençelediğini açıkladı.

Dünya Sağlık Örgütü bilim insanlarının araştırma sonucu rakamlarına göre ise Beyaz Rusya’da yaşayan kadınların yaşam süreleri 74 yıldan 58’eye inmış durumda. Bölgede kazadan 9 yıl sonrasında sakat doğan çocuk sayısı yüzde 20’lere ulaştı.

RTÜK Başkanı’nın kuryelik yaptığı iddiası sürüyor

RTÜK Başkanı Zahid Akman’ın ismi, Deniz Feneri Derneği’nden çekilen paraların sermayelerine aktarıldığı şirketlerden birinin yöneticiliğini yapması ve Almanya’dan ülkeye yapılan yasa dışı para transferinde kuryelik yaptığı iddialarıyla gündeme geldi. Daha önce Kanal 7’de çalışan ve 2005 yılında RTÜK Başkanlığı’na atanması ile AKP’ye yakın olan şirketinin yönetiminden ayrılan Akman’ın, Almanya’daki Deniz Feneri Derneği yolsuzluğu ile ilgili olarak bu ülkedeki ikametgahının da 2007 yılında Alman polisinin başlattığı operasyon kapsamında basılmış olduğu ve evinde bulunmadığı için Almanya’da aranyeri pozisyonunda olduğu belirtiliyor. İsminin yolsuzlukla ilgili yürütülen soruşturma geçmediğini ve Almanya’da kendisi ile ilgili her hangi bir takibatın bulunmadığını iddia eden Akman, soruşturmada isminin geçtiğinin kanıtlanması üzerine istifa edebileceğini dilendirmişti ancak, bunun kanıtlanmasına rağmen de bir türlü istifa etmeye yanaşmadı. Akman sonradan da kendisini kurtarmak için Ergenekon örneğini vererek, Ergenekon davasında da binlerce kişinin isminin geçtiğini belirtip, bunların suçu kanıtlanmadan suçlu sayılmadıklarını söyledi. RTÜK’te de Akman hakkında bir tavır alınmıyor, çünkü RTÜK üyelerinin çoğunluğunu da AKP’li üyeler oluşturuyor.

AKP’den ayrılan Şener, Fener yolsuzluğuyla ilgili AKP’yi topa tuttu

AKP’den istifa eden eski Başbakan Yardımcısı Abdüllatif Şener de bir programda yaptığı açıklamalarda Başbakan Erdoğan ve hükümetteki bazı önemli isimlerin Deniz Feneri davasında adı geçenlerle iç içe olduklarını ifade etti. Şener dava ile ilgili kararın Almanya’da verilmesine karşın, asıl failerin ülkede olduğunu ifade ederek, “Maalesef olayın üzerine gidilmiyor. Bu konuda en büyük görev hükümete ve sayın Başbakan’a düşüyor. Ancak gerek hükümet sözcüsünün, gerek bakanların, gerekse başbakanın bu konu ile ilgili açıklamaları, geçiştirmeye yönelik, kaçamak ifadelerdir” dedi.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Ergenekon, devleti oluşturan gericiilerin arasındaki çelişkinin yansımasıdır

Doğru ya da yanlış her değişiklik, değişmek istemeyenle bir mücadele süreci yaşayarak, taraflardan birinin kazanımına sonuçlanır. Eskiyle yeninin mücadelesi sadece ilericiler cephe ve doğrunun içerisinde yaşanmaz, aynı durum gerici ve yanlış içerisinde de yaşanır. İlerici ve gerici tüm toplumsal değişimler çelişki yasasına tabidir. Buna bağlı olarak her yapılanmada sınıf çıkarlarına uygun olarak birçok farklı görüş ve pratik önerme çatışması sürekli. Burjuvaziye tek tip olarak hayal etmek, her noktada fikir birliği olan bir sınıf olarak düşünmek yanlıştır. Burjuvazi, ezilenlere ve onların mücadele örgütlerine karşı mücadele ederken her düzeyde uygulanacak yöntemler üzerine sürekli bir tartışma ve çatışma yaşayarak bölünür.

Bu çatışmalar sadece fikir çatışması düzeyinde kalmaz, aynı zamanda iktidar mücadelesidir de. Bu mücadeleler dirençlere bağlı olarak dönem dönem şiddetle varan boyutlara ulaşır. Emperyalist ülkeler ve tekeller nezdinde Türkiye-Kuzey Kürdistan’da burjuvazinin onlarca defa değişik biçimlerde darbeler, suikastlar, cezalandırmalarla kendi içerisinde şiddetle dayalı iktidar mücadelesi yürüttüğü tarihte kanıtlıdır. Yan sömürge-yarı feodal ülkelerde egemenler arasındaki çelişki çok daha belirgin boyutlarda yaşanarak sürekli gündemde kalır. Aynı durum ezilenler açısından da aynıdır. Onlar da burjuvaziye devirmek için uygulamak istedikleri yöntemler üzerine farklı fikir ve pratik uygulamalar üzerinden ayrı ayrı tartışarak farklı görüşler sergilerler. İktidar sorununda, eskiyle yeni arasındaki mücadelede zora dayanan dirençler ortaya çıktığında, ezilenlerin saflarında da şiddetle dayalı mücadeleler yaşanmaktadır. Ki devrimci harekette bunun sayısız örneği yaşanmıştır.

Maoist komünistler ısrarla ‘halk içerisindeki çelişkiler banşıl yöntemlerle çözülür’ savunusu yapsa da, burjuva yöntemler ısrar eden anlayışlar sürekli çatışma yaşamaktadır. Ezilenlerin saflarında bu doğru anlayışın oturmaması önemli bir bilinç açıklığı gerektirir. Ezilenler cephesindeki hareketlerde yaşanan iktidar mücadelesinin banşıl olması gerektiği fikrini savunan Maoistlere bu konuda önemli görevler düşmektedir.

En özlü ifadeyle hem ezenler, hem de ezilenler cephesinde olsun birlik geçici, çatışma-mücadele sürekli.

Türkiye-Kuzey Kürdistan’da egemenler cephesinde emperyalist efendiler, burjuva-feodal çevrelerinde yaşanan Ergenekon tartışma ve kavgaları bunun yansımasıdır başka bir şey değildir.

Çok açık olarak şunu ifade edebiliriz. Nasıl ki bizde sürecin başından sonuna kadar tek araç, tek siyaset ve tek taktikle gidilemeyeceği doğruysa, hakim sınıflar da bizzatle kavgasında her dönem ortaya çıkan sorunlara karşı aynı araçla mücadele yürütmeyiz. Eskiye ve ihtiyaçlarına cevap vermeyen her araç ya eklemelerle yenileyerek sürece uyarlarsa ya da tümden değiştirerek yerine yenisi koyarlar.

Ergenekon, şimdiye kadar kullanılan araç ve bu araçların arka planındaki ideolojik yaklaşımların, emperyalistlerin direktifleri ve yine onların hakemliğinde sürece uyarlanmasını, sürecin dışında engel teşkil eden sınıf ve oluşumların törpülenmesi operasyonudur. Gelişen dünya koşullarında Türkiye-Kuzey Kürdistan’daki egemenlerin kendilerini yeni sürece göre şekillendirmeleridir. Kemalizm’in değişen dünya koşullarına göre ortaya çıkan sorunlara cevap vermeyen yanlarına müdahale edilmelidir. Emperyalistlerin, kompradorların, bürokratların, toprak ağalarının, ordunun ve hükümetin üzerinde anlaşıkları bir muhtabakatla ezilenlere ve örgütlerine dönük daha köklü saldırının hazırlık girişimleridir. Ergenekon’da bazı iş adamlarının, ordu mensuplarının, bürokratların, öğretmenlerin, gazetecilerin olması gerçeği dışlayan değil, tam tersine kanıtlayan bütünlüğü ifade eder.

Emperyalistler ve piyonlarının şimdiye kadar uyguladıkları yöntemler tüm bürokraside, orduda, eğitim alanında, basında, hükümette ve sayılabileceğimiz tüm alanlarda esasta hakimdir. Geline aşamada bu sistemi uygulayanların önemli bir bölümü pratikte ortaya çıkan tıkanıklıkları da dikkate alarak yeni bir konseptte anlaşmış durumdadır. Uzun yıllar sürdürülen değişim girişimleri esasta sonuç verip hakim hale geldiğinde bu sınırlar içerisindeki bir kesimi rahatsız etmektedir. Bu kesim kendi menfaatlerinin daha fazla zarar görmemesi adına eski yöntemlerde ısrar etmektedir. Ergenekon bu gerçekliğiyle emperyalist kamplar arası bir çatışma değildir.

Ergenekon nezdinde emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının eskisi ve yenisi nelerdi. Eski yöntem Kürtleri inkar ve imhaya çözmeye çalıştı, fakat gelinen aşamada bu yöntem ulusal hareketin verdiği kan bedeli kavgaya ve emperyalistlerin dönemsel-bölgesel politikaları nedeniyle değiştirilmek isteniyor. Yeni yöntem, sistemin çıkarttığı sorunları kullanarak sadece yansımasını yok edilebilmesi için oldukça uzun bir zamana ihtiyaç olması. Bazı atık maddelerin sadece yansımasını yok edilebilmesi için 210 bin ila 15,8 milyon yıl gerekli. Bu nedenle bu atıklar çok yüksek maliyetlerle kimi ülkelere satılıyor. Ülkemizde de yapılacak istenen nükleer santrallerin çıkartacağı radyasyonlu atıkların hükümetin nasıl yöneteceği kafalardaki en önemli soru işareti. Ayrıca AKP hükümetinin çökmesi olduğu “Nükleer Santrallerin Kurulması ve İşletilmesi” ile ilgili yasaya göre de ABD ve AB sürekli radyasyon yayayan atıklarını, ki bu atıklar toprağın büyük oranda kirlenmesine neden oluyor, ülkemizde gömülecek. Yani topraklarımız radyasyon çöplüğüne dönüştürülmekte. Bu radyasyonlu atıkların toprağa verildiği zarar sonucunda tarım alanlarının bitirilmesi noktasına kadar taşınması kaçınılmaz bir son olarak karşımızda duruyor.

Mersin’de yapılacak olan nükleer enerji santrali sadece orada yaşayan insanların sorunu elbette ki değildir. Çünkü santralde meydana gelebilecek en ufak bir sızıntı milyonlarca canlının radyasyona maruz kalmasına sebep olacaktır. Ayrıca önemli bir detay daha, santralin kurulması tasarlanan bölge önemli bir fay hattına da ev sahipliği yapmakta! Devletin 19 Ağustos depreminde içerisine düştüğü acizlik hatırlanırsa, olası bir felaketin nelere yol açabileceğini tahmin edin.

Dünya halkları nezdinde teşhir olan emperyalistler ve işbirlikçileri çok daha derin teşhir olmakta ve uyguladıkları politikalarla kitlelerin düşmanı haline gelmektedirler. Büyük fırsatların eşliğindeyiz. Örgütlenmeye yönelik bir kitle hareketi ortaya çıkmaktadır. Esas tali biçimin de şekillenen iktidarlara uygun tüm araçları rollerine uygun olarak ele alıp hiçbirini küçümsemeden örgütlemeye girişmeliyiz. Kitleleri karşı devrimcilere, ekonomistlere, reformistlere bırakmadan, geleceklere için somut sorunları üzerinden örgütleyerek seferber etme ve seferber olma görevimizi yerine getirelim.

Nükleer tehlikesi yine kapıda: Çernobil’i unutma!

Ülkemizde inşa edilecek ilk nükleer santralin ihalesi eylemlerle protesto edildi. İstanbul, Ankara, İzmir gibi birçok ilde gerçekleştirilen eylemlerde nükleer santrale izin verilmeyeceği belirtilirken, eylemlerde polis saldırısı ile gözaltına alınanlar da oldu. Daha önce Sinop olarak belirlenen, fakat sonrasında Mersin-Akkuyu’da kurulmasına karar verilen nükleer santralin inşaat ve işletimi için açılan ihalede Rus firması Atostroyexport, yerli ortağı Park Teknik ile birlikte, diğer 5 şirketin geri çekilmesi ile ihalede tek isim oldu. Ülkemizde 1960’lardan bu yana hükümetlerce dönem dönem dillendirilen nükleer santral projesi somut bir hal alamamıştı. Nükleer santral kurulmasına karar verilen Mersin-Akkuyu’nun adı bu alanda ilk defa 1974’te, CHP-MHP koalisyon hükümeti döneminde geçiyor aslında. Bu tarihte ABD ve İspanyol firmaları fizibilite çalışmaları yapmış ve 400 MW gücünde bir santral kurulması düşünülmüştü, ancak proje rafa kalktı.

O tarihte Maliye Bakanı olan Deniz Baykal nükleer enerji konusunda şöyle konuşmuştu: “Türkiye, orta ve uzun vadeli enerji ihtiyaçları için nükleer enerji üretimine yönelmek ve bu konudaki adımların bugünden atmak zorundadır. Nükleer enerji kullanımında radyoaktif atıklar önemli bir sorun olarak ortaya çıkıyor. Ancak bu atıkları biz değerlendirmeyeceğiz, nükleer tesisini kuran ülkelere geri vereceğiz. Deniz suyu dış soğutmada kullanılacağı için Akdeniz’de kirlenmeyecek.” Baykal nükleer enerjinin hükümet politikası olduğunu söyleyerek, “Devletin nasıl işleyeceği ortadadır. Alınmış kararlar vardır. Devlet belli ilkelere göre işler” demişti. Baykal’ın bu değerlendirmesinden on iki yıl sonra meydana gelen Çernobil faciası ise, ülkemizde de sürekli pembe balonlar şişirilen nükleer enerji konusundaki kaygıları iyice artırdı. Çernobil’in etkilerini gizlemek isteyenler ise, Çernobil yüzünden Karadeniz bölgesinde sıkça görülmeye başlayan kanser vakalarına rağmen, televizyon ekranlarında çaylarını yudumlayarak, halkı aldatmayı sürdürmek istiyorlardı. Oysa, Kara-

deniz kıyılarında Çernobil’den oldukça etkilenirken aradan geçen 22 yıla karşın bugün hala Karadeniz’de insanlar radyasyonun neden olduğu hastalıklardan kaynaklı yaşamını yitiriyor.

Bugünse, AKP hükümeti, emperyalist efendiler için devraldığı uşaklık hizmetinde, tıpkı Baykal’ın 74 yılında söylediği gibi, nükleer enerjinin ülke için gerekliliğinden dem vuruyor. Karşı çıkanları ise devlet politikası gereği eleştiriyor, hem de kabadayı tavırlarıyla. Kendisini ‘çevrecinin daniskası’ ilan eden Erdoğan’ın karnesinde, rant amacıyla talan edilen ormanlar, siyanürle altın aranması, toprağa gömülmesine göz yumulan zehirli vavriller gibi zayıf notlar bulunuyor. Üstelik bu ülkede 19 Ağustos depremi gibi büyük felaketlerin, üzerinde bulunduğumuz fay hatları dolayısıyla tekrar edilebilmesi ihtimali bulunuyor. Türk devletin böyleli felaketler karşısında ne kadar ‘hazırlıklı’ olduğu 19 Ağustos’ta ortaya çıkmışken, nükleer bir felaket karşısında ne oranda etkilenebileceğimizi kestirmek zor değil.

Şimdilerde emperyalist ülkeler, birbirleri ile olan mücadelelerinde kendileri için son derece karlı bir alan olan nükleer enerji santrallerini bağımlı ülkelerde inşa etme ve işletme yarışına girmiş bulunuyorlar. Nükleer santral ile enerji elde etme imkanının yanında nükleer silah elde etme gibi bir tehlike de söz konusu.

50 yıl önce, ‘saygısız, bedava elektrik’, ‘sonsuz elektrik’ olarak lanse edilen ve bütün dünyayı kaplayacağı varsayılan nükleer santrallerden, bugün hızlı bir kaçış vardır.1974 yılında Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (IAEA)’nın hazırladığı bir rapora göre; 2000 yılında dünyada 4500 adet nükleer santral olacaktı. Oysa bugün dünya çapında santral sayısı 450-500 civarlarında.

Nükleer enerjinin elde edilmesi ve zararları

Dünyada elektrik üretiminin %17’si 450 nükleer santralden sağlanmaktadır. Ülkemizde ikinci inşa edilmesi çalışmalarına girilen bu nükleer

Tarımdaki yıkım politikaları devam ediyor

1980'lere kadar tarımda büyük oranda kendi kendine yetebilen 7 ülkeden birisi olan ülkemiz, uygulanan IMF, Dünya Bankası ve AB imalatı politikaları, tarım ürünlerinin büyük bölümünde dışa bağımlı hale gelmiş bulunuyor.

Ülke ekonomisinde 1963'ten itibaren girilen planlı 'kalınma' dönemi ile 1960'lı yılları ortalarından itibaren sınırlı düzeyde de olsa modern girdi kullanımı ile tarımda belirli bir verimlilik artışı yaşanmıştır. Bu dönemde ulusal ve uluslararası sermayenin menfaatleri doğrultusunda destekleme politikası gündeme getirilmiştir. 1932 yılında buğdayla başlayan destekleme uygulaması, 1950'li yıllarda tahıllar, tütün, şeker pancarı ve haşhaşla sınırlı sürdürülürken, 1960'larda Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri (TSKB)'nin alım-satım ve dönüştürmesini yaptığı ürünlerin önemli bir bölümü destek kapsamına alınmıştır. 1969 yılında desteklenen ürün sayısı 17, 1970'lerde ise 22'ye kadar çıkarılmıştır. Fakat 1970'lerin sonlarına doğru değişen ulusal ve uluslararası sermayenin ihtiyaçları, önceki dönem uygulanan bazı politikaların saf dışı edilmesini beraberinde getirmiştir. Bu doğrultuda IMF'nin hazırlamış olduğu ve halk kitlelerini ekonomik bir kısıca alacak olan 24 Ocak 1980 kararları yürürlüğe konmuştur. Bu kararlar, diğer halk kesimlerinde olduğu gibi küçük ve orta ölçekli üretici köylüde de hatırı sayılır yeni bir yıkımı beraberinde getirmiştir.

1980'lere kadar önemli göçlerin yaşanmadığı köylük bölgelerde, 1980'de Süleyman Demirel ve Turgut Özal dönemi ile birlikte kendisini daha da yakıcı şekilde hissettirmeye başlayan emperyalist güdümlü politikalarla, tarımda yıkım süreci de hızlandırılınca, köylük bölgelerden kentlere adeta bir akın başlamıştır.

Demirel'in başbakan olduğu dönemde müsteşar olarak atanan Turgut Özal'ın aldığı yeni bir ekonomik program hazırlama görevi çerçevesinde, IMF tarafından hazırlanmış olan program 24 Ocak 1980'de kamuoyuna açıklanmıştır. IMF'nin istekleri doğrultusunda hazırlanan bu program emperyalizmin hareket alanını daha da genişletmiştir. Hazırlanan bu programla, tarım ürünlerini destekleme alım uygulamaları sınırlandırılarak, tarıma büyük darbe vurulmuş, tarım sektörü ve üretici köylü hale getirecek olmasındır ki, bu, bugün AKP eliyle zirveye taşınmaktadır. IMF tarafından dönem hükümetlerince önu iyice açılan ithalat, tarımda köylünün-çiftçinin belini büküştür. Kullanacağı tohumdan gübreye, köylünün-çiftçinin ne ekeceği, ne kadar ekeceği, ondan ve ülke ihtiyaçlarından bağımsız bir şekilde emperyalistlerce karar kılınır bir hal almıştır. İthalatta sınırları IMF istekleri doğrultusunda sınırsız duruma getiren Demirelli, Özallı dönem hükümeti ayrıca dış ticareti serbestleştirerek, yerli ve yabancı sermayeye tüm alanları açmıştır. Özellikle yabancı sermayeye karşı ülkeyi at koşturulacak başıboş alana çeviren 24 Ocak kararları ile dönem hükümeti, bugün AKP hükümetinin "babalar gibi sattığı özelleştirmelerin de 'siftahını' yapmıştır. Bu kararlar sonrasında kamu işletmeleri kendi haline bırakılarak gözden çıkarılmıştır.

80'de uygulanan 24 Ocak kararlarının en önemli darbelerinden birisi de ülkeyi tam anlamıyla ithalata bağımlı hale getirecek olmasındır ki, bu, bugün AKP eliyle zirveye taşınmaktadır. IMF tarafından dönem hükümetlerince önu iyice açılan ithalat, tarımda köylünün-çiftçinin belini büküştür. Kullanacağı tohumdan gübreye, köylünün-çiftçinin ne ekeceği, ne kadar ekeceği, ondan ve ülke ihtiyaçlarından bağımsız bir şekilde emperyalistlerce karar kılınır bir hal almıştır. İthalatta sınırları IMF istekleri doğrultusunda sınırsız duruma getiren Demirelli, Özallı dönem hükümeti ayrıca dış ticareti serbestleştirerek, yerli ve yabancı sermayeye tüm alanları açmıştır. Özellikle yabancı sermayeye karşı ülkeyi at koşturulacak başıboş alana çeviren 24 Ocak kararları ile dönem hükümeti, bugün AKP hükümetinin "babalar gibi sattığı özelleştirmelerin de 'siftahını' yapmıştır. Bu kararlar sonrasında kamu işletmeleri kendi haline bırakılarak gözden çıkarılmıştır.

24 Ocak Kararları

1980 yılında uygulamaya konan bu kararlarla artık ülkemiz tarımı hızla gerilemeye başlayarak, köylü-çiftçi bugün getirildiği felç durumu sürecine sokulmuştur. Uygulanan "tarım reformu" ile tarım ürünlerinde destek miktarları düşürülürken, tarım kredisi faizleri yükseltilmiştir. Desteklemeye konan ürün sayısında azaltmalar yapılmış ve 1980'de 22 olan destek verilen tarım ürününü sayısı 1990'a gelindiğinde 10'a kadar düşürülmüştür. Dünya Bankası ve IMF'nin istekleri doğrultusunda kamu sektörlerini küçültmek için tarım sektöründe faaliyet gösteren kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi gündeme getirilmiştir. Tarımda ithalat önemli oranda artış gösterirken 1984'de gıda ürünlerinin ithalatına yönelik aşağı çekilen vergi ve harçların ardından

1980'lere kadar önemli göçlerin yaşanmadığı köylük bölgelerde, 1980'de Süleyman Demirel ve Turgut Özal dönemi ile birlikte kendisini daha da yakıcı şekilde hissettirmeye başlayan emperyalist güdümlü politikalarla, tarımda yıkım süreci de hızlandırılınca, köylük bölgelerden kentlere adeta bir akın başlamıştır

bazı tarımsal ürünlerin ithalatı önemli oranda yükselmiştir. 1980'de 7 milyar 909 milyon dolar olan ithalat, 2001 yılına gelindiğinde 40 milyar 508 milyon dolar olmuştur. İhracatta yaşanan, ithalata göre devde kulak kalan artış ise, bazı kaynaklara göre son 25 yılda yüzde 53 oranında bir artış gösterirken ithalat artışı ise yüzde 5 bin 322 olarak gerçekleşti. 1989'da gelinen durumda bakıldığında 1977'deki satın alma gücü nerede ise yanya indirilmiştir.

1999-2002 yılları aralığında çiftçilerin uğradığı yıllık zarar toplamı 4 milyar doları bulmuştur. Gübre ve zirai mücadele ilacı kullanımı %25-30 oranında azalmış, tarım ürünleri fiyatı %40 düşmüş, tarım kredisi kullanan çiftçiler gelirdeki düşmeye bağlı olarak borçlarını ödeyememiştir. Tarımda yaratılan çöküşle kırsalda yaşamayacak duruma getirilen köylüler, artık zorunlu bir şekilde kentlere göç etmeye başlamışlardır. 1923-1950'lerde nüfusun yüzde 80'inden fazlası köylerde yaşamaktayken, bugün bu oran yüzde 35'lere düşmüştür.

AKP hükümetinin vaatleri!

Seçimler öncesinde meydanlarda köylüye-çiftçiye birçok vaatlerde bulunan AKP, 2002'de aldığı koltuğun keyfini çıkartarak, emperyalist ihtiyaçları karşılama çabası içerisinde girdi. Tarımda desteğin her bölge ve her ürün için ayrı projeler kapsamında ele alınacağını vaat ederken var olan tarımsal ürün destek kapsamı içerisinde olanlara destekleri oldukça düşük tuttu. 2009 yılı için açıklanan destek raporuna bakıldığında birkaç kurusu geçmeyen zam rakamları yer aldı. Gübre, mazot, tohumluk ve ilaç gibi üretim maliyetlerini azaltacağını vaat eden AKP'nin hükümet olduğu 2002'de 1.098 TL olan mazot fiyatı 2008 (mayıs) 3.150 TL olmuştur. Gübre fiyatlarında ise artışlar; Amonyum Nitrat (kireç oranı yüksek topraklarda uygulanan gübre çeşidi) için 2002 yılında 179.859 TL iken 2008 yılında 550.000 TL, Amonyum Sülfat için 2002'de 163.174 TL iken 2008 yılında 670.000 TL olmuştur. Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nin verilerine göre ise son bir yılda mazot, tohum, gübre, ilaç gibi temel girdilerin fiyat artışı yüzde 98'e ulaştı. Enflasyonun 3-4 kat üzerinde artış gösteren mazot, gübre gibi temel girdiler uygulanan yanlış uygulamalar neticesinde üreticilere faturası oldukça yüklü olmuştur. Bu politikalar üreticilere, pamukta 2004 yılı için

TARIMA 'DESTEK' KOMEDİSİ

Tarımsal Destekleme ve Yönlendirme Kurulu tarafından birçok ürün için belirlenen destek primi, 2009 yılı için, 1 YKr oldu. Tarımda yapılacak ürün desteklerinin prim rakamları Bakanlar Kurulu'na sunulduktan sonra Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girecek. Bakanlar Kurulu'na sunulan rapora göre; yağlık ayçiçeği, kütülü pamuk, soya fasulyesi, kanola, aspir, zeytin yağı ve çeltiği 1 YKr'lık zam yapılacak. Dane mısır desteği ise 2 yeni kuruş artırılarak 4 yeni kuruşu çıkarıldı. Desteklerde en büyük artış ise, yüzde 100 ile kimyevi gübrede yapıldı. 2008 yılı için dekar başına 3 YTL olarak belirlenen kimyevi gübre

824 trilyon, buğdayda 960 trilyon, kırmızı ette besicaye 700 trilyon zarar olarak dönmüştür. Sadece bu üç ürün-deki toplam kayıp 2.5 katrilyon olmuştur. Bu tutar AKP hükümetinin 2004 yılında tarıma verdiğini ifade ettiği 2.9 katrilyonluk desteğin %86'sını yok etmiştir. Trilyonlarca zarara sokulan, ekim alanları oldukça daraltılan pamuk üretimi de AKP sayesinde bitme noktasına gelmiştir...

Tütün ve şeker kotalarını kaldıracağını bu kanunları "yırtıp atacaklarını" söyleyen AKP, hükümete geldiğinde tütünün, şekerin adını telaffuz etmekten kaçınmıştır. DSP-MHP-ANAP hükümeti döneminde çıkarılan tütün ve şeker yasası AKP'ce de desteklenerek yaşanan çıkışından buyana şeker pancarı üretiminde 18 milyon tonluk üretim kapasitesi 11 milyon tona genişletirken, 175 bin üretici üretimden uzaklaştırıldı. Keza tütün için-de geçerli olan bu durum sonucunda 583 bin tütün üreticisinden sadece 210 bini bugün şu ya da bu düzeyde üretim yapmaya devam etmektedir. TEKE'lin si-gara bölümünün özelleştirilmesi ve yabancı sigara ttekellerinin tütünlerini dışardan getirmeleri, Amerikan tütününün ekimini teşvik etmeleri, yerli tütün üretimini ve yerli tütün üreticisinin sayısının daha da azalacağına işaret ediyor.

Ülkeli IMF ve Dünya Bankası'nın boyunduruğundan kurtaracağı yalanlarının savuran AKP, AB ve ABD'nin uşaklığı misyonunu çok iyi oynamıştır. IMF'nin 24 Ocak Kararı ile ülkede önünü açtığı ithalatı son hız arttırmıştır. 2002 yılında 50.832 milyon dolar olan ithalat 2005'de 116.537 milyon dolar olmuştur. Bazı kaynaklara göre ise 2004 yılında ithalat 2002 yılına nazaran yüzde 44 artarken, ihracattaki artış yüzde 29 olmuştur.

Uygulanan bu politikalarla ülkemizde tarım yapabilenlerin bir oranı ile birlikte ekilen tarım arazisi alanı da düşüş gösterdi. 2002 yılında 18.123 milyon hektar olan tarım arazisi, 2003 yılında 17.549 milyon hektara düşmüştür. 2003 yılında 572 bin hektar arazide ekim yapılmamıştır. Tarımsal üretimde meydana gelen bu yıkım ve küçük-orta ölçekli üretici köylünün adım adım üretimin dışına doğru itilmesi, ülkemizde milyonları oluşturduğu işsizler ordusuna yeni neferler eklerken, yoksulluk ve açlığı da yaygınlaştırıyor. Uluslararası ttekellerin ve ülkemizdeki taşeronlarının bu topyekün, örgütlü ve planlı saldırıları, mevcut durumda köylü kitlelerinin güçlü bir örgütlülüğe sahip olmaması, üretici köylünün mücadelesini diğer halk kitleleri ile birleştirecek bir öncü gücün kendisini hissettirememesinden ötürü rahatlıkla vücut bulabilmektedir. Bu saldırıların önüne geçilmesi, ülkemizin ve halkın geleceğinin güvenceye alınmasında önemli bir eşiği oluşturmaktadır. Ki bunun da yolu yok-sul ve orta ölçekli üretici köylülüğün mücadelesinde temel bir mevzi haline gelecek güçlü bir sendikal örgütülüğün yaratılması, bu mücadelenin diğer halk kitleleri ile ortaklaştırılması ve elbette iktidar olgunun merkeze oturtulmasıdır. Seçenekler açıktır: Dur demek ve durdurarak bizlerin söz sahibi olduğu bir gelecek için mücadele etmek ya da "durmak yok, yola devam" diyen emperyalizme ve taşeronlarına boyun eğerek her geçen gün daha da yoksullaşarak sefaletle sürüklenmek! Hakim sınıfların ve emperyalist güçlerin seçimleri net. Halkın seçimi de net olmalıdır.

aldığı yüzde 100'lük zamlı hükümetin zam gözdesi oldu! Tarımsal Destekleme ve Yönlendirme Kurulu'nun 2 Eylül 2008'de yapılan toplantı sonucunda çıkan kararlarda, geçen yıl olduğu gibi, çay üreticisine ise kilo başına 11.3 yeni kuruş, patates sigilli telif edici ödemesi dekar başına 110 YTL olacak. Hayvancılıkta da "hayvan başına ödeme sistemi" yeniden uygulanacak. Birim destek miktarları Bakanlar Kurulu tarafından belirlenecek ve 2009'da kuru yonca ve kuru silajlık mısır da destekleme kapsamına alınacak. 2009 yılı için belirlenen mazot yardım desteği ise yüzde 10-15 oranında.

Emrah CİLASUN

emrah_cilasun@hotmail.com

Bu ne kötü "talih"tir?

Bu ne menem "alın yazısı"dır?

Bu ne bitip tükenmez bir sınıf uzlaşması arayışdır?

Yaşanan trajedik hezimeler yetmedi mi?

Enver Paşa'ya karşı Mustafa Kemal'in yanında saf tutan Mustafa Suphi ve yoldaşlarının, adeta, bir koyun sürüsü gibi boğazlanmalarından ne öğrendik?

1950'de, CHP'ye karşı Demokrat Parti'nin seçimleri kazandığı gün, ellerine Türk bayrağı alıp, "Yaşasın, ülkeye demokrasi geldi" diye haykıran, daha sonra 1951'de, Sansaryan Han'ı boylayıp işkenceden geçiren TKP'ilerden ne öğrendik?

1960'da, Demokrat Parti'ye karşı ve 1971'de, Adelet Partisi'ne karşı ordunun yanında durup, darbelerin ardından da, ilk silleyi gene ordudan yiyen Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli'lerden ne öğrendik?

12 Eylül'ün ardından, Kenan Evren'e karşı Turgut Özal'ı desteklemekle ağır bir bedel ödeyen tüm devrimcilerden ne öğrendik?

Hatta ve hatta, Kaypakkeya camiasından bakacak olursak, 12 Eylül'e karşı en geniş ittifakı öneren, Erbakan'ın MSP'sini Milli Burjuva ilan eden ve nihayet Komprador Bürokrasi'nin temsilcilerinden İşçi Partisi'nde soluğu alan Aslan Kılıç'tan ne öğrendik?

Keza o dönemde Kılıç'ın fikirlerini kanından seslendiren Muzaffer Oruçoğlu'ndan ve "eski tüfekler"imizin bazılarından ne öğrendik?

Türk hakim ulus şovenizmine karşı, proleter enternasyonalizmi değil, Kürt milliyetçiliğine sarılıp, Kürt kompradoru olmaya hazır siyasetçilerin peşine takılıp, oralarla ümit arayan onca insanımızdan ne öğrendik?

AB'nin Lonca finansmanlarıyla, Sünniliğe karşı Alevi mezhebini yücelten, yerelcilği keşfedip, Dersimcilik yapan onca insanımızdan ne öğrendik?

Maalesef Türkiye devriminin tarihi, ehvenişer arama tarihidir.

Ve hepimiz biliyoruz ki, bu tarihçede, eğilip bükülme-yen bir tek İbrahim Kaypakkeya'dır. Mızrak gibi, devrim tarihimizin ortasına saplanmıştı. O mızrağı altından değil, gerisinden hiç değil, ilerisinden ve tabii üstünden gidilmesi gerekirdi ki, bugün münakaşa ettigimiz sorunlarla, en azından bu sorunların çarpışlığı ile uğraşmayı olalım.

Bakın; size bir örnek: "Sosyalist çalışmanın temelini Mustafa Suphi ve arkadaşları attı. Onların eksikliklerini TİP giderdi. TİP'in eksikliklerini Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkeya, onların eksikliklerini de Abdullah Öcalan giderdi. " (1)

Bu alıntının, adları peşpeşe sıralamasının mekanikliği ve sıralanan adlar ve örgütlerin, adeta, mikserde dolulmuş sebze parçacıkları andıran hali üzerinde durmayacağım. (2)

Burada çok daha önemli bir hususa dikkat çekmek isterim.

Yazar, Öcalan'ın ismini neden telafuz etmektedir? Bu sorunun cevabını bulmaya çalışalım.

Gelin, Abdullah Öcalan'ın Bir Halkı Savunmak adlı kitabının kimi sayfalarında küçük bir ufuk turuna gıkalım. Gerçi yazanımız Öcalan'ın, Kaypakkeya'nın hangi eksikliklerini giderdiğini söylemiyor ama, biz, ilk önce Öcalan'ın, Kemalizm hakkında ne dediğine bir bakalım.

"Atatürk yönetici elit için bir değer olarak hep anılır. Ama Atatürk'ün de sorunlara bir yaklaşımı vardır. Mutlaka toplumsal anlamını esas alır, mutlak ezilmesi gerektyorsa ezer, yok başka bir tür yaklaşım gerektyorsa o tavrı sabaha kadar yatmadan düşünür ve gerekeni yapardı. Böyle bir önder olduğundan kimse kuşku duymazdı. Kaldı ki, 'örgütlük benim karakterimdir' diyen bir kimliğin, sözde devleti kurtarmak adına onu tarikatçılarla paylaşmayaçağı açıktır. Ne kadar büyük bir Türk ulusçuluğu olsa da, Kürtleri anlamaya çalışırdı. Özgürlük karakteri gereği bir hal çaresi bulurdu. Bundan şüphe edilebilir mi? İsyancılar öncesinde defalarca bu ihtimalden bahsetmemiş midir?... " (3)

Peki, Öcalan'ın İttihatçı milliyetçilikle Kemalizm'i mukayese ettiği şu cümlelere ne buyursunuz?

"Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Mustafa Kemal önderlikli hareketin milliyetçiliğe yaklaşımı farklıdır. Anadolu kültür uygarlıklarını kendine esas alan, Sümerlerden Hititlere kadar gelmiş geçmiş Anadolu uygarlıklarına dayalı bu milliyetçiliğin Kültür milliyetçiliği veya Anadolu yurtseverliği demek mümkündür. Mustafa Kemal bu farklı milliyetçi anlayışların farkındadır... Bu milliyetçiliğe veya yurtseverliğe ırkçılık demek mümkün değildir. " (4)

Ya da Kemalizm'e atfedilen şu tahlile ne demeli?

"Saltanat ve hilafete son verip Fransız cumhuriyet modelini rehber edilen Mustafa Kemal önderliği, aslında ciddi bir siyasal devrim gerçekleştirilmiştir. Kökleri binlerce yıl ötesine giden hanedanlık ve dinsel-lik üzerine kurulu devlet yapısını yıkıp cumhuriyet ilan etmek çok ciddi devrimci bir pratiktir... " (5)

Haksızlık etmeyelim. Öcalan'ın Kemalizm'e bakışına yön veren onun, burjuva devrimleri nasıl önemseddiği ile alakalıdır. Ve Öcalan'ın fikirleri düşünce sistemiyle tamamıyla bir ahenk içersindedir. Sözü tekrar Öcalan'a bırakalım.

"Devrim tanımlamalarını yeniden gözden geçirmek, kriz süreçlerini demokratik eğilim lehine çözmek açısından önem taşımaktadır. Avrupa devrimlerini genel olarak 'burjuva devrimleri' olarak değerlendirmek, marksizmin dar sınıf yaklaşımının bir ürünüdür; proleterlik yapalım diye adeta burjuvaziye sunulmuş bir

hediyedir. Bunda şüphesiz diyalektik materyalizmin dogmatik yorumunun büyük etkisi vardır... Kendimin de yoğun etkisini yaşadığım bu dogmatizmi aşmaktan, gerçeğin olağanüstü zengin içeriğini çözümleyemeyiz. " (6)

Burada Öcalan, bir meta ideolojisi olan Demokrasi'yi sadece kutsamakla kalmıyor, sol bir üslup kullanarak, Marksizm'in bütün bir burjuva devrimleri hakkında yaptığı kapsamlı tahilli boşu çıkartığını sanıp, toplumsal üretimi ister, Kürdistan'da isterse, Türkiye'de şahsen gasp eden Kürt burjuvazisi ile Türk burjuvazisi arasında kurulmasını arzuladığı yeni bir ittifakın, dolayısıyla burjuva demokrasisinin, teorik zeminini inşa ediyor. Kürdistan'ın, kendi kimliğine sahip, yeni kompradoru olmak isteyenlerinin, sihirli sözcüğü ya da parolası demokrasi oluyor.

Öcalan'ın, Kaypakkeya'yı değil ama, aslında kendisini ilerlettığını bilen yazar, bu parolaya derhal karşılık veriyor:

"Doğru; Türkiye'de faşizm var ve insanlar hala görüşlerinden, farklılıklarından dolayı baskı görüyor, hapsediliyor ya da katlediliyor. Ama Türkiye ekonomik bakımdan ilerlediği için faşizmin temelleri sarılmaktadır. Demokrasi Türkiye toplumunun ezici çoğunluğunun ortak talebi haline gelmiş bulunuyor. Tekeldi burjuvazinin önemli bir kısmı bile artık demokratikleşmeden yanadır. Bu koşullarda büyük bir demokrasi cephesi örgütleyerek faşizmi altmek ve yeni demokratik sosyalizmin koşullarını hazırlamak mümkündür. Neden kendimizi hapsederek meydanı gerici partilere bırakalım? " (7)

Alıntıdaki, sosyalizm sözcüğü, yazanın, kendi ayıbını kapatmak için kullandığı bir peçe işlevini görmektedir. Aslında bu alıntı, "faşizmi devirmeye çalıştım olmadı, şimdi hakim sınıflar bile demokrasi için kolları sıvamışken ben de, onların peşine takılmayalım" diyor. Bu, uluslararası komünist hareketten miras kalan ve tabii Türkiye devrimci akımlarınca da devralınan, "faşizm varsa devirim yoksa devirmem" çizgisidir. Halbuki, faşizm ile burjuva demokrasisinin arasında niteliksel değil niceliksel bir fark vardır. İksinin de özü, burjuva diktatörlüğüdür. Bu ikisi arasında niteliksel bir fark olduğu iddia edilmeye başlanırsa, bu tespit yanlış olmakla kalmaz aynı zamanda, tıpkı 30'lar ve 40'larda olduğu gibi, sonu felakete varan sınıf uzlaşmacılıktan da yolu döşenmiş olur. Ve kaçınılmaz olarak, ideolojik açıdan milliyetçiliğe, siyaseten de banşçıl veya şiddete dayalı ekonomizme sapılır.

Öcalan'ın, Kaypakkeya'yı değil ama, yazanımızı ilerlettğini çok açıktır. Tabii i fonksiyonel olarak aralarında bir fark da vardır. Öcalan, otuz senelik hareketini sisteme daha sıkı entegre etmenin arayış içerisinde üst ligde oynamaktadır. Yazanımız ve onunla hareket edenler, mahalle muhtarlık seçimlerini dahi kazanamayacaklarını çok iyi bilmektedirler. Anlaşılan kendilerine biçtikleri misyon, Kaypakkeya'nın defterini kapatanlar olarak tarihe geçip, hasmını tevaccühünü kazanmaktır.

Teveccühü kazanılmak istenen burjuvazi ise, mesela, Kaypakkeya ile Öcalan arasındaki niteliksel farkı çok daha nesnel yapmaktadır.

"Abdullah Öcalan ideolojik formasyonu zayıf biri. Ama Türkiye'de o dönemde İbrahim Kaypakkeya diye ideolojik formasyonu çok güçlü biri vardı. Eğer Kürt hareketi düşünce anlamında onun gibi radikal bir kadronun kontrolünde olsaydı, Türkiye'de çok sıkıntı yaşanırdı. Onunla mücadele etmek zorlaşırdı." (8)

Yukarıdaki değerlendiren bir sürü meseleyi ihtiva etmekte ve üzerinde tartışılmasını gerektirmektedir. Fakat burada konumuz açısından bakılacak olunursa, bu tespit, tersinden okunduğunda, sadece bizim yazanımızın çarpışlığını ortaya koymakla kalmıyor aynı zamanda, onun, içinden çıkıp geldiği çevrenin, Kaypakkeya'dan sonra, yaklaşık otuz senedir oluşturduğu siyasal/ideolojik zemini de sorguluyor.Lenin'in şu sözlerini hatırlayarak yazımızı noktalayalım. "Opörtünizmin siyasal içeriği ile sosyal şovenizmin siyasal içeriği değildir. Sınıf işbirliği, proletarya diktatöryasından, devrimci eylemden vazgeçme, burjuva yasallığının çekincesiz kabulü, proletaryaya güvensizlik, burjuvaziye güvendir. " (9)

Maalesef, Lenin bahsettiği opörtünizm ve onun burjuvaziye duyduğu güven, Kaypakkeya camiasını da çoktan sarmalına almıştır. Dolayısıyla herkesin serinkanla düşünmesinde fayda var. Yazanımız ile birlikte hareket eden Oruçoğlu'nun, iki sene evvel bir sempozyumda, proletaryanın iktidarı ele geçirmesini, ağaca tırmanan şempanzenin kıcın görünmesine benzetti, alay konusu yapması, herkesin pek beğenisini kazanmıştı. Hep birlikte üzerine gülünmüş ve hep birlikte alkışlanmıştır.

Şimdi, artık sorma zamanı geldi.

Anlayamadım?!

Kimin "kıcı gözüküyor" demişdiniz, efendim?

- 1-Kemal Kutan, "Yeni Sentez", 9 Ağustos 2008, yenisentez.org
- 2- Mustafa Suphi'yle Yoldaşlarını Kim Öldürdü adlı kitabı ve Devrimci Demokrasi'de yayınlanan " 1968 ve Marksizm'de Kopus" adlı makaleyi meraklısına öneririm.
- 3-Abdullah Öcalan, Bir Halkı Savunmak, Weşanen Mezopotamya, Köln, 2004, S. 327
- 4- Age, s. 377-378
- 5- Age, s. 379
- 6- Age, s. 73
- 7-Kemal Kutan, "Neden Açık Çalışma", 26 Ağustos 2008, yenisentez.org
- 8- Neşe Düzel'in Avni Özgürel ile yaptığı söyleşiden. Bkz. Radikal, 27 Ekim 2003.
- 9- Lenin, Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky, Bilim ve Sos-

analiz

ACIMASIZ PİYASA

Evlatlarını yutuyor

Özel mülkiyeti kendisine kible edinmiş olan dünya ekonomisi, yeni bir ekonomik kriz dalgası ile karşı karşıya. Kapitalist sistemin çürüme, can çekişme evresini ifade eden emperyalizm, bütün acımasızlığı ile 'evlatlarını' yemeye devam ederken, sermayenin tekel-lerde yoğunlaşması süreci de olağanca hızıyla ve sancılı bir şekilde yol alıyor. "Piyasalar acımasızdır. Değer yaratan şeyleri ödüllendirir, değer yaratmayan şeyleri ise gözden çıkarır ya da cezalandırır. Konunun kişisel bir yönü yoktur. Görünmez el görünmez olduğu kadar çevresini de görmez. Tuttuğu yolda dümdüz ilerlerken, kimin sırtını sıvazladığını, kimin çenesine yumruk indirdiğini bilmez ve buna aldınış da etmez" diyordu Thomas Stewart. Evet, "acımasız piyasalar" bu kez çevreyi değil, doğrudan merkezin, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin tepesine çöreklenmiş olan ABD'nin çenesine yumruğunu attı. 158 yıldır kendisine hizmet eden, özel mülkiyeti kutsayan ve kitlelere yayan ABD'nin en büyük 4. yatırım bankası olan Lehman Brothers'la başlayıp 16 bankayı ve sayısız orta ölçekli işletmeyi devirerek "dümdüz yolunda" ilerlemeye devam etti. Elbette şimdilik.

Ne var ki "acımasız piyasalar"ın direksiyonuna geçtiği bu ekonomik silindirin, emperyalist-kapitalist zincirlere vurulmuş dünya ekonomisinin üzerinden geçeceği biliniyor ve malum "yumruk"lar bekleniyordu. Zira özel mülkiyete dayanan kapitalist sistemin dünya ekonomisine yön verdiği süreçlerde, sanayileşmesini tamamlamış olan ülkeler üretim düzeylerini büyük oranda arttırmış, iç pazarın 'doğun'luğa ulaşması ve daha fazla kar etme karakteristik özelliği bu kapitalist ülkelere, henüz bu evreye ulaşamamış olan ülkelere meta ihraç etmeye sürüklemiştir. Meta ihracının üst boyutlara tırmanması ve bu ihraçtan elde edilen sermaye birikiminin patlama düzeyine ulaşması, finansal sermayenin sanayi sermayesiyle birleşmesi, finanskapitalin tarih sahnesindeki yerini alması ve emperyalizmin boy göstermesi ile meta ihracının yanına bir de sermaye ihracı eklenmiş ve bu süreçten itibaren sermayenin ihraç edildiği ülkeler giderek bağımlı hale gelmiştir. Emperyalizmin meta ve sermaye ihraç ederek sömürgesi ya da yarı sömürgesi haline getirdiği ülkelerin, sermaye ve meta ihracının tamamını kabul edebilecek gerçeklikte olmaması ile birlikte emperyalist devletlerin, birbirlerinin sömürge ve yarı sömürgelerini ele geçirme arzusu içerisine girmeleri, I. ve II. emperyalist paylaşım savaşları ile sonuçlanmıştı. Dünyayı bir pazar olarak paylaşan emperyalist tekel-ler, gelinen durumda dünya pazarını metaller ve sermaye ihraçları ile boğmak üzer-ler. Bu durum; tekel-lerin "kardeşliği"nin bozulmasını, tekel-lerin birbirlerini yutmalarını zorunlu kılmaktadır. Bu süreç doğa-lında emperyalist-kapitalist sistemin, "evlatlarını" da yutması ile sonuçlanmaktadır. "Birçok kurdun sahip olduğu eşek, sonunda bir kurt tarafından yenilir"; işte emperyalist-kapitalist dünya ekonomisinin telefesi ve ilerleme politikası budur.

Krizin anatomisi

Dünya ekonomisi son 30 yıldır sık sık yaşadığı ekonomik kriz-lerle teklıyor. Kimi zamanlar tek tek ülkelerle sınırlı kalan bu ekonomik krizler, kimi zamanlar ise -bugün olduğu gibi- tek bir ülkede patlak vermesine karşın bütün dünyayı sarıp sarmalar. Kuşkusuz ki bugün esasta dünyanın belli başlı bazı ülkelerinin ekonomilerinde başgösteren ekonomik krizler bütün dünyaya tesir etmektedir. Öyle ki, ABD'nin hapaşırması, dünyanın birçok ülkesinin grip olmasına yetmektedir. Bu duruma neden olan temel olgu ise kapitalizmin en üst aşaması olan emperyalizmin bugün dünya sahnesinde olmasıdır. Dünyayı bir ahtapot gibi sarıp sarmalamış olan emperyalist güç-ler -emperyalizm-, dünyanın hemen hemen tüm ülkelerini ve ekonomilerini kendi menfaatleri için birbirine bağlamış vaziyettedir. Ayn Rand'ın ifadesi ile; "Kapitalizmin dış politikası-nın özü serbest ticarettir; yani ticarete konulan duvarların, korumacı gümrüklerin (...) kaldırılmasıdır..."

Böylesi bir dünya ekonomisi gerçekliğinde, geçtiğimiz ay ABD piyasalarında patlak veren ve tüm dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz, emperyalist-kapitalist sistemin bağrında hatırı sayılır yaralar açacak gibi görünüyor. ABD'nin bütün dünya ülkelerine, devletin piyasaya müdahalesini sınırlamalarını öğütlediği bu tarihsel kesitte, ABD'nin kendisi de batmak ile yüz yüze olan kuruluşlara halktan topladığı milyar dolarları kullanarak kurtarmaya çalışmakta, bunun mümkün olmadığı yerlerde onlara el koymakta veyahut da onların batışını izlemektedir. Başka bir ifade ile ekonomisinin tamamının büyük darbeden büyük yaralar almadan kurtulabilmesi umudu ile çırpınmaktadır. Bu doğrultuda 700 milyar dolarlık bir fon oluşturan ABD, batma tehlikesi ile yüzyüze olan dünya 'dev'i işletmele-re-sermaye kuruluşlarına hayat üfleme-yi amaçlıyor. Ancak ülkedeki artan işsizlik, yatırım ve tüketim harcamalarının hızla azalması, yüksek riskli konut kredilerinin havalarda uçuşması, ülkenin dev kuruluşlarının birbirinin ardı sıra astronomik zarar bilançoları açıklamaları, iflas etmeleri, kendilerini satışa çıkarmaları üzerine bina olan krizin öyle kolay atlatılacak türden olmadığını ABD yetkilileri de itiraf etmektedirler. ABD Başkanı Bush'un, "Büyük bir ekonomik krizin içerisindeyiz" sözleri, yine ABD Merkez Bankası (FED) eski başkanı Alan Greenspan'ın, "Bu 50 yılda, hatta muhtemelen 100 yılda bir yaşanabilecek bir olay" ifadeleri de, yaşanan krizin boyutunu ortaya koymakta, öyle kolay kolay atlatılamayacağına işaret etmektedir.

"Acımasız piyasalar" bu kez çevreyi değil, doğrudan merkezin, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin tepesine çöreklenmiş olan ABD'nin çenesine yumruğunu attı. 158 yıldır kendisine hizmet eden, özel mülkiyeti kutsayan ve kitlelere yayan ABD'nin en büyük 4. yatırım bankası olan Lehman Brothers'la başlayıp 16 bankayı ve sayısız orta ölçekli işletmeyi devirerek "dümdüz yolunda" ilerlemeye devam etti

Krize nasıl gelindi

Gelir dağılımının büyük bir adaletsizlik gösterdiği ABD'de, en zengin yüzde 20'lik nüfus, gelirin yüzde 51'ini elinde bulundurmaktadır. İkinci yüzde yirmilik kesimi oluşturan üst orta kesim milli gelirin yüzde 23'ünü almaktadır. Geri kalan yüzde 40 oranındaki yoksul nüfus ise milli gelirin sadece dörtte birini (yüzde 25) almaktadır. Bu olay doğasında ABD'deki yoksul halkın tasarruf ve harcama hareketlerini de negatif yönde etkilemekte, bu kesimin tüketim harcamalarının büyük oranda krediler üzerinden yapılmasına yol açmaktadır. Bununla beraber Çin başta olmak üzere büyüyen Asya ekonomilerinden ABD'ye akan bol miktardaki kredi, ABD piyasasında bir kredi kabaşını beraberinde getirdi. Kabaşın bu kredi, alım gücü düşük olan kitlelere dayatılınca, son 5 yıl içerisinde mortgage (konut kredisi) piyasasında çok hızlı bir büyüme yaşandı. Elinde bir miktar parası olan ABD halkı, ödeme kapasitelerinin üzerinde fiyatlarla konut satın aldı. Bankalar da oluşan kredi köpüğünün etkisiyle, tüketicilerin ödeme kapasitelerini bir yana bırakarak bol miktarda konut kredisi dağıttılar. Bu krediler için ihtiyaç duydukları paraları ise borçlanarak sağladılar. Bankalar verdikleri krediler karşılığında evi ipotek altına aldıklarından 'huzurlu'ydular. Çünkü paranın ödenmemesi halinde krediyi alanın evine el koyup yaklaşık olarak aynı paraya satabileceklerdi. Bu zincirleme faaliyetler, ABD'de ev fiyatlarında 7 kata varan artışlara neden oldu.

Bu şekilde süren kredi-tüketim zinciri, ABD'de halkın alım gücünün sürekli azalması, üretimde karşılığı olmayan paranın piyasaya hakim olması, işsizliğin hızla büyümesi gibi faktörlerin daha da boyutlanması ile zayıf halkadan kırıldı. Sonuç olarak ödeme güçlüğü yaşayan halkın kredilerle aldığı evlere bankalar el koydu ve bankaların el koydukları evlerin sayısının artması ile konut fiyatları büyük bir düşüş gösterdi. Böylece bankaların bilançolarında büyük açıklar oluştu ve bankalar ellerindeki sermayenin büyük bir bölümünü bu açıkları kapatmak için kullanmak zorunluluğu ile karşı karşıya kaldılar. Bu durum, banka sermayelerinin hızla erimesine ve bankaların batmamak için kendilerine ortak aramalarına neden oldu. Ne var ki, konut fiyatlarının istikrarlı bir şekilde düşme-

si, bankaların bulmaları gereken paranın da sürekli artmasını doğurdu ve bu da bankaların aldıkları ortakların dahi bankaları kurtarmaya yetmemesi ile sonuçlandı. İşte bu noktada geliyorum diyen ekonomik krizin büyük dalgası değil ama öncü küçük dalgası ABD piyasalarını vurdu. Bearn Stearns, Fannie Mae, Freddie Mac ve 13 bankaya ABD hükümetince el konuldu, ABD'nin 158 yıllık yatırım bankası Lehman Brothers battı, Merrill Lynch batmaktan son anda kurtarıldı, dünyanın en büyük sigorta şirketi olan AIG ise halen sallantıda. Ve sorunun merkezinde şu an bu şirket bulunuyor. AIG, ABD'deki yatırım bankalarının konut kredileri karşılığında verdiği paraların da sigortasının yapıldığı şirket. Yani konut kredisi veren bankalar bu kredilerin geri ödenmemesi halinde verdikleri kredilerin önemli bir bölümünü sigorta kapsamında bu şirketten alacaktı. Dolayısıyla AIG'nin batması durumunda, çok sayıda banka bu sigorta primlerini alamayacaklarından büyük bir zararla ve muhtemelen yoğun bir iflas dalgası ile piyasadan silinecek. ABD'li sermaye devri Buffet'in yıllar önce acımasız şirket borçlarından işaret ettiği gibi; "Dalga geçinceye kadar kimlerin çıplak yüzdüğünü bilemezsiniz." şimdi dalga geçiyor ve tüm dünya, ABD başta olmak üzere emperyalist-kapitalist sistemin bir bütün olarak çıplak yüzdüğüne tanıklık ediyor.

Kriz zincirleme bir süreç izleyebilir

Mortgage sisteminde patlak veren kriz nedeniyle ABD'de hanehalkı borçları 13 trilyona çıkarken, işsiz sayısı 100 milyon sınırına dayandı, ülkedeki birçok sektör büyük bir daralmanın içerisine girdi. Sadece inşaat sektöründe yüzde 25'lik bir daralma yaşanırken, aynı oranlarda bir daralma da kendisini yatırım alanı, teknolojik üretim alanında gösterdi. Bridgewater Associates, bugüne kadar kriz nedeniyle ABD piyasalarında oluşan 1 milyar dolarlık kaybın kriz bitiminde 2 trilyon dolara ulaşacağına dikkat çekiyor! Görünen odur ki, konut kredileri ile patlak veren kriz, ilk etapta ABD ekonomisinin bütün alanlarını sarsacak, ikinci etapta ise dünya ekonomisini. Gelişebilecek bir iflas dalgasının etkileri hiç kuşkusuz ekonomik alanla sınırlı kalmayacak, siyasal arenaya da nüks edecek ve dünyadaki mevcut güçler dengisini büyük oranda etkileyecektir.

Kriz kapımıza dayandı

Daha dün kadar dünyanın "global bir köy" halini aldığı söy-leyenler, bugün, ABD'de patlak veren krizin bizi etkilemeyeceği, dahası bu krizden güçlenerek çıkılacağına iddia etmekte ve kendilerini alkışlamamızı istemektedir. Oysa TÜSİAD'ın da hükümeti eliştirirken ifade ettiği gibi; "Krizi görmezden gelecek krizden korunulamaz." TÜSİAD bu kaygısını da oldukça haklı bir zemine oturtmakta ve ülkemiz ekonomisinin esas olarak özelleştirmeler yoluyla ülkeye girmiş olan döviz ve yatırıma dönüştürülmemiş olan (borsada kullanılan ve her an çıkmaya hazır) sıcak para üzerinde durduğunu utangaçça ifade ederek; "Bu gelişmeler (ABD'deki kriz ve yansımaları) sonucunda, uluslararası finansal piyasalarda fonların gelişmiş ülke pazarlarına dönmesi, uzun dönemdir süregelen likidite bolluğunun sonuna gelinmesi ihtimal dahilindedir. (...) Türkiye'nin önümüzdeki dönemde büyümesini finanse etmekte zorluklarla karşılaşması mümkündür" demektedir. Başka bir ifade ile ülkemizdeki yabancı paranın her an çekilebileceğini ve bunun da ülke ekonomisini büyük bir krize sokacağını vurgulamaktadır.

Ülke ekonomisinin genel durumuna baktığımızda, önümüzde duran krizin ülke ekonomisini ve halkını büyük bir yıkıma sürükleyeceğini söylemek yerinde olacaktır. Zira ülkenin dış borç stoğu 250 milyar dolara ulaşmışken, İstanbul Menkul Kıymetler Borsası (IMKB)'nda işlem gören paranın yüzde 70'i yabancı sermayeye ait iken, ülkemizdeki balon büyümede en büyük paya sahip olan doğrudan yabancı sermaye ve sıcak para girişleri yıllık 45 milyar doları bulmuşken, işsizlik yüzde 20'lere varmışken, halkın alım gücü büyük oranda düşmüş ve genel manada kredili alışveriş söz konusu iken, enflasyon basamakları hızla tırmanırken (resmi rakamlara göre yüzde 12), tarımsal üretim büyük bir durgunluğa sokulmuşken, ithalatta patlama yaşanırken, ülkede üretime dönük tek bir adım atılmıyorken ve en önemlisi de IMF, Dünya Bankası ve emperyalist devletlere olan borçlar çığ gibi birikmişken, ABD'de patlak veren krizin bizim ülkemizi etkilemeyeceğini söylemek ham bir hayal değil ise, halkı aldatma uğraşısıdır. Dahası hali hazırda ABD'de batmış olan yatırım bankalarının önemli bir bölümünün ülkemizde de yatırımları, ortaklıkları söz konusu ve bu ortaklıklar sadece mali alanla sınırlı değil; enerji, imalat, teknoloji gibi bir dizi alanı kapsamaktadır. Yabancı sermayenin, kendi krizini aşmak doğrultusunda ülkemizdeki sermayesini çekmesi durumunda, ötesinde, sadece IMKB'de işlem gören 100 milyar dolarlık dövizlerini çekmeleri halinde dahi büyük bir kriz yaşanması kuvvetle muhtemeldir. Ki krizin ayak sesleri dahi ülkemizde mini bir krize yol açmış, 33 bin 205 işyeri ve şirketin kapanmasına yetmiştir!

Kriz esasen halkı vuracaktır

Karl Marks'ın Kapital'de ifade ettiği haliyle, "Kapitalistlerin kapitalistler tarafından mülksüzleştirilmesi"ni hızlandıran bu krizden en büyük yarayı yoksul dünya halkları alacaktır. Ülkemiz halkları da bu krizin yıkıcılığını tüm çıplaklığı ile hissedecektir. Muhtemeldir ki bu kriz bahane edilerek işçi ücretlerinin düşürülmesi, işten çıkartmaların artırılması, esnek çalışmanın üst boyuta taşınması, yeni vergilerin getirilmesi, işgiden işliğe zamların yapılması gündeme getirilecek, böylece krizin faturası halka kesilecektir. Krizin sorumlusu olmayan halk, krizin faturasını ödemeye razı olmamalıdır. 2001 krizinde yaşanan tam olarak buydu ve zengin elit, karlarına katmıştı. Örneğin sadece otomotiv sektöründe 2002-2007 yılları arasında yüzde 400'lük ciro artışı yaşandı.

İşverenler son yıllarda verimlilik artışı nedeniyle işçilere "teşekkür" mektupları yazıyor

Sabancı Holding, 2008 yılının ilk üç aylık döneminde, bir önceki yılın aynı dönemine göre, yüzde 129 artışla 482 milyon YTL net kâr gerçekleştirdiğini; Koç Holding de net kârının aynı dönemde 206 milyon YTL olduğunu; Doğan Holding Grubu 2008 yılının ilk yarısında esas faaliyet kanını yüzde 160 artış göstererek, 174 milyon YTL olarak gerçekleştirdiğini açıkladı.

Koç Holding, 2007 yılında da toplam cirosunun 51.4 milyar YTL'ye yükseldiğini, net kârının da yüzde 309 artışla 2 milyar 295 milyon YTL olduğunu açıkladı.

Bunların yanı sıra, ISO'nun 2007 yılı 500 Büyük Sanayi Kuruluşu çalışmasına göre, özel sektörde maaş ve ücretlerin katma değer içindeki payı 2001 yılında yüzde 85,3 iken bu oran 2007 yılında 49,8'e düşmüştür.

Halkın örgütlü mücadelesi tek çıkış yolu

Ekonomik krizler, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal bir özelliğidir ve açıkça görünüyor ki bugünden itibaren çok daha sık bir şekilde bu tür krizlerle yüz yüze kalacağız. Sorumlusu olmadığımız bu krizlerin faturaları bugüne kadar bir yolla bizlere kesilir, ödetilirlerken; zengin elit her seferinde bizlerin omuzlarına basarak, bizlerden alınan paralarla krize karşı önlemler alarak ceplerini şişirmesini bildi. Aynı filmi tekrar izlememek için çürüyen bu düzene karşı gücümüzü birleştirmek, kurtuluşumuzun yegane anahtarıdır. Emperyalist-kapitalist sisteme, onun sahibi zengin elitlere karşı halkın iktidarı kurmak doğrultusunda birlikte mücadele etme bayrağını yükseltmek için bugün tam zamanı, yarın çok geç olacak!

Kentsel dönüşüm gerçekliği

Devletin, yoksul kesimlerin yaşadığı yerleri sözde çağdaşlaşma adına Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamına alarak, yoksulları kapı dışarı etmeye başlamasından bu yana binlerce insan çaresizlik içerisinde yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında, kapı dışarı konulan insanlara verilen konut sözlerinin ise, yalandan ibaret olduğu evi yıkılanların şu anki durumlarıyla yeniden gün yüzüne çıkmış durumda. Ayazma Mahallesi'nde yaşayan yoksul insanlar da kentsel dönüşümden nasibini alanlardan, hem de fazlasıyla. Evleri habersiz yıkılanlar, yıkımlardan sadece canlarını kurtardılar. Şimdi ise derme çatma çadırlarda; "Em hesti u çerm man (Bir deri bir kemik kaldık)" çığlıkları arasında yaşamalarını sürdürmeye çalışıyorlar. Bu zamana kadar Devlet onların kapılarını, sadece evden dışarıya atmak için çaldı. Şimdi ise evi yıkılanlar çaresizlik içerisinde, kendilerine verilen sözleri yerine getirmeyen devlete sitemler ederek, seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Em hesti u çerm man (Bir deri bir kemik kaldık)

Saat gece 3-4 sular. Evlerin ötesinden dozerler, polis telsizlerinden "Kimsenin gözünün yaşına bakmayın" direktifleri eşliğinde evlere doğru yöneliyor. Evlerde oturanlar ise günün yorgunluğu içinde yataklarında uyuyorlar. Ve polis şefi megafondan bağıyor; "Herkes evlerini terk etsin"

Uykudan şaşkınlıkla uyanan Ayazma halkı, polisleri ve dozerleri başlarında görünce ne yapacaklarını şaşıyor. İlk önce çocuklarını dışarıya çıkıyor anneler. Ardından kadınlar dozerlerin önüne geçmeye çalışıyor ancak, polisleri karşılarında buluyorlar, dirençlerle joplarla uzaklaştırılıyor. Ve evler ardi ardına içlerindeki eşyalarla yıkılmaya başlıyor. Gecenin ayazında başlayan yıkım, kadının ağıtları eşliğinde güneşin kaybolmasına kadar sürüyor.

2007'nin Şubat ayının kışında, Küçükçekmece Belediyesi hiç bir bilgi vermeden polisler eşliğinde, yıkım ekipleriyle emekçilerin yaşadığı Ayazma Mahallesi'ndeki evleri yıktı. Ardından birçoğu zorunlu göç mağduru yoksul insanlar, yıkılan evlerinin enkazlarından tek odalı küçük barakalar yaparak, kışın soğuktan kendilerini, küçük çocuklarını korumaya çalıştılar. Şimdilerde 1 senedir derme çatma çadırlarda yaşayan 20 aile, yeni bir kişi nasıl geçireceklerinin kara düşünceleri altında süğün güneşe bakarak bir umut düşüne sığınmaya çalışıyorlar.

Bize verilen sözler tutulmuyor

Ayazma Mahallesi'ndeki yıkımın ardından, yoksul insanlar yıkıntıları arasından kurtardıkları ile kendilerine yaptıkları çadırların içerisinde yaşamaya devam ediyorlar. Geride kalan bir kişi ve bir yazı büyük zorluklarla atlatmışlar. Kimisi kışın çocukların salgın hastalıklardan nasıl etkilendiklerini anlatırken, kimisi de barakaların göstererek burda insan yaşamaz diyor. Çadırlarda yaşayanlar Doğubeyazıt, Muş, Van ve Siirt'ten yoksulluk ve asker baskısı yüzünden zorunlu olarak göç etmişler. Büyük yıkıntılar arasında yaşama tutunmaya çalışanların birçoğu Kürt ve dolayısıyla sınıfsal sömürünün yanında birde millî baskı zulmünün altında ikinci kez eziliyorlar. Evleri yıkırlık polislerin onlara karşı uyguladıkları şiddeti anlatırken sesleri titiyor ve o günü hatırladıkça halen içleri ürperiyor, tüyleri diken diken oluyor.

Yüzlerce evin yıkıntıları arasında dolaşırken çamurların arasında kurulmuş ve diş cephesi naylonlarla oluşturulmuş barakalar etrafında oyun oynayan küçük çocuklar gözlemize karşıyor. Ayaklarında yırtık terlikler ve üzerlerinde onları soğuktan korumaya yetmeyecek elbiseler var. Çocukların diş görüşmeleri bizlere buradaki yoksulluğun ilk izlenimlerini sunuyor. Ardından barakalara yaklaştıkça yoksulluk ve çaresizlik iyice kendisini hissettiriyor. 30-40 metrekairelik barakalarda yedi nüfustan fazla insan kaldığını gözlemliyoruz. Yıkımlardan kurtarıldıkları bütün eşyalar tek gözlü barakalarda muhafaza edilmeye çalışılıyor. İlk önce vardığımız barakada yaşayarakla başlıyoruz sohbet etmeye ve sorunlarını öğreniyoruz. İsmi öğrendiğimiz Hasan amcamız, çaresizlikten başları öne eğilmiş eşi ve kızına bakarak, önce kendilerine verilen sözleri anlatıyor ve sözlerin nasılla yalan olduğunu. 17 aydır bu durumda olduklarını aktaran Hasan amca; kiracı olduklarını ve yıkımlardan önce yetkililerin tepside geldiğini ve kendilerine ev sahibinin de, kiracının da zararlarının karşılanacağını belirtirdiğini ifade ediyor. Ancak verilen sözlerin ardından, gecenin bir vakti polisler eşliğinde belediyenin yıkım ekiplerini karşılarda görmüşler ve eşyaları evlerinin içerisindeki yıkım gerçekleştirmiş. Yıkımın ardından soğuktan korunmak için kendilerine çadır yaptırılmış, ancak çadırlar da belediye tarafından yine polisler eşliğinde yıkılmış. Bu ikinci yıkımın ardından çoğu insanın çaresizlikten gittiğini belirten Hasan Amca, yine bir yere gidemeyen 20 ailenin ikinci kez barakalar kura-

Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında yoksulların oturduğu semtlerde yapılan yıkımların ardından, kapı dışarı atılan insanların durumu ülkemizde devletin insanlara verdiği değerini önemiyle veriyor. Ayazma Mahallesi yıkıma uğrayan birçok yoksul semtten sadece biri ve burada yıkımın ardından yaşama tutunmaya çalışanlar "Em Hesti u Çerm man (Bir deri bir kemik kaldık)" diyerek, çığlıklarını duyurmaya çalışıyorlar. Ayazma'da kışın zorlu geçeceği, soğuk yağmurla hisedilecek, yoksul insanlar bulutların arkasında kaybolan güneşin son sıcaklığını hasretle kucaklamaya çalışıyor

rak burada yaşamaya devam ettiklerini anlatıyor. Ardından bize, kışın yaklaştığını ve belediyenin kendilerine verilen sözleri halen tutmadığını bir kez daha hatırlatıyor Hasan Amca ve Küçükçekmece Belediye Başkanı Aziz Yeniyay'a sitem ederek sözlerine şöyle devam ediyor; "Diyor ki, 'sosyal konutlar elimizde yoktur. Yapılırsa ben size vereceğim'. Biz dedik bize söz verdin belge verdin. Niye bu sözleri yerine getirmiyorsun. Daha önce bize verilen daireler için TOKİ'ye gittik. Ancak bize verilen dairelerin başkalarına satılmış olduğunu öğrendik." Çocukların sağlık ve eğitim durumlarını soruyoruz Hasan Amca'ya, cevabı çok kısa tutuyor, "Eğitim konusu çok zor eğitim mümkün değil. Çocukların 3 tanesi 2 sene üst üste sınıfta kaldı. Hiçbir ihtiyacımızı karşılayamıyoruz"

Hasan Amca belediye başkanın iki yüzü olduğunu daha iyi aktarabilmek için son olarak yaşadığı bir olayı anlatmak istiyor ve başlıyor konuşmaya: "Gecekondu olmasa kiracı burada yaşamaz. 200-300 YTL'ye adam gitmiş kiralık ev tutmuş oturuyor. Daireye gelince, adam mümkün değil oturmaz. 10 nüfus var kim alır bizi. Belediyeye başkanına dedim, senin bir bodrum evin var. Bodrumunu ve bana 10 tane nüfusuyla oturtayım orda. Yok dedi bana. Peki bu belediye nasıl yardım edecek bana. Daha sonra yeşil kartımız vardı, belediye başkanı onu da iptal etmiş. Su anda çok zorluk çekiyoruz."

Hasan Amca ile konuşmamızı bitirdikten sonra diğer barakalara yaklaşıyoruz ve kadınların zor şartlar altında ev işlerini yaparken görüyoruz, birçoğu sağlıksız koşullardan etkisinden yüzleri solmuş ve bedenleri güçsüz kalmış. Çalışan kadınlara doğru yönelirken önümüzü kesen ve küçük kızını kolundan tutan Saim Burhan, soru sormazı bekmeden başlıyor dertlerini bize anlatmaya.

"Çocuklarıma bayramda ayakkabı almadım"

On senedir burada yaşadıklarını ve çocuklarını burada dünyaya getirdiğini belirten Burhan; "Altı tane çocuğum var. Evimizi yıktılar, dışarda kaldık, çadırda kaldık. Şu anda 1 oda 1 salonlu boş bir ev var, oraya geçtik." diyerek, başlıyor sıra sıra yaşadıklarını anlatmaya. Eşinin aşgari ücret aldığı ve üç tane okuyan çocuğun okul masraflarını bile karşılayamadığını dile getiren Burhan; "Maddi durumumuz çok kötü, okul a-

dat istiyor, çocuk başına 50 YTL. 3 çocuğa 150 YTL istiyorlar. Kitap parasına para yetiştirmiyoruz, birde bizden 10 milyon perde parası gibi benzeri okul masrafları alıyorlar. Eşim alıyor aylık 560 YTL para, nereye vereyim nereye vermeyeyim." diyor. Yanındaki küçük kızının ayaklarını gösteriyor ablamız, ellerinin titremesi dudaklarına vuruyor ve kelimeleri yutkunarak çıkartıyor ağzından bir bir: "Çocuklar terlikle gidiyor okula, ayakkabı alamadım. Bu bayramda onlara ayakkabı alamadım. Çocuklarını terlikle kaldı bu kışında. Alamyorum yetiştiremiyorum. Beslenmesidir, giyimdir alamyorum ki. Komşulardan bulduk. Durumumuz çok kötü burada yaşamıyoruz".

Yıkımdan sonra burada yaşayanların çoğunun zor durumda olduğunu söyleyen Burhan, belediyenin kendilerine ev sözü verdiğini ancak daha sonra verdikleri sözü tutmayarak kendilerine hakaret ettiğini söylüyor. Burhan; sohbetin başından beri soru sormamıza gerek bırakmadan kendisi anlatıyor her şeyi; "Açıklama hiç yapmıyorlar. Bizimle görüşmek istemiyorlar. Bizi karşılarında küçük görüyorlar. Küçük gördüğü için zorumuza gidiyor. Biz olmasaydık onlara oy çıkmazdı. Ama semimler yaklaşıyor, biz de onları küçük görürüz. Her zaman insan kendini düşünmeyecek karşındakini de düşünecek. Burada bu insanlar bu çadırda kalıyorlar. Su damlıyor yukarıdan, altan su giriyor. Burada çadırlarda zehirli böcekler çıkıyor ve biz korkudan yatamıyoruz. Geceleri çocukları böcek ısırarak diye çocukların başında duruyorum. Burada yaşamak çok zor. Bizi mağdur ettiler. Yoksa ne isimiz var burada. Biz bir yere yerleşirdik. Mağdur olduğumuz için böyle olmuş. Bu insanlar mağdur olmasaydı, bu çadırlarda yaşar mıydı? Belediye bize, 'Bunlar çingeneler diyor, sonradan gelip yerleşmişler' diyor. Sirtten geldim. Bize öyle demeye hiç hakkı yok. Hakaret ediyor bize. Desin ben size ev vermiyorum, ama bizi aşağılasınlar. Çingene de Allahın kulu, onlar da 9 aylık doğmuş. O da insan. Çok yanlış bir kelime. Bizi dışarıya attılar, dışarıya attılar bizi..."

Bir deri bir kemik kaldık

Son olarak yıkıntılar arasında yaşlı bir ablamızın yanına gidiyoruz ve bize Kürtçe hoşgeldiniz diyor. Sonra kendimizi ona tanıttıktan sonra anlatıyor yaşamındaki sıkıntıları. 90'lı yıllarda köylerinden askerler tarafından çıkarılmışlar. Eşi ve büyük çocuğu çok işkence görmüş ve buradada yıkım yapırlırken yine işkenceye maruz kalmışlar. Buradaki yaşamı bize anlatırken kollarını göstererek, "Em hesti u çerm man (Bir deri bir kemik kaldık)" diyor.

Zaten yoksulluk hiç peşini bırakmamış onların. Gözleri doluyor. Küçük kızını burada açlıktan dolayı ölüşünü ve halen çocuklarının sağlıksız koşullardan dolayı salgın hastalıklara yakalanmasını anlatırken. Sohbetimizi yıkımdan sonrasına getiriyoruz, ve başlıyor o gün den bugüne kadar yaşadıklarını anlatmaya; "Geçen sene gece vakti polislerle gelip yıktılar. Eşyanımızı bile dışarı çıkarmadık. Evlerimiz yıkıldıgından bu yana, bir senedir burada çadırlarda yaşıyoruz. Benim oğlum asker iken gelip evimizi yıktılar. Hem oğlumu askere alıyorlar, hem de gelip evini yıkıyorlar. Çocukları sara hastası, bronşit hastası. Çadırda onlara sağlıklı bakamıyoruz. İçme suyumuz, kışın yakacak odunumuz yok. Yazın ise çadırların içerisinde yanıyorduk, soğuk su bulamıyoruz içelim. Ne yapacağız buralarda, nereye gideceğiz. Köyümüzden çıkardılar bizi, buralara geldik. Burada da rahat bırakmadılar bizi, evlerimizi yıktılar. Çadırlarda yaşıyoruz. İşkence gördük. Benim yanımda çocuğumu döverecek perişan ettiler. Sirtında yediği dayak yüzünden moramalar oluştu. Artık takatimiz kalmadı bundan sonra; bir deri bir kemik kaldık." Çağdaşlaşma adına yıkılan evlerin ardından, barakalarda mağdur edilenlerin, 'bir deri bir kemik kaldık' çığlıkları, devletin gerçekliğini ve insana verdiği değeri bir kez daha ifade ediyor.

KONUK YAZAR Cemil ERTEM*

Marx Dışında Herkes Öldü!

Artık 21. yüzyılı tartışmaya başlayabiliriz. Bütün bu yaşadıklarımız elimizdeki kavramların yeniden sorgulanmasını ve tanımlanmasını gerektiriyor. Bu tarihi süreç, küreselleşmenin neoliberal politik düzlemde olmayacağını ortaya çıkardı. Şimdi, en azından, elimizde bu var; ama bu da çok önemli bir olgu. Ulus-devletin şu an elimizin altındaki tüm yapılan ve uzlaşan artık daha hızlı eriyecek. Yönetici devlet partileri, işveren sendikacılığı, kapitalist birliklere ve korporatist meslek örgütlerine dayalı siyasi temsil müessesesi bu krizle birlikte bitiş sürecine girdi. Bu siyasi yapının tasfiye edilmesi, şüphesiz, ulusal ekonomilerin tam istihdam, istikrar, ekonomik büyüme ve sürdürülebilir ödemeler dengesi gibi resmi ulusal hedefleri artık yakalamalarının imkansız hale gelmesiyle hızlanacak. Şimdi Amerikan ekonomisi nasıl varlığını naylon kağıtlarla şişiren finans yapılarını tasfiye ediyorsa, çok yakın bir gelecekte, kapitalizmin başına bela olmaya başlayan ulusal ekonomiler de tasfiye edilecek. Bu gelişmenin siyasi sonuçları çok önemli. Ulus-devlet yapılanmasına bağlı olarak oluşturulan siyasi partilerin toplumsal ilişki çerçevesinden çıkarak hızla "şeyleşeceğini" söylemiştik. Bugün bunun işaretlerini görüyoruz; örneğin Avrupa'daki geleneksel sağ ve sol partiler kendilerine, döneme uygun, bir politik hat oluşturamıyorlar. Ve bu anlamda geleneksel tabanlarını kaybediyorlar. Avusturya seçimlerinde ırkçı partinin Sosyal Demokratlardan sonra en yüksek oyu alması bu gelişmeyi anlatıyor. Geleneksel yapılar hızla toplumsal ilişkilerin dışına doğru savruluyor ve şeyleşiyor.

Bu durum Türkiye için de geçerli. Kitle desteği ne olursa olsun geleneksel sağ ya da sol anlatılan savunun, bu çıkışlarla politika yapmaya çalışan partilerin durumuna bakın. Hiçbirinin elle tutulur yanı yok. Bu yapılar, geçmişte savundukları ideoloji ne olursa olsun, hızla çözülmekte olan ulus-devlete tutunma zorunluluğu hissediyorlar. Çünkü kaderleri aynı. Ancak Türkiye'deki "sol" partilerin şu sıralardaki devletçiliği, hem bu konjonktürel durumdan hem de tarihsel nedenlerden dolayı çok daha belirgin ve militanca. Bu militanlık devlet adına gönüllü- istihbaratçılığa-darbeciliğe kadar vardı.

Neoliberal uygulamaların çökmesi ve kurtarma operasyonlarının "devletleştirme" olarak algılanması da kafaları hayli karıştırıyor. Ama kapitalist devletin ta başından beri en büyük "piyasa" oyuncusu olduğu unutuluyor. Devlet iktidarı aynı zamanda ekonomik hegemonyanın tesisi aşaması da içerir. O halde devleti yalnızca "zor ile kuşanmış" bekçi olarak görüp, bundan sonra da -kapitalizm kaldıkça- öyle olacağını sananlara bu son kriz iyi bir ders oldu.

Şimdilerde biten, neoliberalizmin iktisadi işleyişidir. Örneğin her kriz bir sermaye temerküzü dönemidir de. Ama şu sıra bütün sermaye temerküzü operasyonlarını kapitalist devlet yapıyor. Şimdi hemen çok basit olarak Keynes haklıymış diye düşünebiliriz. Ama mesele o kadar basit değil. Keynes dengesi ve işleyişinin tarihe karıştığını biliyoruz. Ama ondan sonra egemen iktisadın uygulayıcıları tarafından göklere çıkartılan neoliberal işleyiş de iflas etti. Ama şu gerçek ki, klasik iktisat, Keynes iktisadi ve neoliberal iktisat hepsi iç içe geçmişti. Bu durumda çökenin ne olduğu da artık açık değil mi? Bugün küresel kapitalizmin yürütücüsü ve oyuncusu tüm kurumların, başta IMF ve Dünya Bankası olmak üzere, uyguladıkları politikaları alt yapısını ve ideolojik temelini oluşturan neoliberal anlayış, 1973 krizini takip eden düzenlemeler çerçevesinde tam anlamıyla küresel bir uygulama alanı bulmuştu. Klasik anlayış, her şeye rağmen, sınırları olan bir yaklaşımdı. Reel olandan ve sınırlı olandan hareket ediyordu. Sınırlar, ülke, ulus sonra da ulus-devletin emperyal hegemonik alanıydı. Ama bu sınırlar üretimden kaynaklı bir zenginliği elde etmeye yönelik sermaye birikimini garanti etmeliydi. Bu açıdan kapitalizmin klasik iktisat teorisi, sermaye birikimi için, iki önemli öncül ortaya atıyordu: Hegemonya altına alınan coğrafi alan ve bu alandaki üretim. Ama Marx'ın ortaya koyduğu gibi bu üretimin bir "gerçekleşme" sorunu vardı. Verili coğrafi alanda üretilen her şeyin "en uygun" fiyatın satılması zorunluluğu zincirin zayıf halkasıydı.

Birinci ve ikinci dünya savaşları bu anlamda bir yeniden paylaşım savaşıydı. Birinci savaş emperyalist ulus-devletleri belirlerken, ikinci savaş ulus-devletlerin var olan paylaşımı için kapışması idi. 1929 krizi, klasik iktisat gerçekliğinin tarihe karıştığı dönüm noktası oldu. Bu dönüşüm ilk önce bir geçiş dönemi olarak Keynesçiliği sonra da neoliberalizmi yarattı. Bu anlamda neoliberalizm, özü olan liberal öğretiden çok köklü bir kopuştur da. Özünde toplumsal bir ilişki olan para-sermayenin dağılımı ve yönetimi hem liberal dönemde, hem de tekelli devlet kapitalizmi döneminde devletin ekonomik hegemonyasından hiçbir zaman ayrı olmamış hat-ta bizatihi onun tarafından yönlendirilmiş ve yönetilmiştir.

Buradan şu sonuca varıyoruz ki; kapitalizmin işleyiş ta başından beri zaten devleti öngörür ve onus olmaz. Örneğin kamu (burada devlet anlamında) sektörünün, artı-değerin yeniden dağıtımında ve sermayenin temerküzünde önemli rol oynaması, diğer taraftan vergi, kredi ve teşvik mekanizmalarıyla devletin, sermayenin yönetimindeki etkinliği, kapitalizmin tarihindeki küçük bir dönem dışında, kapitalizmi ayakta tutan en önemli unsur olarak var olmuştur. Bunu şu an için yazıyorum: Fortis gibi bankaların devlet tarafından kurtarılması yeni bir şey değil. Devlet zaten hep bunun için var oldu.

Şimdi bu durumda, her kriz döneminde olduğu gibi, bir toplumsal ilişki biçimi olan sermayenin kendisi ve devlet dışına da her şey hızla "şeyleşiyor", yani hızla sahibi bir toplumsal ilişki biçimi olmaktan çıkıp çürümeye başlıyor. Kapitalizm yeni döneme girerken bu döneme uygun kurumlarını ve yeni devlet yapılarını ortaya çıkaracak. Ulus-devlet biçimi ve onun siyasi-ekonomik kurumları ilk önce törpülenecek, sonra süreç içerisinde yok olacak. Şimdilerde en çok rastlanılan şaşkın durumlardan biri de "Keynes ölmedi, bakın her şey devletleştiriliyor" diye konuşulması. Neoliberal uzlaş, bu krizle birlikte, bittiğinde yeniden ulus-devlet yapılarını inşa etmeye çalışan ve ulusal-hegemonik devlet üzerinden düzenleme yapan yeni bir Keynesci döneme girmeyeceğiz.

Ama bu yaklaşım artık berber kolтуğu muhabbeti düzeyinden aşağıda bir indirgemeciliği içerse de, mutlaka yeni bir anlatı oluşturmaya gereken sol için hayli önemli bir politik ideolojik set olarak karşımızda duruyor. Sonuç olarak yeni bir dönem bu. En azından bunu görmek bile herkes için bir başlangıç.

İktisatçı-Yazar